

- Tổ Quyên à! Anh ta là Việt Kiều ở Ý mới về. Phong độ và giàu có lắm đấy. Phong độ? Tổ Quyên gật gù. Đúng là phong độ thật. Còn giàu có? Hừm! Nhìn cái cách ăn mặc là biết ngay rồi. Cô cười mỉm thật duyên dáng để cố lấy điểm... với Việt kiều. Trong khi đó Tổ Quyên ngớ ngẩn với những suy nghĩ trong đầu thị Trịnh Phong ngồi ung dung hút thuốc, mặc dù đó là sự giả tạo. Điều thuốc giữa hai ngón tay to đùng và làn khói mờ mờ khiến gương mặt anh bị che khuất lúc ẩn lúc hiện. Vì thế ngồi nãy giờ ở nhà hàng này mà Tổ Quyên vẫn chưa xác định được Trịnh Phong... phong trần cỡ nào.

- Cô quan niệm thế nào mà lại đến đây?

Giật thót tim khi Trịnh Phong hỏi, Tổ Quyên ngẩn lên trở mắt nhìn anh:

- Gì cơ?

Trịnh Phong dụi điều thuốc. Anh khoanh tay trên bàn ngồi thẳng lưng nhìn cô bằng vẻ mặt nghiêm nghị.

- Tôi hỏi cô nghĩ sao mà lại đến đây?

Mất mấy giây mới hiểu ý nghĩa của câu hỏi, Tổ Quyên cố lấy lại vẻ điềm nhiên, cô so vai:

- Không có gì, cũng như anh thôi.

- Như tôi?

Cô thần nhiên:

- Không đúng sao? Cả hai chúng ta đều đến để... xem mắt mà.

Anh cười nhếch môi thật đều giả:

- Xem mắt? Sau một hồi... xem con mắt tôi, cô thấy sao?

Cô nhún vai bữu môi:

- Cũng bình thường thôi.

Cái vẻ phớt đời của Tổ Quyên làm Trịnh Phong khó chịu. Cô ta có vẻ kiêu căng hơn mình tưởng.

Nhìn cái môi cong cong, cái mũi cao cao trông thật đáng ghét. Anh nheo một mắt nhìn cô. Con gái gì mà ăn mặc xấu xí như... Vịt bầu.

Áo sơ mi trắng, iupe đen dài phủ gối, tóc cột cao. Trông cứ như một... bà cụ non.

Thấy anh cứ nheo nheo con mắt nhìn mình, Tổ Quyên dậm quạu. Hòng biết hấn nhìn... qu3i quái gì nhưng cái kiểu nhìn... lộ liễu và ánh mắt "diều hâu" đó làm cô... ớn.

- Nè! Anh đi xem mắt tôi thôi. Làm gì mà nhìn ghê thế?

Giật mình, Trịnh Phong ngẩng lên. Quí thật! Anh thẳm mẳm mình. Đúng là... đi xem mắt thôi, có cần phải nhìn con nhóc này đến ngẩn ngơ không? Anh thẳm nhủ "xấu như ma che quỉ hờn" chứ có gì mà nhìn.

Anh tăng hắng rồi đáp tỉnh bơ:

- Cô tưởng tôi... thích thú khi nhìn cô lắm à! Thấy... ớn.

Trịnh Phong cố dài giọng như... đàn bà, anh tiếp:

- Ngắm cô chỉ để khi về nhà. Mẹ tôi có hỏi tôi còn biết đẹm đoạn nào trong tác phẩm Chí Phèo ra mà đọc cho bà nghe thôi

Lại nheo mắt, Tổ Quyên hỏi:

- Sao lại đọc văn?

Anh đáp tỉnh queo:

- Thì chỉ có văn của nam Cao mới tả nổi vẻ đẹp "mỹ miều" của Thị Nở.

Cô lấp bắp:

- Ý anh là... anh tả tôi y như Thị Nở?

Anh phì cười:

- Không, ít ra cô cũng... thông minh hơn.

- Anh...

Tức muốn... lộn ruột như Tô Quyên cố ghì lại. Ngón tay đang chỉ về phái anh trong lúc tức giận đáng ngo ngoe rồi rút lại. Mỉm cười, cô thản nhiên cầm cái nĩa lên tiếp tục thưởng thức món bò bít tết

Chọc vậy mà con nhóc này không biết giận là gì sao? Nhưng Trịnh Phong không phải đợi lâu. Tô Quyên đã lên tiếng dịu dàng:

- Anh biết tại sao tôi lại giống Thị Nở không?

Phong nhìn cô đề phòng. Đôi mắt lá răm đó báo hiệu một sự việc không mấy gì tốt đẹp.

- Thị Nở phải xấu xí vậy mới xứng với gã... Chí Phèo vừa cộc cằn, vừa thô lỗ, vừa mất lịch sự, vừa dzô duyên... vừa... vừa.

Tô Quyên cố tìm lời để nỏ một tràng cho đã tức nhưng không tìm ra. Có lẽ cô giận quá rồi.

Phong cười tủm tỉm trước lời nói chanh chua của cô:

- Nếu chưa nghĩ ra thì... ba chấm đi.

Cô đầu môi:

- Ủ! Thì... ba chấm. Bốn chấm tôi hông sợ chứng đưng là ba.

- Rồi sao nữa?

- Thì dĩ nhiên là "như thế mới xứng đôi với Thị Nở".

Cô gằm gù:

- Có vậy mới xứng, đúng là tên Chí Phèo... khó ưa, đáng ghét.

Tô quyên liếc xéo anh một cái bén ngót ngót lơ chỗ khác.

Trịnh Phong thầm cười. Trước khi đến đây hình như anh đã quá chủ quan. Cô nàng này cũng ghê gớm thật. Miệng lưỡi này... giết người chứ chẳng chơi.

Về nước hơn sáu tháng, bỗng sáng nay mẹ anh bảo chiều đến xem mắt. Trịnh Phong đã phải cười phá lên đau cả bụng vì câu nói xanh rờn của mẹ mình.

- Thời buổi bây giờ mà còn chuyện mai mối, đúng là điên.

Điên đầu hông thấy, chỉ thấy Trịnh Phong đang ngồi đối diện với... đương sự.

Cả buổi chiều ngồi ăn trong nhà hàng này, Trịnh Phong cố ý chặt mặt ngẫu, không nói lời nào để quan sát con nhóc lí lắc nào ngờ con nhỏ cũng lì không kém. Chẳng thèm mở miệng. Đúng là "Kỳ Phùng Dịch thủ". hừm! Định lấy trứng chọi với đá hả? Phong gằm gù trong họng. Đàn bà con gái mà chẳng chút dịu dàng đảm thắm. Thật ân hận khi phải đến đây. Ủng bộ vest này hết sức.

Không hiểu bà mối đã nói gì với mẹ không biết? Nhưng con nhóc này có nghĩ như mình không? Lý do nào cô nàng đến đây?

Sự tò mò trời dậy, Trịnh phong không cưỡng lại được anh buột miệng:

- Cô vẫn chưa trả lời tôi. Nghĩ sao cô lại

- Cô vẫn chưa trả lời tui, nghĩ sao cô lại đến đây?

Tổ Quyên cũng không vừa, cô lừ mắt nhìn lại:

- Vậy còn anh? Sao anh lại đến đây?

Phong tỉnh queo:

- Tò mò, tôi muốn xem Nam Cao có... quá bút không khi tả Thị Nở.

Mín đôi môi mỏng, Tổ Quyên cố dằn cơn giận. Tên này miệng mồm cũng không thua mình đâu. Cô chống tay dưới cằm, mắt chom chớp thật dễ thương:

- Ủa vậy hả?

Phong cũng chống ta dưới cằm như cô:

- Đừng né tránh, mau trả lời đi.

Cô nhún vai:

- Có gì đâu. Những người đi... xem mắt thế này thường là những người ế.

- Ế?

- Ừm! không góa vợ thì là khó tánh nên không ai thèm. Vì thế tôi tò mò muốn biết thế nào nên đi xem thôi.

Phong cười cười:

- Cô đừng quên mình cũng đang là người đi xem mắt đó.

Cô bĩu môi:

- Tôi đâu có quên chẳng qua tôi có hẹn bạn ở đây nên đến thôi. Một công hai việc mà.

- Vậy bây giờ đến đây rồi. cô nghĩ sao?

Cô cười toe:

- Hối hận không thể tả, biết vậy không đến còn hơn.

Phong bật cười khà khà. trước đây một phút anh cũng có chút hối hận nhưng khi nghe câu nói này rồi thì... sẽ ân hận cả đời nếu không đến thì đúng hơn.

Có thật trên đời này có một cô gái có thể cưỡng lại sự... quyến rũ của mình? Mới về đây có sáu tháng mà đã "xuống cấp" trầm trọng thế là cùng.

Phong cười bằng mắt thật tình:

- Dùng món khác nhé!

không đợi cô lên tiếng, anh vẫy tay. Người bồi bàn lịch sự bước tới:

- Thưa... anh chị cần chi?

- Tráng miệng ở đây có gì?

Người phục vụ ần cần đưa thực đơn cho Phong. Anh ga lăng đặt lên bàn trước mặt Tổ Quyên:

- Em gọi tráng miệng đi?

Đôi mắt Tổ Quyên mở to và muống đứng trông khi nghe từ "em" vượt ra từ miệng Phong.

Hắn định giờ trò gì đây? Sao chuyển tông lẹ quá trời vậy ta? thấy cô cứ... trân trân nhìn mình, Phong hơi ngượng trước người phục vụ. Anh mắng thầm quí quái cái miệng tròn vo chết tuyệt ấy đi.

- Cưng à! Mau gọi món tráng miệng đi, người ta đợi kia.

Cô giật bắn người. Môi áp úng không thốt nên lời:

- À... tôi... tôi...

- Thôi được, để anh gọi giúp nhé!

Quay qua người phục vụ, anh tiếp:

- Anh làm ơn dọn những thứ này giúp tôi. Sau đó cho tôi... một đĩa trái cây lạnh dành cho hai người.

Trời! một đĩa... hai người Tố Quyên căng tròn mắt nhìn phong.

Anh bồi đi rồi, Phong thần nhiên nhìn đáp lại. Bây giờ, anh không còn cảm giác xa lạ như lúc đầu mà cái tôi của người đàn ông đang trôi dạt. Anh chưa thất bại lần nào. Và anh không muốn mình bị thất bại vì con nhóc vừa xấu xí vừa ăn nói vô duyên này. Anh muốn chinh phục.

Đợi người phục vụ dọn thức ăn ra, Trịnh Phong đẩy ly rượu vang về phí cô, giọng anh êm như ru:

- Từ lúc ăn đến giờ hình như... em chưa uống ngụm rượu nào.

Thay cho ánh mắt nồng nàn của anh là tia nhìn nãy lửa của Tố quyên. Biết cô nàng đang "sốc" vì sự chuyển biến của mình, Phong thầm cười, đặt ly rượu vang xuống. Dùng chiếc nĩa nhỏ xâm mũi mít đưa cô. Tố Quyên vẫn ngồi im lừ mắt đáp:

- Sao vậy? Bộ anh quyến rũ lắm sao mà nhìn... đăm đăm luôn vậy nhóc?

Cô bĩu môi dài thườn thượt:

- không biết mắc cỡ. mặt anh cũng dày thật đó.

Không thêm tự ái, Phong cười:

- Tuần nào anh cũng đi mỹ viện hết. Xem ra anh phải đi kiện họ mới được.

Tố Quyên phì cười. hần đúng là quỷ sứ. Chuyện vậy mà cũng nói ra được. Nụ cười hồn nhiên vậy mà của cô làm Phong ngơ ngẩn mấy giây. Quí thật. Anh thầm nhủ: Sao này giờ mình không thấy cái... ranh mãnh đó nhỉ? tự dưng Phong thấy ớn lạnh cả người. Anh làm trò ngơ ngẩn gì thế này? sao lại ngồi đây giết thời gian với con nhóc điên này. Phong tăng hăng như rắn đe bản thân.

- Cô đã đi gặp mặt thế này bao nhiêu lần rồi?

Tự ái dâng trào khi nghe Phong hỏi, Tố quyên mím môi cố nén. nếu không vì cô bạn thân yêu thì có kêu cô cũng chẳng thém ngồi đây.

- Hứ! Mặt này mà phải cần người mai mối à? Còn khuya đi.

Cô hất hàm:

- Còn anh?

- Nào, chuyện gì ra chuyện nấy cô bé à? Hãy trả lời tôi trước khi hỏ.

Cô chu môi:

- Lần thứ... tám

- Tám?

- Ủ! Làm gì ngạc nhiên dữ vậy? Trịnh Phong cười cười:

- Hung dzữ quá trời hèn gì ể là phải. Cô lại lừ mắt:

- Hung dữ đâu bằng dzô - duyên.

Phong phì cười thầm nghĩ:

- Nếu đem cô nàng ra so ánh với Lisa của anh thì... thua xa.

Anh lại đưa một miếng dưa hấu cho cô:

- Ăn đi, rồi... cự tiếp.

Cô dè dặt:

- Ai biết ăn xong thì anh sẽ làm gì tôi?
- Tôi không hiểu ý cô?
- Mặt anh gian thế ai biết anh bỏ gì vào đồ ăn.

Phong chỉ tay vào mặt mình:

- Mặt... gian?

Cô sùng sộ:

- Không đúng sao?

Trời đất ơi ngó xuống mà coi nè! Trịnh phong cứng cả họng vì tức. Trên đời này có một cô gái ăn nói... kinh khủng đến thế là cùng. Thiếu gia Trịnh Phong mà phải dùng thủ đoạn để của gái à?

Anh cố lấy giọng thản nhiên:

- Yên tâm đi, dù tôi có muốn vợ cỡ nào tôi cũng không "gài" cô đâu.

TAnh kênh mặt:

- Không có cửa đâu nhóc.

- Nếu vậy là bunn xin hai người mà anh gọi một suất làm sao ăn.

ra thế. phong ngó người, cô nàng có những suy nghĩ ngộ thật. muốn tạo cảm giác lãng mạn cùng không xong. Thế này, hừ! đừng hòng nghĩ đến việc cô bé sẽ đút mình một miếng nào. Tội nghiệp cho ai phải làm người yêu của người đẹp này.

- Tôi không bunn xin, chỉ vì... tôi chỉ chu đáo với người tôi yêu. Còn cô hả? Quên đi.

Anh thấy chưa đủ vì bị cô sĩ nhục nên tiếp:

T- Còn nữa, tôi đến đây là theo lời mẹ tôi. Còn chuyện hai đứa thì... không có đâu nghe. tôi đã có người yêu bên Pháp rồi.

Tuy phản đối chuyện hôn nhân mai mối này nhưng bị từ chối kiểu này thì khó chịu thật. Anh ta làm cứ như mình ế đến nơi. Đồ khó ưa, cao giá lắm sao? Vừa định mắng trở lại, Tố Quyên đã nghe tiếng một cô gái, giọng điệu quen quen nên cô quay mặt ra hướng cửa.

Quyên chưa kịp mừng thì cô gái đó đã bước đến sau khi cảm ơn anh bồi.

- Chào... khoẻ không?

Miễn cưỡng cười toe, Quyên chỉ ghé ngồi kế bên:

- Ngồi đi, để tao giới thiệu nha.

Đây là anh Phong, còn đây là... là...

- Tôi là Triệu Thương.

Triệu Thương nhanh nhẩu đi tiếp lời bạn. Phong cũng vừa lúc nhìn lên. Cả hai chạm mắt nhau, đôi mày phong hơi nhíu lại, vẻ đẹp lại Tây của Triệu thương thật lộng lẫy khiến người đối diện thật khó mà cưỡng lại. Mái tóc dài uốn lộn thật gợi cảm trên bờ vai trắng nõn. Nhanh như chớp, Phong quay mặt chỗ khác, anh bắt đầu đốt thuốc.

- Đây là cô bạn cô nói lúc nãy?

Tố Quyên gật đầu:

- Đúng rồi.

Anh cười cười:

T- Hai người giống Thuý Kiều, Thuý Vân quá.

Không để ý đến nét mặt của Triệu Thương, Tô Quyên thản nhiên đáp:

- Không phải giống Thị Nở nữa hả?

Đến lượt Triệu Thương nhú mày.

Lần đầu gặp mặt mà họ có vẻ thân mật, nhất là Phong, anh có vẻ thích thú khi nghe đến tên Thị Nở.

Phong cười:

- Chuyện đó để lần sau gặp mình nói tiếp nhé! Giờ thì tôi xin phép chào hai người.

- Vậy thì chào anh.

Tô Quyên ngạc nhiên nhìn qua Triệu Thương, con nhỏ sao nhanh miệng thế?

Không thích cũng đây cần phải... chào một cách phũ phàng thế?

Phong không nói thêm lời nào, anh mỉm cười đứng dậy, nhìn theo dáng to cao của anh Quyên chép miệng.

- Mày thật là... tao thấy hấn cũng được mà.

- Vậy thì mày đóng luôn vai Tô Quyên đi.

- Ý đâu có được. Bây giờ mày đã về rồi thì phải về thực tế thôi. Tao là Triệu Thương; mày là Tô Quyên.

Tô quyên nhìn Triệu Thương một hồi lâu rồi thở dài.

- Trái đất nhỏ quá, không dung nổi tao, coi bộ tao phải về Ý.

Triệu Thương kêu lên:

- Thôi đi quí, tao coi bộ hấn cũng được đó.

Triệu Thương mãi lo huyền thuyên về tương lai của Tô Quyên, cô không chú ý nên không thấy nét biến sắc trên mặt Tô Quyên.

- Trái đất này đúng là nhỏ quá!

- Còn nữa, tôi đến đây là theo lời mẹ tôi. Còn chuyện hai đứa thì... không có đâu nghe. tôi đã có người yêu bên Pháp rồi.

Tuy phản đối chuyện hôn nhân mai mối này nhưng bị từ chối kiểu này thì khó chịu thật. Anh ta làm cứ như mình ế đến nơi. Đồ khó ưa, cao giá lắm sao? Vừa định mắng trở lại, Tô Quyên đã nghe tiếng một cô gái, giọng điệu quen quen nên cô quay mặt ra hướng cửa.

Quyên chưa kịp mừng thì cô gái đó đã bước đến sau khi cảm ơn anh bồi.

- Chào... khỏe không?

Miễn cưỡng cười toe, Quyên chỉ ghé ngồi kế bên:

- Ngồi đi, để tao giới thiệu nha.

Đây là anh Phong, còn đây là... là...

- Tôi là Triệu Thương.

Triệu Thương nhanh nhẩu đi tiếp lời bạn. Phong cũng vừa lúc nhìn lên. Cả hai chạm mắt nhau, đôi mày phong hơi nhú lại, vẻ đẹp lại Tây của Triệu thương thật lộng lẫy khiến người đối diện thật khó mà cưỡng lại. Mái tóc dài uốn lộn thật gợi cảm trên bờ vai trắng nõn. Nhanh như chớp, Phong quay mặt chỗ khác, anh bắt đầu đốt thuốc.

- Đây là cô bạn cô nói lúc nãy?

Tổ Quyên gật đầu:

- Đúng rồi.

Anh cười cười:

- Hai người giống Thuý Kiều, Thuý Vân quá.

Không để ý đến nét mặt của Triệu Thương, Tổ Quyên thân nhiên đáp:

- Không phải giống Thị Nở nữa hả?

Đến lượt Triệu Thương nhún mày.

Lần đầu gặp mặt mà họ có vẻ thân mật, nhất là Phong, anh có vẻ thích thú khi nghe đến tên Thị Nở.

Phong cười:

- Chuyện đó để lần sau gặp mình nói tiếp nhé! Giờ thì tôi xin phép chào hai người.

- Vậy thì chào anh.

Tổ Quyên ngạc nhiên nhìn qua Triệu Thương, con nhỏ sao nhanh miệng thế?

Không thích cũng đầy cần phải... chào một cách phủ phàng thế?

Phong không nói thêm lời nào, anh mỉm cười đứng dậy, nhìn theo dáng to cao của anh Quyên chép miệng.

- Mày thật là... tao thấy hần cũng được mà.

- Vậy thì mày đóng luôn vai Tổ Quyên đi.

- Ý đâu có được. Bây giờ mày đã về rồi thì phải về thực tế thôi. Tao là Triệu Thương; mày là Tổ Quyên.

Tổ Quyên nhìn Triệu Thương một hồi lâu rồi thở dài.

- Trái đất nhỏ quá, không dung nổi tao, coi bộ tao phải về Ý.

Triệu Thương kêu lên:

- Thôi đi quí, tao coi bộ hần cũng được đó.

Triệu Thương mãi lo huyền thuyên về tương lai của Tổ Quyên, cô không chú ý nên không thấy nét biến sắc trên mặt Tổ Quyên.

- Trái đất này đúng là nhỏ quá!

*

*   *

Ngâm mình trong bồn tắm, Tổ Quyên hồi tưởng quãng thời gian ở Ý. Ở đó là nơi cô hạnh phúc nhất. Tình yêu và sự nghiệp cô đều đạt được. Mỗi khi...

- Lisa! Mình làm đám cưới nghe em. Thời gian sáu năm đủ để chúng ta hiểu nhau rồi.

Mấy ngón tay thoăn thoắt trên bàn phím vi tính, Lisa cười:

- Hôm nay anh sao vậy? Khi không lại nói đến việc đó.

- Mẹ yêu cầu anh về Việt Nam và anh muốn em cùng anh đi với anh.

Cô quay lại, lúng liếng d8ôi mắt nhìn anh rồi phì cười.

- Anh làm cứ như mới ngày đầu quen am vậy? Anh biết là em không thích bị trói buộc mà.

- Nào! Có anh làm em mất tự do đâu, yêu nhau và kết hôn là chuyện tất yếu ma em.

Lisa ngồi xuống cạnh người yêu:

- Nhưng em không thích, bây giờ cũng rất tốt mà.

- nhưng anh không còn trẻ nữa. Anh muốn có một mái nhà, một người vợ hiền và những đứa con ngoan.

Cô xoa cằm anh:

- Hôm nay sao có những suy nghĩ giống... cụ non quá, không giống anh ngày thường tí nào.

- Lisa! Nghiêm chỉnh lại nào! Lần nào anh đề cập đến chuyện kết hôn em cũng né tránh, lần này anh nói rất nghiêm túc đó.

Nhìn sững anh, cô cố suy nghĩ tìm nguyên nhân nào đã làm anh trở thành một người khác lại như vậy. Đạo này cô ít có thời gian bên anh nhưng đâu có nghĩa là cô đã thôi yêu anh. Điều này làm anh giận sao? Nhưng nhìn vào mắt anh đâu có dấu hiệu nào chứng tỏ anh đang giận dữ. Lisa nhìn sâu vào đáy mắt anh:

- Anh đang cầu hôn em đấy à?

- Ủ! Anh rất nghiêm túc, anh muốn em về Việt Nam anh, chúng ta...

- Nhưng em không thể.

Lisa ngắt lời anh mà không một chút ngần ngại.

- Em muốn làm việc, sự nghiệp em đang tiến triển, em không muốn từ bỏ nó.

- Tức là từ bỏ anh?

Câu hỏi như một con sông dài thăm thẳm, nó chắn ngang ngăn cách hai người. Cảm giác im lặng xâm chiếm lấy cả hai. Một sự im lặng đáng sợ như bây giờ. Tổ Quyên đang chìm đắm trong cái im lặng đáng sợ đây. Cô mở choàng mắt không muốn nhớ tiếp. Một cô gái năng động lại muốn thành đạt trong sự nghiệp như cô thì không thể phí thời gian vào những chuyện suy tư vô bổ đó.

Bật dậy rồi mở vòi nước trên vòi sen rồi xuống. Cô muốn lấy làn nước nóng làm mình tỉnh táo hơn.

Bước ra ngoài khi đã khoác chiếc áo ngủ kiểu kimono và quấn chiếc khăn trắng trên đầu để giấu mái tóc còn sũng nước, cô đến bên bàn pha một ly cà phê. Tổ Quyên mới rót ra ly thì chuôn cửa reo, cô ngoái đầu nhìn ra cửa rồi nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường:

- Lạ thật! Ai biết mình ở đây?

Con nhóc Triệu Thương sao đến sớm quá vậy? Mới sáu giờ mà.

Đặt tách cà phê lên bàn làm việc cạnh chiếc máy vi tính, cô dần mở cửa. Cánh cửa vừa bật mở, Tổ Quyên đã ngạc nhiên, nhưng chỉ một thoáng rồi cô lại điềm nhiên mở cửa:

- Anh vào đi.

Khép cửa nhẹ nhàng, cô vẫn thản nhiên nhìn Phong:

- Sao anh biết tôi ở đây? Xem ra phải làm việc lại mấy nhân viên lễ tân mới được.

Trịnh Phong vẫn lăm lăm như lúc bước vào. Anh im lặng ngắm nhìn căn phòng. Một chiếc giường rộng, một cái tủ lạnh nhỏ ở góc phòng, một bộ salon mini loại sang nhất và một chiếc bàn làm việc với điện thoại và máy vi tính. Phong nhíu mày nhìn ly cà phê bốc khói, anh thọc tay vào túi quần lấy bao thuốc, đưa tay chắn gió, anh nghiêng đầu mũi thuốc. Tổ Quyên xoay mặt chỗ khác, cô không thể hay chính xác là cô không dám nhìn cảnh đó, vì hình ảnh này mà có biết bao cô gái phải lao đao?

Phong rít một hơi thuốc rồi thản nhiên ngồi xuống salon đối diện với cô:

- Em về nước bao giờ?

Đặt ly cà phê vừa pha cuống bàn trước mặt Phong, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Anh uống đi!

Phong vẫn lầm lì:

- Em chưa trả lời anh.

Hóp một ngụm cà phê, cô mím môi như đang thưởng thức vị đắng của nó.

- hơn một tuần.

- Sao không liên lạc?

Tổ quyen nhú mảy, cô đang ó cảm giác ngạt thở vì gương mặt cùng giọng nói lạnh lùng của Phong.

- Để làm gì? Không lẽ anh đến đây chỉ hỏi như thế?

Nhìn như xoay vào mắt cô, Phong điềm nhiên uống cà phê:

- Sáu tháng xa nhau, em hạnh phúc chứ?

Cười thật tươi Tổ Quyen nói:

- Tốt lắm.

- Vậy em về Việt Nam để làm gì? Không phải em...

- Lần này em về với tư cách là giám đốc của khách sạn này.

Phong gật đầu:

- Anh biết. Vì thế mà anh mới đến đây.

Phong lấy trong túi áo vest ra một chiếc hộp bằng nhung đặt lên bàn, nhướn mày nhìn cô:

- Anh muốn chúng ta đám cưới.

Tổ quyen nhìn trân anh rồi bật cười khan. Anh ta làm sao vậy? Từ một người vui vẻ trở thành một kẻ lạnh lùng, khô khan.

- Anh đang cầu hôn hay ép?

Vẫn nhìn cô bằng vẻ nghiêm nghị Phong đáp:

- Trước giờ anh vẫn thật lòng khi cầu hôn em. Nhưng nếu em muốn nghĩ là... ép cũng được.

Tổ Quyen cười chua chát, cầm chiếc hộp nhung lên, cô mở ra xem. Một chiếc nhẫn bằng bạch kim có đính hạt kim cương lấp lánh. Một chút xao xuyến đang lan vào tim, ước mơ có anh trọn đời lại trở dậy. Cô cầm chiếc nhẫn lên Trịnh Phong tưởng cô sẽ luồn vào tay nhưng không, anh vội bước qua khi thấy cô đặt nó trở lại vào chiếc hộp. Giọng anh dịu dàng:

- Lisa! Đừng bướng nữa, Đám cưới rồi em vẫn đi làm mà.

Phong cầm chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út của Quyen nhưng cô đã rút tay lại.

Nhắm mắt, môi mím chặt hít thở thật sâu cô cố giữ bình tĩnh, ước mơ là một phụ nữ thành đạt không cho phép cô được lập gia đình sớm, Quyen không phải là mẫu phụ nữ dành cho gia đình, cô muốn cả nước, cả thế giới biết tài năng của mình.

- Phong, em xin lỗi, em không thể.

Giọng Trịnh Phong vỡ ra:

- Tại sao?

Tổ Quyen mở choàng mắt, cô nhìn anh khổ sở, Phong nôn nóng hơn:

- Em từ chối anh ngay cả khi anh đã chấp nhận việc em vẫn đi làm sau đám cưới.

- Em biết anh không cảm cảm nhận thậm chí còn cổ vũ cho em, nhưng em không thể... em không tự tin để làm vợ.

- Dù em đã làm người tình của anh trong sáu năm.

- Đó là thời gian đẹp nhất của chúng ta, chúng ta sống như vậy... đầu cần...

Mắt phong long lên:

- Nói thế mà nghe được à?

Em thuộc mẫu phụ nữ nào vậy? Chấp nhận sống với anh không cần danh phận ư?

Xoay xoay ly cà phê trên tay, Quêyn cố dần cơn xúa động:

- Anh đang xúc phạm em đây?

Biết mình lỡ lời, Phong vuốt mặt, anh uống một ngụm cà phê, giọng vang lên trầm trầm:

- Anh xin lỗi. Nhưng anh không thể sống vô trách nhiệm với em, chúng ta...

trịnh Phong cố tìm lời để thuyết phục Tố Quêyn nhưng lời nói của anh chẳng khác nào ngọn roi quật vào lòng tự trọng của cô. Cái mà cô sợ nhất anh đã nói ra rồi.

Trách nhiệm? Cười cô vì anh cảm thấy có trách nhiệm về một cuộc tình sáu năm.

Nhưng cô có cần đâu, cô yêu anh và thời gian sáu năm đó cô chưa biết nuối tiếc là gì?

Đôi mắt Tố Quêyn lẫm u buồn xa xăm, cô nhìn anh cười buồn:

- Hoá ra anh cười em là vì trách nhiệm?

- Không, Anh yêu em và anh muốn chịu trách nhiệm về tình yêu của mình.

Cô bật cười khan:

- Cũng vậy thôi, nhưng anh không cần lo, chúng ta đều là người trưởng thành.

Phong nhìn cô như van nài, Tố Quêyn vội quay mặt đi:

- Anh về đi.

Phong không trả lời, anh trầm ngâm một lúc rồi đứng bật dậy:

- Anh đã chiếc nhẫn lại đây. Em suy nghĩ kỹ rồi gọi cho anh.

Giọng Tố Quêyn dứt khoát:

- Không cần đâu, anh cầm về đi.

- Em... Như thế nào em mới đồng ý đây?

Tố Quêyn quay lại nhìn anh đau đớn. Cô nhẹ lắc đầu thay cho câu trả lời. Bản thân cô cũng không lý giải được tình cảm của mình. trước kia cô từ chối anh là vì sự nghiệp, nhưng sáu tháng xa nhau cô mới biết mình không thể thiếu anh và cô đã về Việt Nam cho dù là vì công việc. Nhưng để làm được điều đó cô đã suy nghĩ rất nhiều. Giờ thì... xa nhau sáu tháng anh đã trở thành người khác, anh thật xa lạ với cô, cô không còn hiểu được anh.

Thấy cô im lặng, phong tiếp:

- Em từ chối ngay cả khi duyên số đã sắp đặt chúng ta đi xem mặt sao Tố Quêyn?

Tố Quêyn Quay nhanh lại, cô nhướng mày nhìn anh ngạc nhiên:

- Anh biết...

- Phải, anh biết em mới là Tố Quêyn, người mà mẹ anh muốn anh đi xem mặt.

Còn cô gái kia là Triệu Thương, người bạn thân em đã nhờ thế thân.

- Nếu anh biết thì càng tốt. Đó là một lời từ chối rồi đây.

Phon cau mày. Cách nói chuyện lạnh lùng của cô làm anh khó chịu. Tuy cô bướng bỉnh nhưng cô chỉ từ chối anh vì công việc, còn lần này... giọng anh lạc đi:

- Em... không cần suy nghĩ thật à?

- Không, sáu tháng vừa qua em đã suy nghĩ kỹ rồi. Anh về đi cầm luôn chiếc nhẫn và... từ nay chúng ta hãy xem như không có... gì cả.

- Không có gì cả? em nữ nói thế sao?

Cô mở tủ soạn đồ như sắp đi làm:

- như thế sẽ tốt cho cả hai. Em không muốn chuyện đó làm ảnh hưởng đến công việc của mình.

Trịnh Phong đứng thờ người. Nghe tin cô về anh không tin. Mãi đến khi cô xuất hiện với vai trò là bạn của Triệu Thương anh mới choáng váng. Cuộc đời thật thú vị.

Thú vị như anh lúc này, anh yêu cô, cô cũng yêu anh và cả hai cũng đều có duyên phận, vậy mà.

Tự ái người đàn ông không cho phép anh quỳ lụy. Bởi không biết anh đã đề cập chuyện cưới hỏi không biết bao nhiêu lần. Mà có lần nào cô đồng ý đâu.

- Nếu em đã nói thế thì... anh không làm phiền em nữa. Anh về. Chào em. Chúc em sẽ là người phụ nữ thành đạt.

Thần thờ nhìn theo anh, Tổ Quyên quệt ngang giọt nước mắt vừa rớt qua mi. Cô không cho phép mình khóc. Chẳng biết cô đã toại nguyện rồi sao? Giờ cô có thể toàn tâm toàn ý cho công việc rồi. Vậy thì hãy làm việc đi.

Mơ ước là một cô gái xuất sắc nhất trong tập toàn nhà hàng khách sạn ASIAN là gì?

Nghĩ là làm, cô bước đến bàn vi tính. Mới tiếp quản khách sạn này nên cô muốn nắm bắt được tình hình của nó. Không đầy một tít sau, Tổ quyên đã bị công việc cuốn hút. Mọi ưu phiền đều bay đi mất.

Vừa bước ra khỏi phòng Tổ quyên, Trịnh Phong ngỡ như có một cái gì đó rớt vào lòng. Anh đang cảm nhận một điều gì đó rất lạ. Trái tim đang đau quặn khi phát hiện ra điều này. Anh đã tự hỏi: Mình là thế nào? Vì sao lại có chuyện này? Anh phải làm gì đây?

Thơ thần đứng trước cửa thanh máy, anh thọc tay vào túi quần đứng đợi mà cũng không biết mình đi đâu. Bỗng có giọng trong trẻo nhưng đầy chua ngoa vang lên:

- Trời ơi! Sao mày không gọi sớm làm tao...à!

Đang nói điện thoại, Triệu Thương bỗng bị bàn tay to tướng của ai đó chụp mạnh rồi lôi vào thang máy. Hoảng hồn cô định kêu lên thì cái mặt lầm lì của Trịnh Phong đã hiện ra. Anh đưa tay bấm thang máy mà không thèm hỏi xem cô muốn

đi đâu. Quá đổi ngạc nhiên khi nhìn thấy anh bấm thang máy đi xuống, cô giựt mạnh tay lại, bĩu môi dài như cầu Mỹ Thuận.

- Là anh à?

Phong vẫn im lặng. Anh lặng lẽ đến độ cô tưởng chỉ có một mình trong thanh máy. Nhưng cái mặt hầm hầm của anh không làm cô xao động tí nào. Ngược lại thì có. Cô cũng đứng thoạc tay vào túi quần, chiếc quần thun rộng thùng thình khiến cô thật ngổ ngáo. Bất chước anh đứng nhìn vào cánh cửa bóng loáng, nhưng chỉ được một lúc, đôi mắt cô đảo nhanh qua Phong. Mím mím môi mỏng, cô ngần ngừ:

- Mới sáng sớm tôi đã gặp anh. Chắc bữa nay tôi... xui cả ngày quá.

Câu nói... chua hơn chanh, mặn hơn muối của cô kéo Phong về thực tại. Không hiểu lúc đó nguyên nhân nào anh lại vô cớ nắm tay cô kéo vào đây. Có lẽ anh sợ cô đơn.

Phong lý giải cho hành động vô thức của mình. Anh nhìn như xoay vào mắt cô.

- Bộ... rảnh lắm hả?

Cô trở mắt nhìn anh, Trịnh Phong tiếp:

- Gặp là châm chọc.

Mất một giây mới hiểu là mình vừa bị... mắng, Triệu Thương đốp lại ngay:

- Tôi đương nhiên là không rảnh rồi. Chỉ có mấy người như anh mới... rồi.

- Tôi sao?

Cô vênh mặt thách thức vì Phong cũng đang làm mặt ngầu:

- Rồi quá nên mới sáng đã... rời khỏi khách sạn.

Đến lượt Phong ngơ ngác, anh nhú mồm suy nghĩ mà vẫn không hiểu cô muốn nói gì. Vừa lúc cửa thanh máy bật mở, Triệu Thương bước ra với nụ cười tươi tắn khi nhìn thấy vẻ mặt ngờ nghệch của Phong.

- Bye nha. Đừng đó mà suy nghĩ.

Phong nhanh ra cửa, cô thầm hài lòng khi để lại cho Phong một câu hỏi... to tướng.

Khẽ hát một bài thật vui nhộn, cô dắt chiếc xe đạp cổ lỗ sĩ của mình rời khỏi khách sạn. Nhưng chưa ra tới lộ thì bàn tay ai đó đã ghì yên sau lại. Dốc hết sức đạp mà chiếc xe vẫn không lăn bánh cô vội nhìn ra sau.

- Anh làm cái quái gì vậy hả?

Triệu Thương ngoái cổ lại nhìn rồi kêu lên khi thấy Trịnh Phong nhất bồng bánh xe sau lên. Nhìn nó quay trong không khí mà tội. Đảo mắt lên nhìn nụ cười tủm tỉm của Phong cô thở hắt ra

Mới sáng sớm mà đã như vậy, cả ngày nay trúng số độc đắc mới lạ.

Biết rõ cái mồm của Phong cũng không thua kém gì mình, cô đành dụ giọng:

- Anh hai à! Anh muốn gì đây?

Thả chiếc xe xuống đất, Phong nói tỉnh bơ:

- Cô đi đâu?

Muốn quát vào mặt anh rằng "tôi đi đâu mặc xác tôi" hết sức nhưng cô vẫn cố ghì lại:

- Dạ thưa anh hai, em còn phải đi làm để kiếm cơm ạ!

Lườm lườm cô như không tin, Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi lên tiếng:

- Đi ăn sáng đi.

Mím môi cười, cô bước xuống xe:

- Đêm qua... làm việc quá sức nên bây giờ đói rồi hả?

Đúng là đồ Thị Nở. Trong đầu cô ta không nghĩ được gì khác thì phải. Phong thầm mắng khi hiểu được những suy nghĩ đen tối của cô.

Tuy vậy, Phong vẫn làm tỉnh:

- Cô ăn không?

Liếc nhìn đồng hồ, cô cười toe:

- Ăn! Ngu sao không ăn khi được đãi

- Vậy thì đi.

Phong ung dung ngồi lên xe. Triệu Thương hoảng hồn kêu lên:

- Anh làm gì vậy?

Phong ngơ ngác:

- Tôi Không có xe, cũng không biết chạy xe đạp. Dĩ Nhiên là cô chở tôi.

- Hả?

*****

Quán bar sang nhất của thành phố - Ban Mai yên lặng như buổi sang chỉ có khách uống cà phê. Họ trao đổi về công việc, về những kế hoạch cho tương lai rất hào hứng. Không giống với vẻ ồn ào, náo nhiệt như buổi tối.

Tầng trệt dùng để phục vụ cà phê, đi vào bên trong là sàn nhảy nhưng chỉ hoạt động vào buổi tối. Tầng trên là những dãy phòng tách biệt với bên ngoài, chuyên phục vụ cho khách hạng sang, cho những đại gia muốn bàn bạc việc làm ăn nên cần không gian riêng tư. Ở căn phòng cuối dãy, tiếng Phong vang lên:

- Uống! uống nào! Mừng vì sự gặp gỡ của chúng ta.

Trời ơi là trời, Thương thầm than khi nhìn Phong ực hết ly này đến ly khác. Rượu mà hẩn làm như... sữa. Cô nhìn chai sâm banh thứ hai vơi đi mà lắc đầu:

- Nè! Đừng uống nữa.

Phong gạt tay cô:

- Để tôi uống. Đàn bà mấy người thật lắm chuyện.

Cô gạt đầu theo ý anh rồi giằng lấy ly rượu trên tay anh:

- Tôi biết, nếu tôi không lắm chuyện thì đâu bị anh... dụ thế này.

Phong nhìn sững cô. Phải công nhận tử lượng của anh mạnh thật. uống bao nhiêu đó mà cũng tỉnh bơ, anh hỏi lại:

- Cô muốn nói gì thì nói đi. tôi không thích bị châm chọc đâu.

Triệu Thương nhún vai bỏ mấy hạt đậu phộng vào miệng nhai nhóp nhép:

- Không đúng hả?

- Tôi dụ cô... cái gì?

Cô găm gừ:

- Còn nói không. Bảo đi ăn sáng mà... vậy nè hả? Rượu tây, đậu phộng... trái cây. Không khéo tôi lại đau bao tử.

Đôi mắt đỏ ngầu vì rượu của Phong nheo lại, anh cười nửa miệng thật quyến rũ:

- Cô... thật không tình nghĩa gì hết.

Cô trở mắt nhìn Phong, dưới ánh sáng mờ mờ phải công nhận Phong thật ấn tượng. Đôi mày rậm, sống mũi cao, nhất là đôi mắt, thật khó mà làm chủ mình khi nhìn vào đó.

Phong phì cười giải thích khi gương mặt co ngắc ra:

- Tôi đang thất tình đó cô nương, cô có thể nhín chút thời gian ra chia sẻ với người khác không?

- Thất tình hả?

Triệu Thương ngây thơ hỏi lại. Cô bắt đầu quan sát Trinh Phong, Ủ! Hình như hấn thất tình thiệt. Nhìn cái dáng ngồi hút thuốc sao mà thâm nảo. Lại còn rượu nữa. uống gì mà như uống nước. Mà sáng giờ hấn có ăn gì đâu. Cô vôi giựt chai rượu lại. Phong không cản vì anh đã rót ra ly. Cô định chụp ly rượu luôn nhưng không kịp đành để anh uống luôn, uống xong Phong hỏi:

- Sao? Quan sát nầy giờ thấy tôi giống thất tình chứ?

Cô tỏ vẻ u buồn chia sẻ với anh:

- Ủ! Giống.

- Vậy thì uống với tôi một ly đi.

Phong đã ngấm rượu nên anh không cần quan tâm đến những sự việc xung quanh. Lòng anh bây giờ chỉ có hình ảnh của Lisa. Tình yêu sáu năm dài mà vứt bỏ một cách dễ dàng thế sao? Còn Phong? Anh thì sao? Anh trách cô còn bản thân thì đâu

khác gì? anh trút bỏ tình yêu một cách nhẹ nhàng như thể trút bỏ một gánh nặng. Lòng anh nhẹ nhõm thật sự không? Lý nào suốt sáu năm là do anh ngộ nhận. Và cũng không lý nào Lisa đã tinh tế nhận ra điều đó nên cô luôn từ chối quyết liệt khi anh cầu hôn?

Ôi! Sao mà rắc rối!

Phong nhắm mắt với những suy nghĩ trong đầu. Cố mở mắt tìm ly rượu, anh giật mình khi nghe tiếng Triệu Thương.

- Uống! Nào! Chúc mừng vì sự... thất tình của anh.

Câu nói của cô làm Phong như tỉnh rượu dù anh đã uống gần hai chai sâm banh. Nhìn cô bung ly rượu đánh úc ,à anh hoảng hồn.

- Nào! Tôi thành thật chia buồn với anh.

Triệu Thương bung ly rượu lên uống một hơi, đôi mắt lờ đờ cô chỉ tay về phía anh, miệng lẩm nhẩm:

- Ai vậy? Bộ có bạn mới nữa hả?

Rầm!

Tiếp theo câu nói là cái ngã ngoạn mục của Triệu Thương vào Phong. Rượu làm anh ngã sóng soài ra salon không sức chống đỡ. Anh quá say nhưng cũng nhận ra chuyện gì. phong phì cười:

- Điên mất thôi. Không biết uống mà cũng tài lanh. Đúng là đồ... Thì nữ.

Hai tay Phong đan lại tưởng chừng như một gọng kìm khi chiếc gối ôm trong tay cứ... lắc lư hoài. Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào khiến đôi mắt nặng như chì của anh khó chịu. Đầu đau như búa bổ nhưng Phong vẫn cố mở mắt, không hiểu chiếc gối ôm hôm nay sao...

- Ôi! Chuyện gì đây?

Suýt tý nữa anh đã kêu lên khi phát hiện một mái tóc dài đan xoắn dài trên ngực. Mấy sợi tóc dài xoà trên mặt làm anh hơi nhột.

Quý quái gì thế này? Sau một đêm thức dậy, trên người mình xuất hiện một cô gái? Dù cố gắng như Phong không thể nhìn rõ mặt vì cô nàng đang nằm sấp trên người anh.

Ôi! Chuyện lạ có thật đây. Phong bóp trán cố định thần lại. Xem nào! Cánh đàn ông bọn anh thường đổ lỗi cho rượu nhưng thực ra khi tỉnh dậy thì mọi chuyện sẽ được quay lại như một thước phim chậm đấy chứ!

Anh nhắm mắt mơ màng tận hưởng mùi hoa lài toả ra từ tóc người đẹp.

- Dám cá bằng cả gia tài là cô nàng đồng đánh Triệu Thương chứ chẳng ai? Anh còn nhớ rất rõ là đêm qua say quá định mượn phòng ở khách sạn nhưng không hiểu sao Phong lại đón taxi đưa cô về đây.

nghe đàn hai tay kê dưới gáy, anh đảo mắt xuống nhìn cô nàng đang ngủ. Lắng nghe hơi thở đều đặn của cô, anh suýt phì cười. Đàn bà con gái gì mà hư không thể tả. Đàn ông bảo uống rượu là uống, mà lại uống đến quên đường về mới khổ.

nhưng người khổ nhất có lẽ là anh thì đúng hơn. dám chắc rằng khi tỉnh lại cô nàng sẽ gào lên:

- Anh là tên khốn nạn, đê tiện đã gạt để cướp đi cuộc đời con gái của tôi.

Trịnh Phong cười tủm tỉm với suy nghĩ trong đầu:

- Tiếp theo là cô nàng sẽ chuyển mãi thêm một... cái tát nhớ đời.

Anh nhắm mắt như cố né cái tát tưởng tượng. Anh nhúc nhích nên Triệu Thương cũng lay động. Cô xoay nhẹ người và Phong tranh thủ lách người qua nên cô đã trượt một nửa người xuống giường.

Bây giờ cô đang nằm nghiêng, đầu gối trên tay anh và điều quan trọng là anh đang trở thành... gối ôm cho cô.

- Triệu Thương ơi là Triệu Thương! Uống cho cô thường ngày mồm mép. bây giờ tôi mà xoay qua một cái là "hốt trọn ổ" nhé.

Phong mím môi cười cười, bàn tay anh vô thức vén tóc cô để lộ gương mặt ngái ngủ và đầy hơi rượu.

Xem nào! Mắt hai mí, mày rậm, ăn hiếp chồng là cái chắc. thật khổ cho ai lấy phải cô. Phong hơi nhướn mày khi phát hiện một nốt ruồi son ngay chót mũi cô. Một chấm đỏ nhỏ xíu rất khó phát hiện nếu không để ý. Đôi mắt anh lại lia xuống chiếc miệng xinh xắn của Triệu Thương.

- Là Thật! Con bé này thoát nhìn đâu có gì ấn tượng nhưng... cô ta là ai nhỉ?

Phong nhúu mày suy nghĩ. Mới gặp trông cô nàng có vẻ ngổ ngáo và... bụi bụi nhưng rõ ràng cô ta có một nét trang đài, quý phái nào đó.

Anh lại xoay qua nhìn hàng lông mày của cô. Không trang điểm nhưng nó được tia rất gọn gàng và sắc xảo. Làn da mịn màng hẳn là phải tốn nhiều thời gian và tiền bạc để chăm sóc. nhưng cô ta... đâu phải là mẫu người làm việc đó. bao nhiêu câu hỏi về Triệu Thương đặt ra làm cái đầu Phong muốn nổ tung.

Nếu hôm ấy không tình cờ đi ngang shop thời trang Triệu Thương và vô tình bắt gặp cô nàng trong đó thì chắc giờ này anh cũng vô tư nghĩ rằng nàng chính là Tố Quyên.

Phong nằm mắt lại khi sức nhớ đến Tố Quyên:

- Quyên! Giờ này em đang làm gì? Chắc lại là công việc nữa phải không? Em có biết hiện tại trong tay anh là một cô gái và anh đang suy nghĩ rất nhiều về cô ta không?

Cóc... cóc... cóc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Phong giật mình mở bừng mắt. Đôi mắt anh căng thẳng dán lên trần nhà.

những cái miệng sẽ tròn vo, những đôi mắt to hết cỡ khi thấy một cô gái đang ở phòng anh. Phong nhăn nhó vì đêm qua mình không mướn khách sạn mà lại về nhà.

Sự im lặng của anh càng làm tiếng gõ cửa dồn dập và to hơn. Nó to đến độ đôi mắt của người đẹp đang hấp háy kìa.

- Đau đầu quá hà!

Triệu Thương kêu khẽ vì cơn say đã làm đầu cô nặng trĩu. Cái mùi thơm thơm là lạ toả ra từ... cái gối ôm kế bên khiến cô chau mày.

- Sao lại đổi mùi xịt phòng hả?

Cô lẽ nè nhưng vẫn không tỉnh nổi. Úp mặt vào gối cô lại ngủ tiếp sau khi xô cái gối ôm dạt ra một bên.

nhưng chuyện gì thế này? dù rất mệt nhưng Triệu thương vẫn không tài nào ngủ được vì mùi thuốc là từ gối xộc vào mũi. Cố gắng chống hai tay xuống gối cô ngóc đầu dậy, giọng cô lẽ nè:

- Thật kỳ cục. cái gối...

Cóc... cóc.

Triệu Thương khó chịu nhìn ra cửa:

- Làm gì mà như cháy nhà vậy?

Cô cố nhòm người dậy nhưng không được. Quả là rượu đã đánh gục cô.

- Ôi! đau đầu quá đi.

Cô lại nằm vật xuống giường rên rỉ, đôi mắt đang nhắm nghiền của Triệu Thương bỗng mở bừng mắt lên trái tim cô tưởng chừng như vỡ tan ra. Đôi môi mấp máy cô như không tin vào mắt mình nữa:

- Hình như... hình như... đây không phải là phòng mình. Cô chợt xoay qua bên phải. Đôi mắt Triệu Thương... đứng tròng thật sự khi nhận ra Phong. Anh đang gối đầu trên cười tùm tùm, tay còn lại Phong giơ lên:

- Chào! Chúc buổi sáng tốt lành.

Đôi mày rậm của Triệu Thương nhíu lại muốn đụng nhau khi phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ và... cạnh cái tên "trời thần" này.

Không cần hỏi cô cũng có thể đoán đêm qua cô đã "tả tơi" ra sao.

Triệu Thương chưa kịp có phản ứng gì thì tiếng gõ cửa lại vang lên, lần này kèm theo một giọng nói:

- Cậu Phong ơi! Cậu có trong ấy không? Bà bảo con bung cà phê lên cho cậu nè.

Triệu thương nhìn như xoay vào mắt Phong. Hắn đã đưa mình về nhà của hắn. Đúng là khôn ba năm đại một giờ mà. Ôi! Chết mất thôi.

lại có tiếng gõ cửa:

- Cậu ơi! Cửa không khóa con đem cà phê vào nghe.

Phong nãy giờ chịu trận ánh mắt sắc bén của Thương vừa nghe xong anh đã quỳnh quáng nhôm dậy kéo cô nhào xuống. cái chặn bị nhào nát được tung ra. Nhanh như sóc, anh kéo cô sát vào người, Triệu Thương la lên:

- Anh còn dám...

Cũng may là Phong đã kịp đưa tay chặn miệng cô, Anh nghiêng rằng:

- Có im đi không?

Triệu Thương cũng không vừa dù bị anh ôm chặt trong chiếc mền trắng đầy mùi thuốc là. Cô kéo tay anh ra khỏi miệng, sững sộ:

- Anh lấy quyền gì mà nạt tôi. Tôi.

- Cậu ơi con vào ghen.

Phong hoảng thật sự khi thấy núm cửa xoay. Anh vội kéo mền trùm kín cả hai. Triệu Thương cũng nhanh nhẩu kêu lên hy vọng được giải cứu nhưng vừa mở miệng thì cô đã bị cái gì đó bịt lại nhưng cô biết chắc đó không phải là bàn tay của Phong. Cái mền qui quái của Phong rộng thể tả. dù đã cố hết sức để tung ra nhưng Triệu Thương vẫn bị anh ôm chặt.

Tội nghiệp cho cô bé giúp việc nhìn chiếc mền "lung tung" lên ,mà không biết câu hai đang làm gì trong đó.

Chỉ khổ cho Triệu Thương, cái không khí tối om bên trong đang là đồng bọn cho Phong. nó làm cho cô ngộp thở không còn đủ sức để đẩy bờ môi tham lam của Phong ra khỏi môi mình.

- Cậu hai à! Con để cả phê đây nghe. Con xuống nhà có gì cậu gọi con nghe. Triệu Thương cuống lên khi nghe câu đó. Phong sẽ làm gì khi chỉ có mình cô ở đây, Triệu Thương lại vùng vẫy đẩy anh ra. Càng chống cự, sức mạnh đàn ông của phong lại trỗi lên mãnh liệt hơn. Bản lĩnh người đàn ông không cho phép anh thua một cô gái.

Đôi tay rắn chắc của Phong nắm chặt hai tay Triệu Thương đè bẹp xuống giường. Lúc này anh chỉ muốn hôn để bịt miệng cô lại, còn bây giờ Phong lại muốn chứng tỏ mình là một người đi chinh phục. Anh không muốn thất bại hay cái gì khác Phong cũng chưa rõ. Anh chỉ biết rằng, bờ môi người con gái này đang làm anh tò mò, khi đã "chạm" phải một lần.

Mắc cho cô lắc đầu nguầy nguậy, Phong cứ ghì lấy cô, Bờ môi tham lam của anh đang khoá môi cô. Triệu Thương tưởng chừng mình có thể chết đi được khi Phong dùng sức mạnh với mình. Chẳng phải đêm qua anh đã "dày vò" cô rồi còn gì?

Nghĩ đến đây, cổ họng cô như nghẹn lại, đôi mắt ráo hoảnh không nhỏ được giọt nước mắt nào. Cô không cho phép mình là người yếu đuối. Dù... đã là người của anh đêm qua nhưng bây giờ và trở về sau cũng không bao giờ. Cô sẽ không bao giờ cho phép ai xúc phạm đến mình. Ý chí tự bảo vệ mình trỗi dậy, đồng thời Phong không đề phòng nên Triệu Thương đã đẩy bật anh ra.

Cú đẩy "ngoạn mục" của Triệu Thương làm Phong mất đà ngã ra sau, cô vừa định ngồi dậy thì anh đã mỉm cười nửa môi kéo ghì cô lại.

Bị bất ngờ, Triệu Thương đã ngã nhào vào người anh. Phong bật người ra sau nhưng tay vẫn ôm gọn cô. Giận run người, Triệu Thương giơ tay tát một cái thật mạnh vào mặt Phong. Bị bất ngờ, Phong đã hứng trọn cơn thịnh nộ của cô.

Anh không ngờ cô lão lếu đến thế vậy. Chỉ bị... hun thôi mà cô nằng nặc tát tay anh. Phong điên tiết thật sự vì cái tát như trời giáng của cô. Anh kéo cô ngã xuống, miệng gầm gừ:

- Cô lão thật, dám tát tôi hả?

Vừa nói, Phong vừa thô bạo đè dí cô xuống giường, Triệu Thương cũng dùng hết sức đẩy anh ra. Chống cự một hồi kết quả là cô đã bị thân hình to lớn của anh đè bẹp.

Phong nở nụ cười của người chiến thắng. Anh đưa tay cọ nhẹ dưới cằm cô:

- Sao? Thị Nữ không ể là nhờ... dịu dàng với Chí Phèo đấy nhóc.

Liếc anh bằng nửa con mắt, cô hất mặt sang bên. Thái độ thách thức của Triệu Thương làm tự ái đàn ông của Phong trỗi dậy. Anh làm gì mà cô dùng thái độ đó để đối xử với anh? Cô nằng nặc là cao ngạo và ngang ngược. Mà Phong thì chúa ghét mẫu phụ nữ kiêu đó. Anh thô bạo kéo mặt cô qua, cử chỉ đó khiến Triệu Thương không nén tránh được. Cô nhìn thẳng mắt anh bằng sự căm giận. Nheo mắt nhìn cô như cố tìm hiểu những suy nghĩ trong đôi mắt đầy lửa nhưng Phong đầy thất vọng quay đi. Đầu hơi gục xuống, Phong định nói điều gì đó nhưng Triệu Thương đã lên tiếng:

- Anh là tên khốn.

- Khốn?

Phong quắc mắt nhìn cô:

- Dám chửi nửa hả? Hôm nay tôi không dạy cô bài học thì uống công tôi làm người lắm.

Nói dứt lời, anh cúi xuống tham lam tìm môi cô. Triệu Thương bị anh ôm cứng không tài nào vùng ra được, chỉ biết thụ động

... chỉ biết thụ động đón nhận môi Phong. Nụ hôn thứ hai cũng mạnh tính cưỡng đoạt không thua lần thứ nhất. Và lần này nó cũng làm cổ họng cô nghẹn lại nhưng cô vẫn không khóc. Triệu Thương không cho phép mình làm điều đó.

Phong thấy cô không phản ứng dữ tợn như lúc nãy, đôi tay anh cũng nói lỏng ra, môi anh cũng mềm ra. Và... Phong thật sự ngỡ ngàng khi phát hiện ra mình đang hôn cô một cách say đắm. Phong không ngờ mình có thể bị một cô gái khác quyến rũ. Không phải từ trước đến giờ anh chỉ có một mình Lisa thôi sao? Anh đang mở cửa trái tim để một cô gái bước vào.

Phong hết hồn khi thấy đôi mắt Triệu Thương đang khép lại. Là người từng trải, anh hiểu được cô đang suy nghĩ gì? Nhưng cô bé cũng đang đá lăm sao... dễ bị dụ vậy? Phong cũng mắc cười cho mình và cả Triệu Thương, cá tính ai cũng mạnh mẽ nhưng có lúc thì... mềm không thể tả.

Anh thô bạo đẩy cô ra khi Triệu Thương đang chìm đắm trong môi anh. Một chút xấu hổ lộ trên gương mặt Triệu Thương làm má cô ửng hồng. Phong nhìn cô không ngớt. Triệu Thương cảm thấy tay chân thật thừa thãi, cô ước mình có thể tan biến ra để khỏi phải chịu đựng ánh mắt ma quỷ của Phong.

Ngắm cô đã đời, Phong mới chợt nhận ra sự lộ bịch của mình, Anh mím môi chặt mặt ngầu:

- Mau ngồi dậy đi. Đàn bà con gái gì mà... không có chút hấp dẫn.

Ồi! Tu thành chánh quả cũng phải nhảy xuống để chửi hấn mất thôi. Triệu Thương nghiêng nghiêng đầu lườn anh. Bị anh hôn mà cô tức bằng khi bị anh nói như thế.

Đúng là... đồ Chí Phèo. Triệu Thương phóng xuống giường gầm gừ:

- Ở thành phố sang trọng này không hợp với anh đâu. Mau về... làng Vũ Đại của anh đi.

Phong nhúm mày:

- Nghĩa là sao?

- Anh là tên cơ hội.

Đang chăm điều thuốc hút, Phong ngạc nhiên dừng lại:

- Cơ hội gì?

Cô lờm anh:

- Không đúng à? Cái áo sơ mi của anh trên người tôi không phải là bằng chứng?

Nhã một làn khói, Phong giật mình khi nghe cô nói. Hoá ra là vậy? Biết phải mang nỗi oan này đêm qua có đánh chết anh cũng sẽ để cô ngủ với cái áo đầy rượu. Ói mưa tầm tã khiến người ta phải thức suốt đêm dọn bây giờ còn la. Phong cũng lờm lại cô. Dám chửi tôi hả? Được rồi.

- Nè! Trước sau gì tôi với cô cũng đám cưới. Chuyện đó chỉ là sớm muộn thôi.

Làm gì mà "cự" dữ vậy cưng?

Sống lưng Triệu Thương lạnh toát với tiếng "cưng" của Phong. Không ngờ anh ta

trên tráo đến thế? Cô nheo mắt hắt hàm về phí Phong:

- Trên trái đất này còn một mình anh là đàn ông tôi cũng không thêm.

Anh cười cười trêu cô:

- Cho dù... đêm qua... cô đã... mặc áo của tôi.

Kiểu nói lấp lửng của Phong làm trái tim cô muốn nhảy ra ngoài. Anh ta đúng là quỷ dữ mà.

- Sao cứ nói hoài chuyện đó vậy? Cô mím môi.

- Dĩ nhiên.

Phong Phì cười, anh lấy cái gối ôm vào lòng, chùi người xuống, Phong nằm dài trên giường nhắm mắt lại. Anh muốn ngủ, cả đêm qua bị cô nàng quậy nào có ngủ được gì.

Thấy Phong nằm đó, Triệu Thương cũng không biết nói gì nên đành vào nhà toilet. Điều đầu tiên đập vào mắt cô là bộ đồ jean được treo trên tường. Nó còn ẩm nước, có lẽ đêm qua Phong đã giặt nó. Triệu Thương xả nước, nước mát làm cô dễ chịu hơn với những suy nghĩ trong đầu. Trịnh Phong là người như thế nào? thật sự đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Triệu Thương để mặc nước mắt tuôn ra. Phải chi anh ta phủ nhận thì dù sự thật có thế nào cô cũng đỡ âm ứ hơn. Cô sẽ ăn nói thế nào với Tố Quyên.

- Mình phải làm gì đây?

Triệu Thương ngồi bó gối mặc cho nước tuôn xuống hoà chung với nước mắt.

Khi Triệu Thương bước ra thì Phong đang ngồi uống cà phê. Nhìn ly cà phê đang bốc khói trên bàn cô đoán anh đã pha ly mới. Khác với lúc này, gương mặt anh trông thật đáng sợ. Nó lạnh lùng khiến người khác phải dè dặt:

- Ngồi đi.

Phong vừa nói vừa đẩy ly cà phê còn nguyên về phía cô:

- Cà phê nhé.

Triệu Thương ngồi xuống đối diện với Phong. thời gian như ngừng lại, cả hai rơi vào khoảng không vắng lặng.

- Tôi muốn về.

Dù Triệu Thương lí nhí nhưng Phong nghe rất rõ. Tuy vậy, anh vẫn làm lơ uống cà phê. Hộp bánh khai ra:

- Ăn đi.

Biết tông Phong giả bộ, Triệu Thương tức muốn chết được. anh ta lúc nào cũng vậy, chỉ làm theo ý mình. Nếu đã vậy thì mắc kệ hấn đi. Trước đây chưa chắc anh ta chiều ai huống chi bây giờ cô đã... Triệu Thương ghen cứng họng vì tức. Cô không trách ai, chỉ tại cô ngốc thôi.

Từng cử chỉ, ánh mắt của Triệu Thương không lọt qua mắt Phong. Anh vẫn thản nhiên uống cà phê, triệu Thương cũng vậy, cô tự nhiên kéo hộp bánh về phía mình ăn ngấu nghiến. Phong nhìn mà thầm cười:

- Đúng là đồ Thị Nở. Khóc đến con mắt đỏ hoe mà bây giờ có thể ngồi ăn như con nít.

***

Cốc... cốc...

Triệu thương mệt mỏi ngồi dậy mở cửa phòng. Tổ Quyên xinh đẹp và duyên dáng hiện ra với chiếc áo dài màu vàng được may cách tân lộ rõ bờ vai trắng tròn.

- Mày không được khoẻ hả?

Tổ Quyên bước theo Triệu thương vào phòng, Triệu Thương nằm dài xuống giường:

- ừ! Tao bị cảm. Mấy đứa ở cửa hàng nói với mày à?

- Ừ! Tao đến đó tìm mày, nghe bảo mày bệnh. Đi khám bác sĩ chưa?

Triệu Thương phì cười:

- Bệnh của tao là thầy chạy, bác sĩ chê rồi.

Tổ quyên đập mạnh vào vai bạn:

- Thôi đi quí, thay đồ rồi đi ăn với tao.

- Mày đi đâu mà đẹp vậy?

Tổ Quyên cười tự tin:

- Tao vừa đón một đoàn khách từ Úc.

- Mày thật giỏi. mới đó mà đã lên quản lý một khách sạn năm sao rồi.

- Chưa đâu. Tao còn muốn mình dễ là nữ doanh nhân nổi tiếng khắp thế giới.

- Thế còn kếp của mày.

Nụ cười bỗng trở nên méo xẹo trước câu nói như vô tình của Triệu Thương, Tổ Quyên thở hắt ra:

- Để đạt được ước mơ của mình thì phải hy sinh nhiều thứ lắm.

- Kể cả tình yêu suốt sáu năm.

Tổ quyên im lặng, bỗng cô thở hắt ra:

- Thì như tao đã nói với mày. Bọn tao không có duyên.

Triệu Thương vô tư:

- Vậy còn Trịnh Phong?

Nhẹ cắn môi, Tổ quyên chậm rãi vuốt tóc:

- Cũng không có duyên chứ sao?

Triệu Thương uể oải nằm dài xuống giường:

- Tao thật không hiểu nổi mày. Mày định ở vậy đến bao giờ? Mà gia đình mày liệu có để vậy không?

Tổ Quyên cười:

- Vì thế mà đến nay tao vẫn chưa về nhà.

Trố mắt nhìn bạn, Triệu Thương không ngờ cô bạn thân lại có cá tính mạnh quá.

Cô cứ nghĩ trên đời này chỉ có một mình cô là sợ hôn nhân thôi chứ.

- Nè tao đến rủ mày đi ăn mà cứ nằm hoài đó hả?

Triệu Thương miễn cưỡng đứng dậy đi vào toilet thay đồ:

- Nhưng chỉ một lúc thôi nghen. Tao muốn ghé cửa hàng, mấy hôm nay không đến.

- Được rồi! Mau lên giùm đi.

Triệu Thương vừa ra khỏi nhà thì chuông cửa lại đổ. Đích thân anh trai cô Triệu Quang ra mở cửa. Vừa bước ra cổng, Quang đã lên tiếng:

- Chị Tám! Để đó cho tôi, chị vào chuẩn bị vài lon bia và một ít đồ nhắm cho tôi đi.

- Dạ cậu hai.

Quang mở cổng, người khách bấm chuông là một chàng trai cao to đang ngồi trên chiếc win màu đỏ trông khá ấn tượng.

- Vào đi.

Vừa dắt xe vào, Phong vừa nói:

- Sao biết tao đến mà ra đón.

- Cái kiểu bấm chuông lười biếng đó thì chỉ là của mày thôi.

Dừng chiếc win trên hàng sỏi, Phong ngồi xuống băng đá chung với Quang, anh đảo mắt nhìn xung quanh. Một ngôi nhà với kiểu hiện đại ba tầng, được bao bởi giàn hoa giấy bên ngoài. Quả thật là nơi lý tưởng để nghỉ ngơi sau một ngày làm việc vất vả. Nó như tách biệt hoàn toàn với bên ngoài. Phong thích thú với khu vườn đầy bon sai, có cả những con thú uống bằng cây bùm bùm.

- Nè! Bên trong còn có một hồ bơi có muốn vào xem không?

Phong nhìn Quang cười cười:

- Mày! Nhà đẹp nên tao mới nhìn chứ bộ.

Quang phì cười đón khay bia và thức ăn chị Tám vừa đem ra. Khui một lon đưa cho Phong, anh cười:

- Cười vợ đi, ông bà già sẽ cho một ngôi nhà giống như vậy.

- Thôi thẳng quí, mày làm ơn đừng nhắc đến nữa. Mà bộ có vợ thì mới được ở nhà đẹp chắc?

- Ý tao không phải vậy. Tại tao thấy biệt thự nhà mày là số một rồi mà mày còn chê. Tao nghĩ mày... cần không gian riêng tư.

- Thẳng khi.

Quang bật cười nhìn Phong nhăn nhó:

- Nè! Vụ ra mắt sao rồi?

- Cũng thú vị lắm.

- Vậy còn kết quả? Đừng nói với tao là thất bại ngen.

Phong nheo nheo mắt:

- Không phải thất bại nhưng trước khi xem mắt em gái mày tao sẽ không đưa ra quyết định gì hết.

Quang kêu lên:

- Vậy à? Nếu có bản lĩnh thì... ok. Tao chỉ sợ mày... không sống nổi đến ngày đó thôi.

Phong cười cười. Anh và Quang quen nhau từ hồi đại học rồi cả hai đi du học. tuy là bạn thân nhưng chưa bao giờ Phong có cơ hội diện kiến "cô ba" nhà này. Vì lúc đó cô nàng ở nước ngoài với bà ngoại.

Thấy Phong có vẻ buồn buồn, Quang đoán bạn đang gặp rắc rối nhưng không muốn nói, anh đề nghị.

- hay đi đâu chơi đi. Ở nhà hoài chán quá.

- Cũng được. nhưng mày không được dụ dỗ tao rồi... bán tao đó.

- Thẳng quí. mày không dụ người ta là phước rồi.

***

Buổi tối.

Shop thời trang của Triệu Thương vắng lặng khi mọi người đã ra về. Vất vả mấy năm trời cô mới gây dựng được tiệm áo cưới này nên Triệu Thương rất tự hào về nó. Tốt nghiệp loại ưu ngành thiết kế thời trang nhưng Triệu Thương quyết định về nước và từ những đồng tiền kiếm được khi còn đi học cô đã làm nên một shop có tầm cỡ như hôm nay.

Đưa tay vuốt nhẹ chiếc áo cưới trắng toát cô mỉm cười:

- Tạm biệt mai gặp lại nhé.

Triệu Thương đưa tay tắt đèn cũng là lúc đồng hồ treo tường gõ mười một tiếng. Cô kéo cửa khoá lại rồi bước xuống đường.

Thành phố về đêm trông thật lạ. Nó vẫn còn ồn ào sôi động nhưng vẫn e ấp, thẹn thùng khiến cho người ta cứ phải đưa nhau ra đường để chiêm ngưỡng nó.

Những quán bar về đêm thật lộng lẫy với những ánh đèn màu. Triệu Thương sửa lại túi xách trên vai. Mới bước xuống mấy bậc thềm cô đã dừng lại. Định đón taxi về nhưng cô có cảm giác không an toàn, hình như có ai đó đang rình rập cô.

- Không để anh đưa rước thì mau tìm một chàng khờ nào đó làm vệ sĩ đi. Con gái đi một mình vào ban đêm không tốt đâu.

Câu nói của anh Quang vang lên trong đầu, Triệu Thương hơi chùng bước. Cô không thể bước tiếp nhưng cũng không dám quay lại.

- Trời ơi! Không lý nào hôm nay mình gặp ma thật như lời anh hai nói.

Hai tay cô nắm chặt vào nhau, cổ trắn tĩnh mình nhưng sau cứ... run hoài.

- Triệu Thương ơi là Triệu thương bình tĩnh nào.

Tự chủ với bản thân, cô cố giữ bình tĩnh.

Xem nào! Một trong những kẻ hay nhất là... chạy. Phải! Chạy là thượng sách.

Cô bắt đầu từ từ khom người lết gầy. nhưng vừa mới cúi người cô đã giật thót tim khi tiếng nói từ phía sau vọng lên:

- Làm gì đó?

Run bắn cả người. Triệu Thương tưởng chừng mình có thể chết đi được. Lần này là chết chắc rồi. Mấy ngày nằm ủ rũ ở nhà thì nằm luôn đi, ai bảo nghe lời Tổ Quyên ra ngoài làm chi cho khổ? Cô nhăn nhó khi giọng lè nhè lúc nãy lại cất lên:

- sao không trả lời hả? Thị Nở?

Thị Nở? đôi mắt Triệu Thương mở to cùng với cái miệng tròn vò, trên đời này mấy ai dám gọi cô như thế. Bậm môi, Triệu Thương quay lại. Cái tên trời đánh này muốn chết nên đến đây mà. Cô rít giọng sấn tới:

- Tên khốn này! Còn dám vác xác tới nữa hả? tôi... Triệu Thương chưa nói tròn ý thì đã im bật. Trịnh Phong đang ngồi dựa vào tường lim dim mắt nhìn cô. Trái tim cô không còn run rẩy sợ hãi như lúc nãy nhưng sao cô cũng không... làm chủ được nó. sao mà cứ đập tùm lùm vậy hử tim? Triệu Thương tức giận bản thân cô quay mặt bỏ đi. Cô chạy như bay xuống đường đón một chiếc taxi rồi chạy thẳng, bỏ mặc Trịnh Phong ngồi ủ rũ trước cửa tiệm.

Tuy đã "hết mình" với Quang, nhưng Phong vẫn còn tỉnh bằng chứng là anh đã đi

taxi đến đây chứ không lái xe về như Quang. Phong cũng không biết sao mình lại đến đây. Có lẽ anh buồn, anh cần người tâm sự.

- Nhưng con nhóc này sao mà đi đâu vậy?

Phong cố chống tay đứng dậy.

Vừa đứng dậy thì Phong đã ngã ạch xuống. Một chân duỗi một chân co, anh lấy thuốc ra đốt. nhìn người ta có đôi có cặp chờ nhau dưới đường anh thầm cười cho mình.

Hình ảnh Triệu Thương lại hiện lên. lúc nào cô nàng cũng cau có thật đáng ghét.

À! Mà đôi khi cô ta cũng... hiền chứ!

Phong bật cười nhớ lại gương mặt cô hôm ở nhà mình. Cô nàng im lặng tuyệt đối dù cho Phong có chọc cở nào mãi đến lúc trưa mọi người đi ngủ, cô mới lên tiếng khi Phong đưa cô về.

- Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.

Triệu Thương ngoảnh mặt nhìn ra sân:

- Cảm ơn. Cho tôi ra chạm xe bus gần đây là được rồi.

Phong cho xe êm êm trên đường. Nở nụ cười thật lém lỉnh, Phong liếc sang cô:

- Ăn gì nhen?

- Không đói.

Một tay lái xe, một tay gác lên cửa cọ cọ mấy cọng râu lười cạo, anh vẫn ngọt ngào:

- Có chuyện muốn nói, vừa ăn vừa nói chuyện

- Không

câu nói khô như sa mạc của cô làm Phong cut hứng. Anh chăm chú lái xe không nói thêm lời nào. Và thể theo yêu cầu của cô, anh đã đậu xe ngay trạm xe bus gần nhất. Mặc kệ Triệu Thương, Phong vẫn ngồi im không thèm mở cửa xe theo vốn lịch sự ngày thường.

Cô vừa bước xuống, Phong đã phóng xe đi thẳng:

- Đàn bà con gái gì mà thật khó ưa!

Anh bật cười lập lại:

- Đúng là khó ưa.

Phong búng tàn thuốc vào màn đêm:

- Hôm nay đến định nói rõ chuyện hôm ấy nhưng tại cô đẩy nhé.

Nói chuyện luôn ra rõ như mới ngày hôm qua dù giờ Phong đang một mình trên vỉa hè.

Tấm rèm màu huyết dụ phát phới khi có một luồng gió nhẹ thổi qua giúp những tia nắng buổi sớm len vào thật âm áp. Đảo mắt một lượt căn phòng, Phong thoáng cau mày khi nhận ra đây là phòng của Lisa:

- Tại sao mình lại ở đây?

Lisa xinh đẹp trong chiếc jupe trắng và áo sơ mi màu đỏ sậm, bước đến cạnh giường anh. Vừa cột tóc cao lên cô vừa nói:

- Chào buổi sáng. Anh khỏe chứ?

Không rời mắt khỏi Lisa, Phong buột miệng:

- Không gặp mấy ngày, em vẫn không khác gì?

- Nghĩa là?

- Vẫn xinh đẹp như ngày xưa.

Cô mỉm cười ngồi xuống cạnh giường:

- Nghe câu này em đoán anh đã nhớ lại chuyện tối qua.

Phong cười gượng:

- Hy vọng anh không làm gì xúc phạm đến em.

Cô nhún vai:

- Dĩ nhiên. Nhưng em muốn biết anh buồn chuyện gì mà lại uống say đến nước không biết đường về?

- Cảm ơn em đã cho anh có chỗ tá túc đêm qua.

Phong đứng dậy, anh định vào toilet, thì Lisa đã gọi giật lại:

- Anh chưa trả lời em.

Phong dừng lại, vẫn quay lưng về cô, anh đáp gọn rồi đi thẳng:

- Anh muốn rửa mặt trước khi nói chuyện với em.

Bậm môi nén giận, Lisa ra bàn nước pha cà phê. Dù không nhận lời làm vợ Phong nhưng trong một góc nào đó của con tim, cô cảm thấy khi chịu khi anh gần gũi với người con gái khác.

Đêm qua nếu không quay trở lại vì muốn đưa Triệu Thương về thì cô đâu chứng kiến cảnh Phong đã rượu mà miệng luôn gọi tên một ai đó.

nhìn những giọt cà phê nhỏ từ từ mà lòng cô cũng se thắt. Dọa này, cô thường hỏi mình có sai lầm khi từ chối Phong để chọn sự nghiệp không? Còn Phong? Anh đã có dấu hiệu nhạt nhẽo với cô. Anh đang thử cô hay đó là sự thật?

Trước đây Phong không hề ngượng ngùng khi đứng trước mặt cô dù là ăn mặc không chỉnh tề. Cô và anh xa lạ đến mức anh phải... rửa mặt trước khi nói chuyện với cô ư?

Nhưng ai đã làm cho Phong thay đổi? Đối với anh tình yêu sáu năm qua là mãi mãi cơ mà.

Bim...bim

Tiếng chuông như đưa Lisa về thực tại. Cô khó chịu nhìn ra cửa:

- Ai lại đến vào giờ này?

Cô miễn cưỡng đến mở cửa.

- Chào. Tao đến rủ mày đi ăn sáng.

Triệu Thương nói ngay khi Lisa vừa mở cửa. Nhận ra Triệu Thương, Tố Quyên không cau có, cô hơi nói rộng cửa:

- Bây giờ à?

Triệu Thương nhìn bạn dò xét:

- Áp úng như vậy chắc là... có chứa đồ gian?

- Con quỷ này. Đồ gian gì chứ?

Định bảo Triệu Thương đợi cô lấy ví rồi đi nhưng không hiểu sao Tố Quyên muốn công khai mối quan hệ giữa cô và Trịnh Phong. Trái tim cô gái tham vọng không cho phép cô để Phong rời xa mình một cách dễ dàng như thế dù cô là người nói tiếng chia tay.

Mỉm cười thật tươi. Tổ Quyên mở rộng cửa:

- Vào đi. Đợi tạo một lát.

Triệu thương tự nhiên bước vào ngồi xuống ghế sa lon trong khi Tổ Quyên thu dọn mền gối. Định chọc cô nhưng Triệu Thương im bật khi nhìn thấy hai ly cà phê còn nhỏ giọt trên bàn.

tuy là bạn thân nhưng triệu Thương biết Tổ Quyên rất khác mình về điều này. Cô không trách Quyên vì chưa thành thật với ai cũng có một bí mật nhưng... có cần phải để cô chứng kiến cảnh này không? Tổ quyên là người quyết đoán trong công việc nhưng tình cảm thì... cô và Tổ Quyên hoàn toàn khác biệt. Từ tình bạn cả hai có thể biến thành tình yêu nhưng cô không thể biến tình yêu thành tình bạn như Tổ Quyên. Có lẽ cô quá ủy mị trong tình cảm. mím môi như cô chấp nhận điều gì đó đang nhói lên ở con tim, cô định đứng dậy cáo từ thì tiếng rì rào của nước chảy làm cô khựng lại. Tổ quyên đang sắp xếp lại bàn làm việc nên không để ý. Triệu Thương biết việc nên không để ý. Triệu Thương biết điều đó liền đảo mắt về phía phòng tắm.

Vì đây là khách sạn nên cửa phòng tắm được thiết kế bằng một tấm kính đục. Bởi thế Triệu Thương dễ dàng nhận ra bên trong là một gã đàn ông.

Biết Triệu Thương đang ngó nguậy chịu trận trên ghế nhưng Tổ Quyên vẫn vô tư cầm chiếc áo thun trắng của Phong xếp lại đặt ngay ngắn lên góc giường để Triệu Thương thấy. Trái tim Triệu Thương đập mạnh khi nhận ra màu áo rất giống màu của Phong đêm qua. Dù trời tối nhưng Triệu Thương không quên cái dáng phong trần mê hoặc của anh đêm qua. Chỉ là một sự trùng hợp.

nét mặt biến sắc của Triệu Thương không lọt qua đôi mắt tinh tế của Tổ Quyên.

Cô thản nhiên nhắc điện thoại lên. Dù không muốn nhưng Triệu Thương vẫn nghe rõ Tổ Quyên đang gọi cô thư ký mua giúp một bộ đồ nam, có cả màu sắc và kích thước rất rõ ràng.

- Xong rồi, mình đi chứ?

Tổ Quyên hỏi khi đặt một tờ giấy nhỏ dưới ly cà phê.

Triệu Thương nhìn bạn cười cười:

- Chu đáo quá nhỉ?

Tổ Quyên cũng cười cười đáp lại:

- Đừng hiểu lầm. Là sắp tao đấy. Đêm qua say quá nên tao đành phải để lại đây. người ta có vợ rồi quỳ à.

Câu nói của Tổ Quyên làm Triệu Thương tin ngay. Xưa giờ tổ Quyên luôn là cô gái bất thiệp và có nhiều mối quan hệ rất rộng. Tự dưng Triệu Thương thấy mình có lỗi khi đã nghĩ xấu về bạn.

- Hôm nay tao đãi ghen.

Tổ Quyên vừa khép cửa lại cửa gạt đầu theo đề nghị của Triệu Thương.

Cả hai lại ung dung bước xuống đại sảnh. Một ngày mới lại đến.

***

Buổi chiều.

Khác hẳn không khí ồn ào khi mọi người tan sở bên ngoài nhà hàng Thành Minh

thật sang trọng với cách bày trí và không khí yên tĩnh.

Nơi góc Phòng cạnh khóm thủy trúc, Trịnh Phong và Tô Quyên đang ngồi ăn rất thân mật.

Giọng Phong trầm ấm:

- Xem ra lần này em không muốn thăng chức cũng khó đó.
- Nhưng phải có sự giúp đỡ của anh, khách nước ngoài họ rất chú trọng đến vấn đề ý tế. Em không muốn có bất cứ sơ sót nào cả.

Phong nhìn cô có vẻ thông cảm:

- Anh hiểu. Anh không dám hứa chắc nhưng anh sẽ cố gắng.

Cô mỉm cười thân thiện:

- Chỉ cần anh nhận lời giúp em là em rất cảm ơn.

Phong hóp một ngụm rượu:

- Nhưng khách du lịch nhiều không? Anh muốn biết số lượng?

Tạm thời mới có một đoàn vài chục người. Nhưng ký hợp đồng với bên tổ chức tour vì thế khách rất đông.

Phong suy nghĩ một lúc gật đầu:

- Được. Vậy ba ngày nữa anh sẽ trả lời em.

Tô Quyên nhìn Phong bằng ánh mắt thật nồng nàn.

- Anh Phong. Cảm ơn anh.

Em...

Phong vội ngát lời cô:

- Đừng khách sáo nữa. Chúng ta là bạn tốt mà.

Bạn ư? Tô Quyên chớp mi thật nhẹ để giấu tiếng kêu đau đớn từ con tim.

***

Khác với ngày thường đến công ty, Triệu Quang thích thú khi mấy nàng nhân viên ở tiệm áo cưới xì xầm chỉ trỏ về phía mình, không cần nói cũng biết họ đang nói về đề tài gì rồi.

- Xin lỗi! Tôi muốn tìm cô Triệu Thương

Mỹ Lan cô thợ chính ở tiệm đang lom khom với bộ soarê liền ngấn lên. Đẩy cặp mắt kính dày cộm cô hát hàm về phía đám con gái.

- Nghiêm túc chút đi.

Cô quay qua quang:

Anh tìm Triệu Thương có việc gì không? Nếu anh muốn may đồ chúng tôi có...

- Không tôi tìm cô ấy chỉ để nói chuyện thôi.

Chớp mắt thật nhanh, mỹ Lan cố quan sát Quang sau lăng kính:

- Hình như anh mới đến đây lần đầu.

Quang thích thú nhìn đôi mắt to của cô gái trước mặt. Chắc đây là cô chủ thư hai của tiệm mà Triệu Thương hay nhắc.

- Vâng.

Mỹ Lan cười cười:

- Xin lỗi anh. Cô Triệu Thương rất bận nên nếu anh không hẹn trước thì...

- Nếu vậy thì tôi về vậy.

Quang cười cười móc ví ra. Lấy một danh thiếp đưa cho Mỹ Lan vội kêu lên:

- Ôi! Anh là Triệu Quang à? Thế mà tôi không biết. xin lỗi anh để tôi gọi Triệu Thương...

- Không cần gọi tao xuống nè.

Triệu Thương từ trên lầu bước xuống cô háy mắt.

- Mà định làm gì anh tao vậy?

Mỹ Lan nhìn sang Quang:

- Anh mà... bậm trợn vậy ai làm gì được?

Triệu Quang hết hồn, anh nhìn Mỹ Lan không chớp dù cô đang bỏ đi lên lầu.

Bước đến cạnh Triệu Thương, anh hỏi mà mắt vẫn nhìn lên theo Mỹ Lan.

- Bộ... anh bậm trợn thật hả?

Không ngờ anh hai lại chú ý đến lời nói vu vơ của Mỹ Lan, Triệu Thương phì cười:

- Anh sao vậy? Con đó khó tính lắm. hồi nãy anh làm gián đoạn công việc của nó nên nó quạu đó.

Nhìn lại mình một lượt cho chắc, Quang gật đầu:

- Ủ! Anh của em phong độ lắm chứ bộ.

- Thôi đi ông. Đến đây có việc gì không?

Quang tự nhiên bước lại bàn cắt may theo Triệu Thương, anh nói:

- Trời cũng tối rồi, anh đến định rủ em đi anh khuya.

- Ăn khuya?

Triệu Thương lật tay lên xem đồng hồ, cô ngoáy đầu nhìn lại:

- Tám giờ tối mà gọi là đi ăn khuya?

Quang cười xoa, một lúc anh mới nói:

- Thật ra... là bà vú thương yêu bảo anh đến.

Triệu thương thở hắt ra:

- Khổ quá! Em đã bảo em khoẻ rồi mà.

- Khỏe thì về. Dù gì anh cũng đến rồi.

- Nhưng em chưa xong việc. Hay anh đi đâu đi, một lát nữa đến đón em.

Quang định cự lại nhưng điện thoại reo, anh móc trong túi ra nghe:

- Alô! Quang nghe đây.

Giọng Phong vang lên:

- Mà đang ở đâu vậy? Uống bia với tao nghe.

Quang chột nhốt đến Phong hay nhắc đến cô ba nhà anh và câu chuyện xem mắt mà Phong kể, anh nhìn qua Triệu Thương cười cười:

- Đang ở cạnh... cô ba. Hay mà tới đây đi.

Phong cười hì hì trong máy:

- Được. Tao tới liền nhưng hậu quả là mà chịu nhé.

- Thằng khi. Tao sợ mà ả?

Quang cúp máy cho vào túi, vừa xoay qua thì Triệu Thương cũng đang nói chuyện qua điện thoại.

- Được, được tao biết chỗ đó rồi. Tao đến liền.

Triệu Thương gác máy. Quang liền hỏi:

- Tôi tôi em định đi đâu?

Triệu Thương mở túi xách lấy chìa khoá xe.

- Em đi gặp một người bạn có công việc. Anh về trước nhé.

- Đi ngay à?

Cô cười

- Dĩ nhiên.

- Vậy còn anh?

- Tự về đi! Em đi đây.

Triệu Thương vừa nói vừa ra cửa bỏ mặc Quang ở lại với nỗi ám ức.

- Không khéo tưởng mình chơi khăm nó thì nguy.

Nhà hàng Bình Minh

Tổ Quyên Khuây nhẹ ly cam vàng óng, cô rất lạ với bản thân. Trước kia, những ngày đầu mới quen cô cũng không ngượng ngập tỏ ra mất tự nhiên như thế này.

Phong kia mà! Người yêu trong suốt sáu năm, một tình yêu đẹp nhất, lãng mạn nhất đang ngồi trước mặt cô. Tại sao cô không mở lời yêu được.

Không khác gì Tổ Quyên, Phong cũng đang hút thuốc như để né tránh điều gì đó.

Những cảm nhận gần đây trong trái tim anh đang làm anh bối rối. Anh không muốn đóng vai trò kẻ phản bội dù người đòi chia tay không phải là anh.

- Hình như... anh vừa gọi điện hẹn bạn?

Trịnh Phong ngơ ngác nhìn Quyên khi cô khó khăn hỏi.

- Ồ... một người bạn.

Tổ Quyên không ngờ Phong cũng mất tự nhiên với cô như thế. Cô đã lấy cốc vào toilet để gọi Triệu Thương dẫn rước mình và Phong cũng nhân lúc đó mà gọi cho bạn. Thì ra, anh ta đã có người khác thật. Nhưng người đó là ai?

Cái tên Triệu Thương thoáng hiện ra nhưng Tổ Quyên đã gạt ngay. Triệu Thương không phải là mẫu người của Phong, anh là người đã chọn cô dù cô luôn bỏ bê anh vì công việc. Anh không thích mẫu người phụ nữ dễ dãi và dựa vào đàn ông. Tuy Triệu Thương không như thế, nhưng cô không có lý tưởng cao, bằng chứng là cô đã từ chối những công ty lớn để về đây mở một cửa hàng nhỏ.

Cố lấy lại bình thản, Tổ Quyên cười nhẹ. Phong không thích mẫu người ghen tuông:

- Anh có hẹn thì cứ đi đi.

- Hay... anh đưa em về.

Cô lại cười:

- Em có bạn đến đón rồi. Chỉ cần anh giúp em việc hoài này là được rồi.

- Yên tâm đi. Anh không quên đâu. Em sẽ có những cô y tá giỏi nhất.

Phong đứng dậy:

- Thôi anh đi nha. chúc em và cô bạn nào đó đi chơi vui vẻ.

Phong ra quầy tính tiền rồi đi lấy xe.

Chiếc Win thật hợp với cái dáng bụi bặm của anh.

Chiếc Win vừa vọt đi thì chiếc Space của Triệu Thương trở tới.

Cô ngơ ngác nhìn vào trong.

Con nhỏ này mới về nước sao mà biết mấy chỗ này hay quá. Mình đúng là hai lúa

mà.

Cô đang lóng ngóng nhìn vào thì Tô Quyên bước ra:

- Làm gì vậy mày? Bộ quen ai hả?

Triệu Thương giật mình. Nhà hàng này gần bờ sông nên khá đông khách. Có lẽ cảnh trí đơn sơ những cây cảnh rất đẹp đã thu hút được thực khách.

- Quen ai đâu? Tìm mày nè.

Tô Quyên cười lên ngồi sau lưng Thương:

Đi! Tao với mày đi ăn kem. Tối nay tao rảnh, chúng ta ôn lại kỷ niệm xưa nhé.

Triệu Thương ngạc nhiên, nhưng chỉ một thoáng rồi cô cũng đề máy, mang theo một câu hỏi to tướng:

- Một người của công việc mà... rồi ư? Lại chuyện gì nữa đây?

***

Buổi tối, tại shop TRIỆU THƯƠNG

Sắp xếp lại mọi thứ xong, Mỹ Lan vỗ hai tay vào nhau cái chát.

- Về mày! Sáng mai có hên người ta đến thử áo đó.

Vẫn ngồi kết mấy hạt cườm vào chiếc áo trắng xoá, Triệu Thương trả lời:

- Ủ! Mày về trước đi. Tao về liền.

Cô nói với theo khi Mỹ Lan ra đến cửa.

- Nhớ nghiên cứu mẫu mới nghen.

Mỹ Lan không trả lời mà đi luôn. Còn lại một mình, Triệu Thương bắt đầu tập trung vào công việc.

Ngày nào cũng vậy, mọi người đầu ra về nhưng Mỹ Lan và cô về sau cùng. Mấy ngày sau này thường trực lại là Triệu Thương. Cô làm việc như điên để khỏi phải suy nghĩ, để không ở nhà đối mặt với mọi người và... để không đi ra đường như tìm kiếm ai đó.

Mới nghĩ đến đây, Triệu Thương đã muốn nghen thở. Cô ngồi xồm xuống gạch, hai tay vòng lại vòng lại đặt lên gối thở ra một mõi.

Hình ảnh Phong ngồi ủ rũ cứ ám ảnh trong đầu cô, Lúc nào rồi là cô lại nhớ đến.

Mỗi lúc như thế Triệu Thương cảm nhận rất rõ cảm xúc của mình, nó...

Ồi! Điên lên mất.

Cô thầm than trong bụng. Không tài nào tập trung vào công việc được. Cô đâm quạu với bản thân. Ngửa mặt nhìn chiếc quạt đang quay trên đầu. Thật xấu hổ cho mày. chỉ giỏi tìm cơ thôi chứ làm việc gì. Cô nhắm chặt mắt lại:

- Không được. Mình phải quên đi cái tên khó ưa đó nhớ làm gì?

Triệu Thương dẫu môi lên như dè bủ tên đáng ghét nào đó. Cô cắn môi như cô gắng xoá mọi ưu phiền tập trung vào chiếc áo cườm cho cô dâu ngày mai.

- Ái da!

Thương kêu ré lên khi bị kim châm vào tay, tay trái chụp lấy ngón tay phải đang rỉ một giọt máu đỏ tươi, cô nhăn nhó:

- Bởi vậy mới nói. Cái tên khó ưa đó chẳng khi nào mang đến may mắn cho ai cả.

- Ai nói!

Triệu Thương giật mình quay lại, đôi mắt cô mở to hết cỡ rồi nhanh như chớp cô

né người nhìn ra cửa:

- Ai cho anh vào đây?

Phong nhún vai:

- Cửa không khoá.

Triệu Thương đứng bật dậy, cô quên mất cái đau của bàn tay:

- Nhưng không mở.

- Thì anh mở.

Cô bấu môi dài lê thê:

- Có biết hành vi đó người ta gọi là gì không?

Phong tỉnh queo:

- Ăn trộm.

Cô trở mặt:

- Vậy mà vẫn làm?

Anh móc di động ra đưa cho cô:

- Gọi công an đi.

Cô nhìn anh, nhìn chiếc di động bé xíu trên tay anh rồi lại nhìn anh:

- Tưởng tôi không dám hả? Tốt nhất là về đi. Nơi này không hoan nghênh anh nếu không tôi làm thiệt đó.

Phong thần nhiên ngồi xếp bằng xuống cạnh cô, anh bấm điện thoại, Triệu Thương lườm anh như thách thức:

- Alô... một... một... ba phải không?

Cô ngẩn phất lên nhìn anh rồi lúnh quýnh cụp điện thoại:

- Diên à? Thật là...

Phong cười cười cất di động vào.

- Đến muốn nói chuyện.

Hừm! Hắn học ở đâu ra cái kiểu ăn nói trống không đó vậy kìa. Mà mình cũng sao vậy? Chẳng phải, cứ nhớ hắn sao? Bây giờ hắn đang ngồi thù lù kìa. Cô bực bội với bản thân

Thái độ im lặng cùng gương mặt lạnh lùng của Triệu Thương làm Phong phải lặp lại:

- Muốn nói chuyện.

Một lần nữa kim lại châm vào tay Triệu Thương, đâu đến thấu vào tim đi được.

Hắn đúng là tên ác độc mà, chỉ giỏi làm người khác phải giật mình thôi.

Nỗi ám ức bắt đầu tăng lên khi giọt máu thứ hai tứa ra. Chuyện này đâu phải lần đầu sao, hôm nay nó làm cô đau quá. Chuyện cũng tại tên khó ưa này mà. Máu trong người hắn thuộc loại gì mà lạnh hơn băng nữa, bộ không thấy tay người ta "bị thương" sao mà chẳng chút lo lắng, quan tâm nào vậy?

Triệu Thương bỗng nhớ đến bộ phim nào đó cô đã xem. Cũng tương tự như cô bây giờ, nhân vật nữ cũng bị kim châm vào tay nhưng nhân vật nam thì khác người ta chụp lấy tay cô gái vừa chăm sóc, băng bó chứ không như hắn. Đồ... máu lạnh.

Nếu hắn là máu lạnh thì chú ý làm gì chứ. Cô nhìn xuống ngón tay vẫn còn rỉ máu. Có lẽ kim đâm sâu quá. Cô tự nhủ lòng không cần khóc, tự mình lo cho mình như

từ trước đến nay đi. Cô bậm môi cố nén đau đứng dậy đi lên lầu lấy bông băng lại. Vừa chống tay đứng dậy, chưa kịp bước thì Phong đã nắm gọn bàn tay cô trong tay mình. Trong tích tắc nhưng Triệu Thương đã cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh, còn bàn tay mình thì... lạnh ngắt.

Phong tình tứ cầm tay cô, môi anh hơi nhếch lên cười. Nụ cười ngạo nghễ thật đáng ghét. Có lẽ hẳn đang cho cô là đứa con gái dễ dãi với đàn ông. Triệu Thương thấy tự ái dâng lên đỉnh đầu khi nghĩ đến đó. Đồ đáng ghét.

Cô rút nhanh tay về, bị bất ngờ nên Phong không kịp giữ lại. Đôi mắt anh mở to kinh ngạc, hình như anh đang nổi nóng. Triệu Thương hơi sợ vì ánh mắt như cường chế người khác của anh. Thì ra có lúc Phong cũng dữ dằn chứ không nồng nàn, tình tứ như cô đã nghĩ.

Nhìn cô, anh nói bằng giọng nghiêm nghị:

- Đưa xem nào.

Hứ! Nói ngọt chưa chắc người ta chịu chứ đừng nói là...

Cô chưa nói ra suy nghĩ của mình thì Phong đã nhẹ nhàng chòm người ra sau lưng cầm bàn tay của cô. Triệu Thương hơi bị choáng trước cử chỉ dịu dàng của anh. Cô nghe trái tim mình đập loạn lên. Trời ơi! Triệu Thương thầm kêu. Tim ơi là tim! Mị bị làm sao vậy? Bộ hẳn có điện hả?

Phong cũng cảm nhận được sự hồi hộp đó thông qua bàn tay đang lạnh đi của cô. Anh vẫn giữ nguyên nét mặt không nói lời nào mà chỉ nhẹ nhàng nâng ngón tay cô lên miệng.

Triệu Thương hoảng hồn rút tay lại nhưng Phong đã giữ chặt tay cô và anh dùng ánh mắt thật nghiêm nghị để không chế cô.

- hừm! Đồ...

Triệu Thương lại mắng anh trong bụng. nhưng bây giờ hẳn là đồ gì nhỉ? Cô trăn người cho Phong "ngậm" ngón tay của mình trong miệng. Mãi một lúc sau anh mới buông ra.

- Khoa học đã nghiên cứu làm cách này dễ bị nhiễm trùng nhưng...

Anh nhướn mày nhìn cô, giọng thật chậm lại:

- Sẽ... trị được bệnh tim "ngừng đập"

- Tim ngừng đập? làm gì có bệnh đó. Ngừng thì chết rồi.

Phong thấy cô sững sộ mà mỉm cười, anh tủm tỉm nhìn cô:

- Không phải tim đang đập hơn bình thường sao?

Triệu Thương rút tay về cái rụp. Liếc anh một cái bèn ngót rồi mặc kệ Phong, cô ngồi xuống tiếp tục công việc của mình. Phong nhìn dáo dác căn phòng. hừm!

Đúng là số một ở thành phố này. Nhất định sẽ phải hối tiếc nếu không vào đây trong ngày trọng đại nhất của con người. Xanh, đỏ, tím, vàng,... đủ mọi thứ từ áo dài cho đến soa rê. Anh dùng mắt ở chiếc tủ lộng những bộ Vest.

- Nè! May cả đồ nam nữ hả?

Triệu Thương không trả lời.

Phong hỏi lại lần nữa nhưng cô vẫn im lặng. Anh đành ngồi xuống kế bên cô:

- Thật ra... Hôm nay đến là để nói chuyện đêm đó.

Triệu Thương vẫn im lặng. Cô hy vọng anh sẽ nói: chỉ là hiểu lầm, là do say rượu

chứ thật ra không xảy ra chuyện gì hết. Phong nhìn bàn tay cô cầm kim mà không kết được hạt cườm nào tự dưng anh thấy buồn cười quá. Bầy đặt im lặng không nghe nhưng thật ra là đang tập trung cao độ còn gì.

Bỗng dưng Phong không muốn nói thật, anh không muốn kết thúc trò chơi này:

- Tại sao lại lánh mặt?

Triệu Thương tức muốn lộn ruột được. Cô ngẩng lên nhìn anh giận dữ:

- Đến đây chỉ hỏi thế thôi à?

Phong cười:

- Tạm thời... là vậy.

- Thật không tin được. Tôi... tôi... tôi về đây.

Thái độ im lặng cùng gương mặt lạnh lùng của Triệu Thương làm Phong phải lặp lại:

- Muốn nói chuyện.

Một lần nữa kim lại châm vào tay Triệu Thương, đầu đến thấu vào tim đi được.

Hắn đúng là tên ác độc mà, chỉ giỏi làm người khác phải giật mình thôi.

Nỗi ám ức bắt đầu tăng lên khi giọt máu thứ hai tứa ra. Chuyện này đầu phải lần đầu sao, hôm nay nó làm cô đau quá. Chuyện cũng tại tên khó ưa này mà. Máu trong người hắn thuộc loại gì mà lạnh hơn băng nữa, bộ không thấy tay người ta "bị thương" sao mà chẳng chút lo lắng, quan tâm nào vậy?

Triệu Thương bỗng nhớ đến bộ phim nào đó cô đã xem. Cũng tương tự như cô bây giờ, nhân vật nữ cũng bị kim châm vào tay nhưng nhân vật nam thì khác người ta chụp lấy tay cô gái vừa chăm sóc, băng bó chứ không như hắn. Đồ... máu lạnh.

Nếu hắn là máu lạnh thì chú ý làm gì chứ. Cô nhìn xuống ngón tay vẫn còn rỉ máu. Có lẽ kim đâm sâu quá. Cô tự nhủ lòng không cần khóc, tự mình lo cho mình như từ trước đến nay đi. Cô bặm môi cố nén đau đứng dậy đi lên lầu lấy băng băng lại. Vừa chống tay đứng dậy, chưa kịp bước thì Phong đã nắm gọn bàn tay cô trong tay mình. Trong tích tắc nhưng Triệu Thương đã cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh, còn bàn tay mình thì... lạnh ngắt.

Phong tình tứ cầm tay cô, môi anh hơi nhếch lên cười. Nụ cười ngạo nghễ thật đáng ghét. Có lẽ hắn đang cho cô là đứa con gái dễ dãi với đàn ông. Triệu Thương thấy tự ái dâng lên đỉnh đầu khi nghĩ đến đó. Đồ đáng ghét.

Cô rút nhanh tay về, bị bất ngờ nên Phong không kịp giữ lại. Đôi mắt anh mở to kinh ngạc, hình như anh đang nổi nóng. Triệu Thương hơi sợ vì ánh mắt như cường chế người khác của anh. Thì ra có lúc Phong cũng dữ dằn chứ không nồng nàn, tình tứ như cô đã nghĩ.

Nhìn cô, anh nói bằng giọng nghiêm nghị:

- Đưa xem nào.

Hử! Nói ngọt chưa chắc người ta chịu chứ đừng nói là...

Cô chưa nói ra suy nghĩ của mình thì Phong đã nhẹ nhàng chòm người ra sau lưng cầm bàn tay của cô. Triệu Thương hơi bị choáng trước cử chỉ dịu dàng của anh.

Cô nghe trái tim mình đập loạn lên. Trời ơi! Triệu Thương thà kêu. Tim ơi là tim! Mị bị làm sao vậy? Bộ hắn có điện hả?

Phong cũng cảm nhận được sự hồi hộp đó thông qua bàn tay đang lạnh đi của cô. Anh vẫn giữ nguyên nét mặt không nói lời nào mà chỉ nhẹ nhàng nâng ngón tay cô lên miệng.

Triệu Thương hoảng hồn rút tay lại nhưng Phong đã giữ chặt tay cô và anh dùng ánh mắt thật nghiêm nghị để không chế cô.

- hừm! Đồ...

Triệu Thương lại mắng anh trong bụng. nhưng bây giờ hẳn là đồ gì nhỉ? Cô trăn người cho Phong "ngậm" ngón tay của mình trong miệng. Mãi một lúc sau anh mới buông ra.

- Khoa học đã nghiên cứu làm cách này để bị nhiễm trùng nhưng...

Anh nhướn mày nhìn cô, giọng thật chậm lại:

- Sẽ... trị được bệnh tim " ngừng đập"

- Tim ngừng đập? làm gì có bệnh đó. Ngừng thì chết rồi.

Phong thấy cô sững sộ mà mắc cười, anh tủm tỉm nhìn cô:

- Không phải tim đang đập hơn bình thường sao?

Triệu Thương rút tay về cái rụp. Liếc anh một cái bén ngót rồi mặc kệ Phong, cô ngồi xuống tiếp tục công việc của mình. Phong nhìn dáo dác căn phòng. hừm! Đúng là số một ở thành phố này. Nhất định sẽ phải hối tiếc nếu không vào đây trong ngày trọng đại nhất của con người. Xanh, đỏ, tím, vàng,... đủ mọi thứ từ áo dài cho đến soa rê. Anh dùng mắt ở chiếc tủ lộng những bộ Vest.

- Nè! May cả đồ nam nữ hả?

Triệu Thương không trả lời.

Phong hỏi lại lần nữa nhưng cô vẫn im lặng. Anh đành ngồi xuống kế bên cô:

- Thật ra... Hôm nay đến là để nói chuyện đêm đó.

Triệu Thương vẫn im lặng. Cô hy vọng anh sẽ nói: chỉ là hiểu lầm, là do say rượu chứ thật ra không xảy ra chuyện gì hết. Phong nhìn bàn tay cô cầm kim mà không kết được hạt cườm nào tự dưng anh thấy buồn cười quá. Bày đặt im lặng không nghe nhưng thật ra là đang tập trung cao độ còn gì.

Bỗng dưng Phong không muốn nói thật, anh không muốn kết thúc trò chơi này:

- Tại sao lại lánh mặt?

Triệu Thương tức muốn lộn ruột được. Cô ngẩng lên nhìn anh giận dữ:

- Đến đây chỉ hỏi thế thôi à?

Phong cười:

- Tạm thời... là vậy.

- Thật không tin được. Tôi... tôi... tôi về đây.

***

Mặc kệ cho Phong đi phía sau, Triệu Thương cứ ung dung bước trên vỉa hè dù lòng không muốn. Kinh nghiệm cho thấy không nên thương hại bất kỳ ai, nhất là tên đáng ghét phía sau. Một lần lỡ dại cô đã trả giá quá đắt rồi còn gì. Mà trái tim cô đâu còn tình cảm nào để thương hại anh, Triệu Thương bắt đầu lý giải cho những xúc cảm của con tim. Cô cần phải căm thù Phong nhiều hơn mới đúng. Anh ta là tên đồn mạt, lợi dụng cơ hội đã cướp đi sự trong trắng của cô, khiến cô không

còn mặt mũi nào để đối diện với Tố Quyên. Cô luôn phải giả dối đặc biệt là Tố Quyên.

Mãi lo suy nghĩ Triệu Thương không hay mình đến ngã tư lúc nào đến khi ánh sáng từ chiếc xe tĩa chói loà vào mắt và có tiếng ai đó thật lớn hét lên:

- Cô điên à? Muốn tự tử hả?

Triệu Thương hoảng hồn khi biết chỉ một vài giây nữa là cô có thể sang thế giới bên kia rồi.

Gã tài xế bặm trợn mắng một câu nửa rồi cũng cho xe chạy. Triệu Thương vẫn chưa bình tĩnh lại, cô sợ hãi ngã vào vòng tay Phong thở hồn hển.

Phong giữ chặt cô trong tay, nếu lúc này anh không kéo cô kịp thì bây giờ chuyện gì đã xảy ra?

- Đừng sợ! Không có chuyện gì đâu?

Phong ngọt ngào nói với Triệu Thương mà như đang an ủi lấy mình.

Đường phố về khuya thất vắng vẻ, Triệu Thương hơi sợ khi nhận ra điều đó. Cô đẩy anh ra:

- Anh làm gì vậy?

Phong đứng thờ người trở mặt nhìn cô nhưng chỉ một phút anh đã mỉm cười. Lạ lùng gì với tính khí cô nàng này. Mới khóc trên vai người ta bây giờ lại sùng sộ. Anh thọc tay vào túi quần cười cười:

- Khi này có người định... tự tử nên anh...

- Ai thêm tự tử chứ?

Cô ngắt lời anh:

- Chỉ là tôi không để ý thôi.

Phong cố nén cười:

- Ủ! Không để ý.

Nghe giọng giễu cợt của anh, Triệu Thương tức muốn bẻ bụng được. Cô cảm nhận được cổ họng mình đang nghẹn cứng lại, không tài nào thốt nên lời. Anh ta chỉ giỏi làm cô phải khổ sở thôi. Tối nay hẳn không đi theo thì cô đâu suy nghĩ lung tung thế này. Nỗi ám ức càng ngày càng dâng cao khiến đôi mắt cô đỏ hoe dưới ánh đèn đêm.

Không ngờ con nhím này lại có lúc yếu đuối thế, Phong ngẩn ra một lúc nhìn sâu vào đôi mắt đỏ hoe của cô. Giọng anh trêu chọc nhưng đầy ngọt ngào:

- Em đừng nói với anh là em khóc nhé.

Cô hít cái mũi, lườm anh thật sắc:

- Khóc thì sao? Bộ tui hông được khóc hả?

- Dĩ nhiên là được được nhưng con nhím thì chỉ... xù lông thôi.

Cô chu môi:

- Anh mới là nhím.

Cô chỉ tay về phía anh, nói thật rành rọt:

- Tôi không thích ai đi theo sau mình đâu. Anh mau đi ngã khác đi.

Phong cũng chỉ tay vào mặt cô:

- Anh cũng không muốn ai đi trước mặt anh đâu.

Triệu thương trừng mắt nhìn Phong, mồm mép của anh quả là không vừa. Anh ta không làm con buôn mới lạ.

Thấy cô có vẻ giận thật, Phong không đùa nữa, giọng anh nghiêm lại:

- Tìm chỗ nào ăn rồi nói chuyện nhé! Có chuyện muốn nói... nghiêm túc đấy.

Không biết câu chuyện của Phong nghiêm túc cỡ nào nhưng vẻ mặt căng thẳng của anh đang làm cô cũng... nghiêm chỉnh theo.

Câu chuyện dây dưa của cô và Phong xem ra cũng phải kết thúc thôi. Triệu Thương cần phải nói thật, cô không để Phong hiểu nhầm mình là Tố Quyên mãi được.

- Được, phía trước có một quán ăn nhỏ, mình vào đó đi.

Phong lững thững đi theo Triệu Thương với một câu hỏi:

- Nói gì trong chuyện đây?

***Đợi bà chủ đặt tô hủ tiếu xuống, Triệu Thương vừa lấy đũa trộn lên vừa nói mà không buồn nhìn đến Phong:

- Có chuyện gì anh nói đi

Phong nhìn Triệu Thương ăn ngon lành mà không khỏi thắc mắc. Cô nàng ăn như thể đã bị bỏ đói rất lâu.

- Bộ em đói lắm à?

Ngậm một họng hủ tiếu trong miệng, cô ngẩng lên nhìn anh như thú tội? Nuốt trọn xuống cổ họng nói:

- Mấy ngày hôm nay tôi toàn uống sữa thôi.

- Tại sao?

Cô cười tự nhiên:

- Tại không muốn ăn, với lại công việc nhiều quá.

- Tại sao không muốn ăn?

Vừa mở miệng định trả lời, Triệu Thương bỗng ngưng ngay. Cô lườm lườm:

- Tại sao tôi lại phải trả lời anh. Hãy đưa ra một lý do đi.

Phong cười, con nhóc này khó dụ thật.

- Bảo có chuyện muốn nói mà, anh không nói tôi nói nhé.

Lời đề nghị của cô làm Phong tò mò. Anh dự định nói rõ chuyện đêm ấy, còn cô muốn nói gì đây?

Xé giấy cuộn quét ngang miệng, Triệu Thương đẩy tô hủ tiếu sang bên:

- Nghiêm chỉnh mà nói tôi không phải là Tố Quyên, người mà anh đi xem mắt.

Phong đang chăm chú nhìn cô, bỗng anh phì cười. Hời hợt chờ nghe cô nói, nào ngờ chuyện đó.

- Sao anh lại cười? Tôi nói thật đó. Tố Quyên chính là cô bạn anh gặp hôm đó. Tôi

và nó đã... đổi vai cho nhau,

Phong hỏi tỉnh bơ:

- Vậy sao bây giờ không đổi nữa?

Ngần ra nhìn anh, cô cúi:

- Anh điên à?

Phong im lặng, một lúc anh nói thật khẽ:

- Lý do nào khiến em đồng ý đổi vai với Tố Quyên?

Cô so vai:

- Không biết. Lúc đó tôi chỉ tò mò về anh chàng sẽ xem mắt và cái quan trọng là bạn tôi không muốn lấy chồng.

Phong nhìn như xoáy vào mắt Triệu Thương, anh cười cười:

- Anh... thật sự không biết?

Phong bĩu môi, anh nhún vai:

- Không mới hỏi.

Lại nhìn anh như thăm dò điều gì nhưng kết quả không được gì. Triệu Thương đành phải chấp nhận lời của Phong dù Phong còn không tin.

- Triệu Thương.

Phong vờ ngạc nhiên lập lại:

- Triệu Thương?

Nghe cái giọng anh ta gọi tên mình mà Triệu Thương nóng cả mũi cô gắt:

- Triệu Thương thì sao? Bộ xấu lắm hả?

Phong cười cười:

- Không. Tên đẹp lắm.

Thấy Triệu Thương mỉm cười, Phong nói tiếp:

- Nhưng không hợp với người.

Nhíu mày, Triệu Thương nói:

- Nghĩa là sao?

- Nhìn mặt em... một thương cũng không có đừng nói là... Triệu Thương.

Đúng là tức chết với anh ta mà. Đồ khó ưa.

- Tôi không được một thương chắc anh có à?

Phong tỉnh bơ:

- Ai bảo em không được một thương?

- Lúc này anh nói chứ ai.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô bằng những tia thật nồng ấm:

- Một thương không có, Triệu Thương càng không có mà là... thương mãi mãi.

Ánh đèn mờ mờ trên đường đang bao phủ lấy quán ăn vỉa hè này làm không khí như ấm áp hơn mà Triệu Thương tưởng chừng như phía sau lưng mình là một núi tuyết. Sóng lưng cô bắt đầu rịn mồ hôi lạnh. Quĩ tha ma bắt anh ta đi.

Không hiểu sao anh ta hay nói những lời khiến người ta phải ngẩn ngơ.

Hít mũi một cái thật sâu như tự trấn an mình, cô làm mặt nghiêm:

- Không phải có chuyện muốn nói à? Nếu không có tôi về à?

- Sắp cưới vợ.

Vừa nhóm dậy định đứng lên ra về, Triệu Thương ngoái đầu lại nhìn anh, như

không tin tai mình. Cô ngồi xuống, giương mắt nhìn anh. Phong không nhìn cô, nói thật trầm:

- Sắp cưới vợ rồi đấy?

- Ai? Anh à?

Không trả lời. Phong im lặng. Anh không hút thuốc cũng không uống nước mà nhìn vào tô hủ tiếu như thể có vàng trong đó. Được một lúc, anh ngẩng lên nhìn Triệu Thương, cũng vừa lúc cô đang nhìn anh. Cả hai chạm mắt nhau thật vô tình như sự vô tình ấy đang làm mọi vật xung quanh dừng lại. Không gian lẫn thời gian như ngừng lại để ghi dấu một sự kiện trọng đại. Hai nhịp trống của hai trái tim đang từ từ đối lập nhau.

Đôi mắt Triệu Thương không cưỡng lại được, cô cứ phải nhìn vào mắt Phong, ánh mắt đầy quyến rũ.

- Bộ đôi mắt tôi đẹp lắm sao mà nhìn tôi?

Ồi! Hẳn đúng là quý dữ mà. Cảm xúc dâng trào, trái tim xuyên xao lúc này như ta biển. Cảm giác đắm đuối khi ở trên thiên đường đã bị Phong thay bằng cái bức bối, khó chịu khi rơi xuống địa ngục. Cô lờm anh:

- Anh mới là người nhìn tôi đó.

Phong nhìn như xoáy vào mắt cô, Triệu Thương hát hàm:

- Không đúng hả? Anh không nhìn tôi sao biết tôi nhìn anh.

Phong phì cười:

- Còn hung dữ hơn anh nghĩ đó.

Triệu Thương bĩu môi. Lúc anh, lúc em, lúc cô, lúc tôi. Không biết đâu mà phòng.

- Ừm!

Cô khoanh tay lại tăng hăng. Cái với hẳn tới... già cũng chưa thắng. Lãng sang chuyện khác là tốt nhất.

- Chuyện anh cưới vợ liên quan gì đến tôi?

Phong móc tiền ra trả rồi cả hai sóng bước trên vỉa hè. Thọc tay vào túi quần, anh lững thững đi cạnh cô.

Triệu Thương nhắc lại:

- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Phong chậm rãi:

- Vợ... sắp cưới của tôi rất khó trong cách ăn mặc. Tôi định nhờ cô giúp tôi.

Triệu Thương đứng lại, nhìn từ đầu đến chân Phong, Quần jean, áo thun cùng màu đen ôm sát lộ thân hình vạm vỡ, trông rất quyến rũ. Cô buột miệng:

- Anh mặc như thế này là đẹp rồi, vừa trẻ trung vừa...

Phát hiện Phong đang đứng cười tủm tỉm, Triệu Thương đỏ cả mặt.

- Nhờ buổi tối nay mà em mới ngắm anh kỹ thế.

- Đẹp anh đi. Tôi không đùa đâu.

- ừ! Không đùa nữa.

Anh lại bước sóng đôi cùng cô.

- Anh định nhờ em... lo vấn đề áo quần giùm anh.

- Làm quản lý?

- Gần như vậy vì anh không phải là ca sĩ.

Cô cười cười:

- Cũng được. Nhưng tiền công cao lắm đấy.
- Không thành vấn đề. Miễn sao anh lấy được vợ là ok rồi.

Nhìn nét mặt rạnh ngời của anh, trái tim Triệu Thương bỗng nhói lên một cái.

- Thì Nở nào mà xui dữ vậy?

Đợi bà chủ đặt tô hủ tiếu xuống, Triệu Thương vừa lấy đũa trộn lên vừa nói mà không buồn nhìn đến Phong:

- Có chuyện gì anh nói đi

Phong nhìn Triệu Thương ăn ngon lành mà không khỏi thắc mắc. Cô nàng ăn như thể đã bị bỏ đói rất lâu.

- Bộ em đói lắm à?

Ngậm một họng hủ tiếu trong miệng, cô ngẩng lên nhìn anh như thú tội? Nuốt trọn xuống cô họng nói:

- Mấy ngày hôm nay tôi toàn uống sữa thôi.

- Tại sao?

Cô cười tự nhiên:

- Tại không muốn ăn, với lại công việc nhiều quá.

- Tại sao không muốn ăn?

Vừa mở miệng định trả lời, Triệu Thương bỗng ngưng ngay. Cô lườm lườm:

- Tại sao tôi lại phải trả lời anh. Hãy đưa ra một lý do đi.

Phong cười, con nhóc này khó dụ thật.

- Bảo có chuyện muốn nói mà, anh không nói tôi nói nhé.

Lời đề nghị của cô làm Phong tò mò. Anh dự định nói rõ chuyện đêm ấy, còn cô muốn nói gì đây?

Xé giấy cuộn quẹt ngang miệng, Triệu Thương đẩy tô hủ tiếu sang bên:

- Nghiêm chỉnh mà nói tôi không phải là Tố Quyên, người mà anh đi xem mắt.

Phong đang chăm chú nhìn cô, bỗng anh phì cười. Hồi hộp chờ nghe cô nói, nào ngờ chuyện đó.

- Sao anh lại cười? Tôi nói thật đó. Tố Quyên chính là cô bạn anh gặp hôm đó. Tôi và nó đã... đổi vai cho nhau,

Phong hỏi tỉnh bơ:

- Vậy sao bây giờ không đổi nữa?

Ngẩng ra nhìn anh, cô cáu:

- Anh điên à?

Phong im lặng, một lúc anh nói thật khế:

- Lý do nào khiến em đồng ý đổi vai với Tố Quyên?

Cô so vai:

- Không biết. Lúc đó tôi chỉ tò mò về anh chàng sẽ xem mắt và cái quan trọng là bạn tôi không muốn lấy chồng.

Phong nhìn như xoáy vào mắt Triệu Thương, anh cười cười:

- Anh... thật sự không biết?

Phong bĩu môi, anh nhún vai:

- Không mới hỏi.

Lại nhìn anh như thăm dò điều gì nhưng kết quả không được gì. Triệu Thương đành phải chấp nhận lời của Phong dù Phong còn không tin.

- Triệu Thương.

Phong vờ ngạc nhiên lập lại:

- Triệu Thương?

Nghe cái giọng anh ta gọi tên mình mà Triệu Thương nóng cả mũi cô gắt:

- Triệu Thương thì sao? Bộ xấu lắm hả?

Phong cười cười:

- Không. Tên đẹp lắm.

Thấy Triệu Thương mỉm cười, Phong nói tiếp:

- Nhưng không hợp với người.

Nhíu mày, Triệu Thương nói:

- Nghĩa là sao?

- Nhìn mặt em... một thương cũng không có đừng nói là... Triệu Thương.

Đúng là tức chết với anh ta mà. Đồ khó ưa.

- Tôi không được một thương chắc anh có à?

Phong tỉnh bơ:

- Ai bảo em không được một thương?

- Lúc nãy anh nói chứ ai.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô bằng những tia thật nồng ấm:

- Một thương không có, Triệu Thương càng không có mà là... thương mãi mãi.

Ánh đèn mờ mờ trên đường đang bao phủ lấy quán ăn vỉa hè này làm không khí như ấm áp hơn mà Triệu Thương tưởng chừng như phía sau lưng mình là một núi tuyết. Sóng lưng cô bắt đầu rịn mồ hôi lạnh. Quĩ tha ma bắt anh ta đi.

Không hiểu sao anh ta hay nói những lời khiến người ta phải ngẩn ngơ.

Hít mũi một cái thật sâu như tự trấn an mình, cô làm mặt nghiêm:

- Không phải có chuyện muốn nói à? Nếu không có tôi về à?

- Sắp cưới vợ.

Vừa nhóm dậy định đứng lên ra về, Triệu Thương ngoái đầu lại nhìn anh, như không tin tai mình. Cô ngồi xuống, giương mắt nhìn anh. Phong không nhìn cô, nói thật trầm:

- Sắp cưới vợ rồi đấy?

- Ai? Anh à?

Không trả lời. Phong im lặng. Anh không hút thuốc cũng không uống nước mà nhìn vào tô hủ tiếu như thể có vàng trong đó. Được một lúc, anh ngẩng lên nhìn Triệu Thương, cũng vừa lúc cô đang nhìn anh. Cả hai chạm mắt nhau thật vô tình như sự vô tình ấy đang làm mọi vật xung quanh dừng lại. Không gian lẫn thời gian như ngừng lại để ghi dấu một sự kiện trọng đại. Hai nhịp trống của hai trái tim đang từ từ đối lập nhau.

Đôi mắt Triệu Thương không cưỡng lại được, cô cứ phải nhìn vào mắt Phong, ánh mắt đầy quyến rũ.

- Bộ đôi mắt tôi đẹp lắm sao mà nhìn tôi?

Ồi! Hắn đúng là quỷ dữ mà. Cảm xúc dâng trào, trái tim xuyên xao lúc này như ta biển. Cảm giác đắm đuối khi ở trên thiên đường đã bị Phong thay bằng cái bức bối, khó chịu khi rơi xuống địa ngục. Cô lờm anh:

- Anh mới là người nhìn tôi đó.

Phong nhìn như xoáy vào mắt cô, Triệu Thương hất hàm:

- Không đúng hả? Anh không nhìn tôi sao biết tôi nhìn anh.

Phong phì cười:

- Còn hung dữ hơn anh nghĩ đó.

Triệu Thương bĩu môi. Lúc anh, lúc em, lúc cô, lúc tôi. Không biết đâu mà phòng.

- Ừm!

Cô khoanh tay lại tăng hăng. Cái với hắn tới... già cũng chưa thắng. Lãng sang chuyện khác là tốt nhất.

- Chuyện anh cưới vợ liên quan gì đến tôi?

Phong móc tiền ra trả rồi cả hai sóng bước trên vỉa hè. Thọc tay vào túi quần, anh lững thững đi cạnh cô.

Triệu Thương nhắc lại:

- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Phong chậm rãi:

- Vợ... sắp cưới của tôi rất khó trong cách ăn mặc. Tôi định nhờ cô giúp tôi.

Triệu Thương đứng lại, nhìn từ đầu đến chân Phong, Quần jean, áo thun cùng màu đen ôm sát lộ thân hình vạm vỡ, trông rất quyến rũ. Cô buột miệng:

- Anh mặc như thế này là đẹp rồi, vừa trẻ trung vừa...

Phát hiện Phong đang đứng cười tủm tỉm, Triệu Thương đỏ cả mặt.

- Nhờ buổi tối nay mà em mới ngắm anh kỹ thế.

- Đẹp anh đi. Tôi không đùa đâu.

- ừ! Không đùa nữa.

Anh lại bước sóng đôi cùng cô.

- Anh định nhờ em... lo vấn đề áo quần giùm anh.

- Làm quản lý?

- Gần như vậy vì anh không phải là ca sĩ.

Cô cười cười:

- Cũng được. Nhưng tiền công cao lắm đấy.

- Không thành vấn đề. Miễn sao anh lấy được vợ là ok rồi.

Nhìn nét mặt rạn ngời của anh, trái tim Triệu Thương bỗng nhói lên một cái.

- Thì Nở nào mà xui dữ vậy?

***

Tất bật mấy tháng trời chỉ để có ngày này, ngày khai trương, thế mà Tô Quyên vẫn cảm thấy có gì đó thiếu sót. Cô ký nhanh văn bản đưa cho cô thư ký:

- Mọi người đều phải kiểm tra lại. tôi không muốn có dơ sót nào đâu.

- Dạ đã kiểm tra rồi thưa giám đốc.

Cô thư ký bước ra, Tô Quyên cũng dọn lại bàn làm việc, cầm nhanh cái di động bé xíu cô bước ra cửa, khoá lại cô bước ra thang máy.

Tiệc mừng khai trương lại khách sạn sau một thời gian tu bổ hoàn toàn là khách cao cấp, với những đại gia, những giám đốc kinh doanh bên lĩnh vực du lịch và phóng viên. Nó được tổ chức ở tầng trệt.

Đứng từ trên nhìn xuống sẽ thấy được phong cách của người tổ chức. Thật hoàn mỹ. Ly rượu sâm banh được sắp thành một kim tự tháp, những chiếc bàn dài đầy thức ăn.

Mỉm cười hài lòng những lẵng hoa được chuyên gia Nhật Bản cắm từ sáng đến giờ, Tô Quyên bước xuống. trong chiếc áo dạ hội hở vai màu đen ôm sát người rũ xuống phủ gót chân cô như một nàng tiên. Làn da trắng ngần cùng mái tóc se từng lọn rối ra sau trông cô thật quyến rũ.

Ở cô luôn tồn tại một sự duyên dáng đồng thời lúc nào cũng có sự nghiêm túc, đầy cương quyết khi làm việc.

Cô thư ký bước đến:

- Thưa giám đốc, đội tiếp tân đã tập hợp đủ. Đang đợi ạ.

Khẽ liếc qua cô thư ký, Tô Quyên thầm hài lòng với chiếc jupe vàng của cô. Sự sành sỏi và xinh đẹp lúc nào cũng có lợi cho phụ nữ.

bước nhanh về dãy hàng lang ở cuối phòng, Tô Quyên đều từng bước khi đi ngang những nhân viên lễ tân.

Phải công nhận Triệu Thương có cặp mắt nhà nghề khi phối hợp màu hồng nhạt với màu đen là những đường viền cổ áo và chiếc nơ thắt trên cổ của nhân viên lễ tân. Không như trước kia, màu xanh và trắng có vẻ u buồn. như thế này thì dễ tạo cảm giác ấm áp và tươi mát cho khách hơn.

Dừng bước trước hai cô gái mặc áo dài và mái tóc dài đen huyền xoả trên vai, Tô Quyên cười:

- Đẹp lắm.

Chiếc áo dài cách điệu hoa văn là sự kết hợp tuyệt vời nhất của Triệu Thương. Và đó cũng là bộ mặt của khách sạn nên Tô Quyên rất hài lòng.

- Được rồi. Các bạn hôm nay tuyệt vời lắm. hãy cố gắng làm thật tốt tối nay. Đừng quên, sau tối nay các bạn sẽ được hưởng phần trăm phần lợi nhuận của khách sạn và đây là cuộc sát hạch để cất nhắc bộ phận nhân sự sắp tới đó.

Nhận được nét rạng ngời, phấn chấn của mọi người, Tô Quyên hài lòng lắm.

- Mọi người về vị trí đi. Sắp đến giờ rồi đó.

Bảy giờ tối.

Khách sạn như bừng tỉnh với những chùm đèn pha lê, tiếng vilon du dương đưa những bước nhảy thật điêu luyện của thực khách.

Tô Quyên duyên dáng đi chào hỏi từng người. Nụ cười tươi tắn luôn nở trên môi cô như một công chúa.

Phong lịch lãm trong bộ vest màu lông chuột, chiếc áo sơ mi trắng may theo kiểu Hàn Quốc nên Phong không thắt cravat càng làm anh trẻ trung hơn. Và hình như điều này là điểm khác lạ của anh và mọi người cứ phải ngoái nhìn.

Phong đến cạnh Tô Quyên, đưa ly rượu lên:

- Chúc mừng em. Hôm nay em là người đẹp nhất ở đây đây.

Tô Quyên cười thật đẹp:

- Cảm ơn. Quả thật em vui lắm.

Cả hai cùng ly. Uống một ngụm rượu, Tố Quyên nói:

- Em có hai vấn đề lớn phải lo lắng là thức ăn và y tế. Nhờ có anh mà em không cần phải lo nữa. Người anh đưa đến làm việc tốt lắm. Trước bữa tiệc, họ đã kiểm tra thực phẩm giúp em đấy. Cảm ơn anh rất nhiều.

Phong đặt ly rượu lên khay khi người phục vụ bước đến.

- Vậy... nhảy với anh bản nhé.

Tố Quyên trao ly rượu cho người phục vụ. Cô tự nhiên đặt hai tay lên vai Phong.

Anh cũng vòng tay qua eo cô. Cả hai dựa vào nhau không một khoảng cách. Tiếng nhạc đang là âm thanh tốt nhất, cả hai im lặng để thưởng thức.

Tỳ cầm trên ngực Phong, Tố Quyên cảm nhận được sự ấm áp, êm ái của ngày nào. Giọng cô thật khẽ bên tai anh:

- Hôm nay anh lạ lắm. Trước kia anh thường bảo cravat là sự nghiêm túc của người đàn ông mà.

Phong siết mạnh hơn vòng tay, anh úp mặt vào tóc cô như cố tìm kiếm gì đó. Sự im lặng bao phủ lấy cả hai. Tố Quyên tinh ý nhận ra điều đó ngay. Anh đang nghĩ gì với hành động đó? Nếu là trước kia, anh đã buông cô ra, nhìn thật lâu vào đôi mắt vô hồn của cô rồi sẽ hôn thật sâu lên môi cô như thắm bảo lúc khiêu vũ anh thích im lặng hơn. Còn bây giờ thì sao?

Vòng tay Phong đang nới lỏng ra. Anh đang đổi mặt nhìn sâu vào mắt cô. Trái tim cô đập loạn lên xao xuyến, bồi hồi như lần đầu anh tỏ tình cùng cô.

Nếu lúc này Phong nhắc lại chuyện chiếc nhẫn cầu hôn thì Tố Quyên sẽ trả lời sao? Lòng dạ nào từ chối anh nữa. Hãy nói đi Phong, hãy bảo anh muốn em làm vợ anh đi.

- Tố Quyên!

Giọng Phong thật khẽ như để Tố Quyên nghe thôi.

Cô ngẩn lên.

- Anh nói đi.

- Em vẫn còn sài nước hoa đó à?

Tố Quyên nhìn anh thật lâu, cô phì cười:

- Anh thật là... vẫn nhớ à?

Anh cũng cười:

- Quyên rủ người khác như vậy làm sao quên. Nếu môi em không tô son thì... đẹp hơn.

Tố Quyên mỉm cười. Lời nói ngập ngừng của anh đã nói lên suy nghĩ của anh rồi. Có lẽ cô đã quá nhạy cảm.

- Em có khách đến kia.

Phong buông cô ra đúng lúc bản nhạc vừa hết. Cô nhìn ra cửa khi có vài người đang đẩy cửa bước vào:

- Em ra đi.

Phong nói khi thấy cô ngập ngừng:

- Anh xin lỗi. Tối nay anh có ca trực nên phải về.

Phong hôn phớt lên má cô:

- Xong việc gọi cho anh.

Phong không đợi cô trả lời. Anh mỉm cười bước đi. Tô Quyên nhìn theo mà lòng buồn buồn. Cô đúng hay sai trong chuyện này?

Anh ở cạnh cô mà như là người xa lạ. Cô Không còn hiểu được anh nữa. Trái tim anh còn chứa hình bóng cô không? Mùi nước hoa của Phong còn vương vấn đâu đây là một mình chứng rồi.

- Anh đổi nước hoa tự bao giờ hả Phong?

Tô Quyên thầm hỏi rồi tự tìm câu trả lời. Bỗng dưng cô chán những buổi tiệc như thế này. Sự thành công trong công việc không thể thay thế cho trái tim yêu. Giờ đây cô mới phát hiện ra thì có qua muộn không?

- Có quá muộn không?

***

Buổi tối.

Vừa cho muỗng cơm vào miệng, Triệu Thương vừa hỏi:

- Hôm nay anh không đi chơi à?

Quang cũng vừa ăn cơm vừa nói:

- Không. Dạo này tour nhiều quá nên anh không có thời gian. Đúng ra tối nay anh phải đi dự tiệc nhưng mãi làm nên quên đành phải mua cơm hộp đến đây ăn với em nè!

Triệu Thương cười không nói thêm gì Triệu Quang nhìn em xót xa, anh biết cô đang có chuyện gì đó nên mới làm việc như điên nhưng không thể đoán là điều gì.

- Ăn xong, mình về nhé!

Triệu Thương lắc đầu chỉ vào đóng vải ngồn ngang dưới sàn nhà:

- Em chưa xong việc, khách đặt may nhiều lắm.

Quang gắt:

- Em làm như tiệm này chỉ có mình em. Còn nhân viên em đâu? Mà bộ em cần tiền lắm à? Bao nhiêu? Nói anh sẽ cho.

Cô bĩu môi:

- Xi! Làm như giàu lắm.

Cô tiếp tục ăn cơm. Một lúc Triệu Thương mới lên tiếng:

- Đồ của khách bị đọng lại vì em phải may hơn một trăm bộ lễ tân cho một người bạn.

- Cô ấy làm gì?

- Quản lý khách sạn. Oai không?

Quang nhìn em hơi ngạc nhiên:

- Sao anh chưa nghe em nói bao giờ.

- Anh lúc nào cũng công việc có cơ hội để nói sao?

Quang cười:

- Ủ! Anh đúng là thiếu quan tâm đến em. Hay anh lần này anh tìm người gả em nghe. Hai mươi tám tuổi rồi đấy.

Cô lườm anh:

- Vậy rồi sao? Em gái anh anh vẫn còn xinh chán.

Quang bật cười với tánh trẻ con của cô. Không biết lúc nào cô nàng mới tập yêu

để trưởng thành đây. Có ở chung với Triệu Thương mới thấy nhiều sự kỳ lạ ở cô. Không chịu làm việc ở nước ngoài vì muốn gần gia đình. Nếu bảo cô là người biết an phận, không thích bon chen với đời thì cũng không đúng. Tiệm áo cưới này là một mình chúng sống. Tự cô đã tạo nên nó. Bấy nhiêu cũng đủ thấy tài năng của Triệu Thương rồi.

- Ê.. Ê... Điện thoại kêu thục này giờ kia. Anh trai tôi nghĩ gì mà thơ thẩn vậy?

Quang giật mình nhìn cô, mỉm cười anh móc điện thoại ra.

Thấy hộp cơm anh đã sạch, Triệu Thương dọn dẹp cho vào thùng rác ở cửa. khi quay vào thì Quang cũng đã nói chuyện xong. Anh đề nghị:

- Đi chơi với bọn anh luôn nghen.

Triệu Thương chống tay lên hông:

- Cám ơn cậu hai. Tôi phải làm việc hay cậu xuống rủ... cô Lan nhân viện tôi đi.

Quang le lưỡi phì cười, anh rút cổ xách cặp bước ra cửa:

- Cho anh xin. Anh trai em còn yêu độc lập tự do lắm.

Triệu Thương nói với theo khi Quang đã xuống lầu:

- Đúng là quý sứ anh mà. Giống như con nít mà còn đòi làm mai.

Cô ngồi xuống bàn xem lại mấy mẫu vẽ. Bỗng Triệu Thương hỏi một câu thật vớ vẩn:

- Mà bạn anh quang là người thế nào mà đòi làm mai cho mình vậy ta?

***

Chia tay Quang ở quán Bar, Phong lái xe lòng vòng trên đường với bao suy nghĩ. Đêm nay khi rời tiệc ở khách sạn Tố Quyên anh đã muốn uống rượu, uống say có lẽ tốt nhất cho anh vào lúc này.

Trái tim anh đang như con ngựa bất kham, nó biến anh thành kẻ đốn mạt. Phong ngồi gục vào vô lăng như một người mất sinh khí.

Nếu như không nhờ khiêu vũ cùng Tố Quyên tối nay, anh cũng không phát hiện ra tình cảm thật sự của mình. Anh sẽ làm gì đây?

Ngực Phong như có ai đóng đinh vào anh đau thắt khi đến Tố Quyên.

Bất chợt Phong nhìn qua ô cửa xe. Đèn trong tiệm của Triệu Thương vẫn còn ánh.

Tại sao anh lại dừng xe ở nơi này?

Tim Phong lại đau như chưa hề biết đau khi nghĩ đến Triệu Thương. Rượu hình như anh tỉnh táo hơn thì phải. Phong muốn uống rượu để quên kia mà. Sao anh không say.

Phong mở cửa bước xuống xe, đóng cửa lại. Anh dựa vào cửa xe lấy điện thoại ra.

Triệu Thương đang cầm bản vẽ từ trên lầu xuống, thì đã nghe giọng Lan đang bật ống nghe điện thoại.

- Triệu Thương! Có điện thoại.

Triệu Thương ngơ ngác. Ai gọi điện vào giờ này. Gọi điện thoại bàn thì chỉ có khách hàng thôi. Nhưng khách nào mà kỳ vậy? Hơn mười giờ rồi?

- Alô...

Triệu Thương không nghe đầu dây lên tiếng, cô giờ điện thoại lên nhìn chăm chăm một cách khó chịu. Áp vào tai cô găt:

- Alô... xin lỗi

- Em cho mọi người về rồi anh vào hay...

Cộp.

Triệu Thương không đợi ông khách khó ưa kia nói hết câu cô đã cúp máy cái rụp. Nhắm mắt cố trấn tĩnh mình, Triệu Thương đảo mắt qua trái rồi qua phải. Cô có cảm giác mọi người đang nhìn mình. Họ nói gì đó mà cô ngỡ như họ đang nói về Phong và cô. Ôi! Cái tên khó ưa, đáng ghét đó. Sao cứ ám tôi hoài vậy chứ? Cô đưa tay lên chặn ngực như đi ăn trộm bị bắt quả tang. Mọi người biết thì đã sao mà cô run quá!

- Xem ra mình phải đến bệnh viện kiểm tra tim mới được.

Triệu Thương thầm nói. Cô không tin y học không trị được bệnh của cô. Phải có thuốc gì đó giúp trái tim cô đập bình thường khi gặp tên Chí Phèo kia.

Ôi! Chết rồi! Cô cau mày ủ rũ, hình như bệnh nặng lắm. Lúc này mới nghe tiếng hân là đã run bầy bầy rồi. Chết mình rồi.

- Chào anh! Lại đến may đồ hả?

Trời ơi! Quý quái gì nữa đây?

Cô đan hai tay lại ôm lấy ngực vì sợ trái tim đại đột bay qua ông khách mà Lan vừa chào.

Lấy Hết chút sức lực còn lại, cô xoay người ra sau. Phong lịch sự chào từng người. Anh đặt túi xộp lên bàn:

- Ngại quá! Tội rồi mà làm phiền mọi người. Mời mọi người ăn bánh bao.

Cô thợ của Triệu Thương nhanh nhẩu:

- Không có gì đâu.

Phong cười cười như thể anh rất áy náy vì sự có mặt của mình nhưng Triệu Thương thì biết tổng anh. Đúng là khó ưa.

Cô thấy bức mình khi mọi người xúm vào nói chuyện với Phong. Hừm! Thật là... không hiểu hân muốn gì đây? Anh trai cô đến mà Triệu Thương vẫn vừa làm vừa nói chuyện vậy mà...

Nhưng mấy cô thợ này đâu phải là người nhiều chuyện. Sao mà...

- ừm!

Triệu Thương tăng hăng thật lớn. Cô vòng tay trước ngực bước đến. Gì chứ chuyện quản lý nhân viên thì cô cũng khó lắm mặc dù họ không đến một chục người.

- Bộ các cô dư thời gian sao mà đứng đây? Nếu rồi thì không phải làm khuya thế này rồi.

Phong không ngờ lời nói của Triệu Thương lại có trọng lượng đến vậy. Trừ Lan, mọi người bắt đầu tản ra trở về vị trí của mình. Giọng Triệu Thương lại rành rọt:

- Tôi không muốn vì mấy cái bánh bao mà lũ kiến sẽ tiêu diệt hết mấy cuộn vải của cửa hàng đâu đây.

Quay qua Phong, cô nhìn không biểu hiện gì.

- Khuya thế này anh đến tiệm có việc gì không?

Lan hơi bất ngờ trước thái độ của Triệu Thương. Cô nàng thường nói "khách hàng là thượng đế" mà. Cô ái ngại nhìn qua Phong. Vẻ mặt nhăn nhó của anh làm Lan

thấy tội.

Phong ngập ngừng vén chiếc áo vest:

- Cái áo này tôi mới may ở đây. Nó... bị tét ngay nách áo. Tôi... không biết cô có thể sửa giùm tôi không?

Lan quỳnh quáng nhào đến:

- Lần đầu tiên tiệm này bị "mắc vón". Phong lại là khách sộp. Lần này chết chắc rồi.

- Xin lỗi anh có lẽ tiệm tôi đã nhầm lẫn khi cắt rồi. Tôi sẽ...

- Cô làm gì vậy?

Triệu Thương hỏi gặng khi thấy Lan cuống lên. Một kẻ khờ cũng nhận ra sự dối trá trong mắt anh, thế mà cô khờ này sao dễ bị gạt quá. Cái áo vừa với người anh ta như vậy làm sao mà lộn với kích thước người khác. Đúng là khờ mà, lờm Phong bén ngót, cô liếc nhẹ qua Lan, nói qua kẻ rằng:

- Diên à! Cái áo đó ai cắt?

Lan bị Triệu Thương kéo về góc phòng, cô nói thật khẽ

- Do tao nhưng mà...

- Nếu là do mình làm thì mình phải tự tin chứ!

Cô nhìn Lan bằng vẻ quả quyết, như muốn truyền cho Lan sức mạnh, lòng tự tin.

Cô quay ngoắc lại, bặm môi nheo mắt nhìn Phong. Đúng là khó ưa, đáng ghét không hiểu sao mà mình lại ghét anh ta đến thế cơ chứ?

- Có lẽ tiệm chúng tôi đã sơ sót khi may. Anh thông cảm.

Phong cười như người dễ dãi:

- Không sao.

Như chừ có thể, Triệu Thương buông gọn:

- Vậy thì anh về được rồi.

- Về!

Phong lập lại với sự kinh ngạc. Nhìn ánh mắt trợn trừng cùng hàng lông mày rậm nhíu lại của Phong, Lan lo lắng thực sự. Triệu Thương bị gì mà ăn nói lạnh lùng thậm chí là mất lịch sự với khách hàng như thế. Cô vừa bước đến để ngăn Triệu Thương thì Phong đã lên tiếng:

- Cô dùng thái độ gì để tiếp khách vậy?

Không biết Phong nổi nóng thật hay là anh đang "nhập vai" quá mức nhưng Triệu Thương cũng hơi khóp. Tiệm cô nổi tiếng là chiều khách còn gì?

- Tôi tưởng tiệm này biết giữ chữ tín nên mới đến đây nào ngờ...

- Hừm! Nếu không biết làm ăn thì về nhà nấu cơm đi cô bé.

Triệu Thương nóng cả mặt. Cô không quê hay tự ái mà cô giận vì rõ ràng Phong đã... xé nó chứ không phải do người may.

Tuy Triệu Thương ghét anh nên đưa Lan may toàn bộ áo quần anh nhưng trước khi giao cho anh cô điều kiểm tra lại. Vậy mà... dám mắng mình hả?

Vừa bước đến định cự Phong, Triệu Thương đạ bị Lan chụp lại, giọng cô ngọt ngào:

- Xin lỗi quý khách. Cô chủ chúng tôi không được khoẻ mong quý khách thông cảm và vui lòng cho chúng tôi giúp quý khách lại áo nhé!

Mát dạ khi nhìn nụ cười của Lan nhưng Phong đã trở mặt thực sự khi nhìn Triệu Thương vênh lên sẵn sàng nghênh chiến với mình. Hừ! Tưởng nhìn như thế sẽ uy hiếp được kẻ khác hử? Anh phẩy tay:

- Không cần đâu. Tôi đến không phải để nghe câu đó.

Phong liếc qua Triệu Thương cô nàng cũng nhìn lại anh bằng vẻ thách thức. Đúng là Thị Nở, không biết sợ trời, sợ đất là gì.

- Anh Phong à! Xin anh hãy thông cảm bỏ qua cho.

Triệu Thương tức muốn chết khi thấy Lan nỉ nỉ, van xin.

Phong lườm Triệu Thương nhưng cũng không nỡ... huỷ hoại kế hoạch của mình.

Phong thầm hài lòng vì anh đã hy sinh cái áo này không uống chút nào.

- Được. Xem như tôi cho một cơ hội. nhưng nên nhớ cơ hội thì chỉ có một lần.

Bắt gặp ánh mắt tò mò của mấy cô gái đằng kia, Phong hơi ngượng. Có lẽ họ đang đặt câu hỏi thật lớn về thái độ bất lịch sự của cô chủ và sự đường đột của anh. Mặc kệ. Anh thâm nhủ rồi buông gọn:

- Nhưng tôi có điều kiện.

Triệu Thương quắc mắt về phía Phong. Quỷ tha ma bắt anh ta đi. Khuya thế này còn định bắt Mỹ Lan sửa áo cho mình ư? Cô bất bình nên sẵn tới.

- Nè! Chuyện gì cũng có giới hạn của nó nghen. chúng tôi phải làm việc khuya vì còn rất nhiều đồ phải may. Anh không thấy mình yêu cầu cô Lan sửa áo cho anh lúc này là quá đáng sao? Với tư cách là chủ tiệm tôi sẽ...

Triệu Thương chưa kịp nói hết Phong đã cầm chiếc bánh bao còn lại nhét vào miệng cô, cái bánh bao thơm lừng đã khoá chặt miệng cô. Mọi người trong phòng đều bật cười. Từ trước đến giờ Triệu Thương luôn nghiêm túc trước mặt họ nhất là trong công việc.

Phong phớt lờ ánh mắt trợn trừng của Triệu Thương. Anh bước sát đến đối mặt với Triệu Thương khi cô vừa lấy cái bánh bao ra. Giọng anh thật chậm như khiêu khích cô:

- Tôi... đâu nợ phiền cô Mỹ Lan.

Ngẩng mặt cao lên, Triệu Thương tự tin nói:

- Xem như anh cũng là người biết điều đó.

Ngỡ Phong đã... giác ngộ nên chấm dứt trò đùa tại đây. Triệu Thương bỏ lên lầu:

- Tôi muốn cô Triệu Thương đây sẽ giúp tôi... sửa lại chiếc áo.

Trời! Câu nói xanh rờn của Phong như trái bom nổ, trước mặt Triệu Thương. Cô không tài nào bước nổi. Bây giờ cô mới hiểu thêm một nguyên nhân làm anh... ế vợ. Hình như đối với anh ta không có từ... ga lăng thì phải.

Hai tay cô rũ xuống như bông hoa bị héo. Từ từ xoay lại, cô hơi nheo mắt:

- Anh... mới nói cái gì?

Phong ung dung bước đến. Giơ cánh tay thật cao để lộ nách áo bị tét. Anh vừa vạch cái áo vest ra vừa nói:

- Tôi muốn cô... sửa nó.

Triệu Thương bĩu môi:

- Anh nói thì tôi phải làm ư?

Mỹ Lan đứng quan sát nãy giờ mới chen vô. Cô đã cảm nhận được gì đó nhưng

hay giữa hai người:

- Xin lỗi anh. Hay là mời anh lên lầu trước đi ạ! Triệu Thương sẽ sửa lại cho anh sau. Mong anh thông cảm.

Phong cố nén cười nhìn cái miệng tròn vo của Triệu Thương. Anh đi theo hướng cánh tay của Mỹ Lan. Khi ngang qua Triệu Thương anh cố ý đi sát vào cô nói thật khê vào tai Triệu Thương:

- Đừng tức. Anh chờ em đây.

- Ôi! Tôi điên mất.

Cô giận run cả người vì sự đắc thắng của Phong. Hai tay nắm chặt gồng lại, cô như đang túm lấy Phong mà gặm hết. Nhưng cũng chỉ là trong cổ họng, Triệu Thương muốn đập phá cái gì hết sức.

Mỹ Lan bước đến quãng vai cô:

- Định làm trò cười cho mọi người hả?

Triệu Thương ngẩng phắt lên nhìn Mỹ Lan, cô tỉnh bơ nói tiếp:

- Tao không biết là có chuyện gì xảy ra giữa mày với anh ta nhưng với cương vị... phó chủ tiệm. Tao yêu cầu mày giải quyết mọi việc.

Triệu Thương nhìn mấy cô nhân viên len lén nhìn mình thấy lời nói của Mỹ Lan là có lý:

- Uy tín là trên hết đây nhóc.

Mau lên đi. Gần mười một giờ rồi đây.

- Nhưng áo đó là do mày may.

- Tao...

Mỹ Lan nghiêm giọng:

- Anh ta xem ra không phải tay vừa đâu. Hình như cũng có địa vị trong xã hội, không nên phật ý hần. Vả lại mọi người còn ở dưới đây mà, mau lên.

Mỹ Lan đẩy từ phía sau nên dù muốn dù không, Triệu Thương cũng phải lên lầu:

- Quỷ ám hần đi. Tên Chí Phèo xấu xí mà còn xấu xa. Cô nhấn mặt leo lên bậc thang cuối cùng rồi đứng lại. Cô là nàh tạo mẫu chính của tiệm nên đã dành hần tầng này cho mình làm việc. Đôi mắt cô bắt đ62u đảo khắp phòng.

Bên trái là những con madocam mắc soarê đủ màu bên cạnh những chú rể mẫu.

Đây là điều cô tự hào nhất khi mọi người đi ngang đều phải ngược nhìn.

Trước mắt là chiếc bàn dài dành cho cô ngồi vẽ cắt may. Bên cạnh là chiếc máy may hiện đại nhất nhì dành riêng cho cô. Nhìn kỹ đồng vải đủ loại dưới đất để truy tìm "thủ phạm" dù biết chắc không có nhưng cô vẫn phía nhìn.

- Hừm! Không có.

Đôi mắt cô lại lia qua phải.

Đây là nơi đặc biệt treo những bộ đồ dành cho những khách sộp và đặc biệt nhất do đích thân cô vẽ mẫu, chon vải và may. Dĩ nhiên là ca sĩ, diễn viên và người mẫu mới được ưu ái như vậy.

Triệu Thương hét lên khi thấy Phong đang cầm trên tay chiếc áo sơ mi màu đỏ:

- Nè! Anh làm gì vậy? Muốn tôi chết hả?

Phong ngạc nhiên nhìn cô:

- Cô làm gì mà dữ vậy? Chỉ cái áo thôi mà.

Cô lừ mắt:

- Phải! Trông mắt anh thì là cái áo. Nhưng đó là của người ta và một trong những nguyên tắc bất di bất dịch của tiệm này là... không cho ai đụng vào nếu không phải là chủ nhân.

Anh nghiêng đầu:

- Nguyên tắc này chắc do em đặt ra. Và đồ đó chắc chỉ nằm trên này.

Cô cười khan:

- Xem ra anh cũng thông minh đó.

- Giờ nhiều rồi, bây giờ mau về đi.

Phong như sực nhớ, anh "ồ" lên thật lớn:

- Suýt tý là quên, em phải sửa áo cho anh chứ.

- Nè! Anh không được cởi ra đâu đó.

Triệu Thương giờ một tay ngăn lại khi thấy Phong vút cái áo vest lên bàn. Tay còn lại cô bịt mắt dù đã quay đi.

Phong thấy tức cười cảnh đó quá nhưng không dám. Anh sấn đến sát cô. Triệu

Thương cảm nhận hơi thở của anh đang phả bên gáy tai, cô hoảng hồn lùi lại.

Trống ngực cô đập thình thịch khi nghĩ đến cảnh quay mặt lại và chứng kiến cảnh Phong cởi trần. Ôi! Chết mất. Má cô hồng lên theo những suy nghĩ trong đầu.

- Á!

Cô kêu lên khi phía sau là bức tường. Cô không thể lùi lại nữa:

- Sao không nhìn anh?

- Anh đúng là biến thái mà.

- Dám mắng hả?

Phong găm gù mà bụng muốn bẻ ra vì cười. Anh đang đoán vì sao cô không dám nhìn mình. Đúng là Thị Nở. Lớn rồi mà còn mắc cỡ như mấy cô bé mới lớn.

Trong khi Phong thích thú với trò đùa quái ác của mình thì trái tim Triệu Thương muốn... xui vì một. Nãy giờ nó làm việc hết công suất rồi.

Tim ơi là tim! Triệu Thương thầm kêu. Đập đàng hoàng lại không được sao mà cứ lập tùm lum vậy? Nếu muốn thăm bác sĩ ngày mai tao sẽ đưa mày đi mà.

Phong chống hai tay vào tường làm chiếc lồng nhốt Triệu Thương ở giữa. Anh gặng hỏi:

- Ai biến thái?

Cổ lấy hết sức, Triệu Thương lí nhí:

- Anh... anh... chứ ai. Có... có mau mặc áo vào không thì bảo?

Nghe cô lắp bắp anh thương hết sức. Phong cảm nhận được trái tim anh cũng đang hoà nhịp với trái tim cô dù chưa thể tạo thành bản giao hưởng hoàn hảo nhất.

- Tại em xúi anh cởi áo đó ghen. Anh cỡ thật à?

Nhanh như cắt, Triệu Thương quay lại, đôi mắt mở to nhìn Phong. Anh vẫn giữ nguyên hai tay giơng đùa đùa mà mắt xoáy vào môi cô:

- Làm gì vậy? Bộ chưa thấy... đâu phải lần đầu... mắc cỡ đến vậy à?

Căng mắt ra nhìn anh. Phải mất mấy giây Triệu Thương mới ráp câu nói rời rạc của Phong được. quỷ sứ anh ta mà. Vội cup mắt khi biết anh muốn nói chuyện ở nhà anh. Cô đỏ mặt đẩy anh ra.

- Anh đúng là bị ma ám mà. Anh mà ăn nói kiêu đó nữa là tôi gọi công an đó.

- Anh gọi cho.

Ồi! Cô vượt ngược tóc ra sau. Hôm nay Triệu Thương mặc chiếc quần thụng rộng rãi cùng chiếc áo thun không tay ôm sát người rất mát mà cô tưởng chừng như đang ở sa mạc. Cái trò này thì cô đành thu Phong là cái chắc. Vấn đề nào thì cô không biết nhưng về mặt lì và liều thì Phong là số một rồi. Cô thở hắt ra:

- Được rồi! Giờ anh muốn sao mới chịu về? Nói đi.

- Trước khi nói anh muốn trình bày lý do vì sao...

Cô ngắt lời anh bằng hơi dài:

- Không cần nói. Tôi đoán nhé! Anh gọi điện muốn gặp tôi nhưng tôi đã ngắt máy vì thế anh đã... hy sinh cái áo mới mặc một lần để "hành" tôi.

Phong cười cười:

- Em nói... khó nghe quá. Gì mà hành.

cô giờ tay:

- Thôi được rồi. Anh không cần giải thích nữa. Cứ nói đi. Anh muốn gì?

Phong cọ cọ mấy cọng râu dưới cằm:

- Anh muốn gì em cũng chịu hết sao?

Cô nữu môi như trẻ con:

- Đừng có mơ.

- Khó vậy hèn chi ế chồng phải đi xem mặt.

Cô trừng mắt sùng sộ:

- Nè! Anh vừa thôi nha. Tôi còn nhiều việc lắm đó. Tôi không có nhiều thời gian đâu.

Phong tỉnh bơ:

- Tiệm "dôm". Bây giờ lấy chiếc áo đồ đỏ đó đèn, thế là xong.

Phong vừa nói vừa cầm áo ướm lên người. Triệu Thương giật phất lại:

- Nằm mơ đi. Tôi sẽ may lại cho anh.

Phong bật cười khà khà:

- Đây là em nói nghen. Được rồi! Anh cưới liền.

- Nè! Khoan đã.

Cô kêu lên. Bước đến trước mặt anh lừ giọng:

- Anh đúng là quỷ ám tôi mà. Lần này tôi mà không hoàn thành hợp đồng thì anh "chán sống" luôn.

Biết cô đang cố chọc tức để mình từ bỏ ý định chinh phục nên Phong tảng lờ:

- Anh sẽ chờ.

Triệu Thương miễn cưỡng đi lấy sợi dây thừng.

- Nè! Em nổi tiếng là may đo không cần đo mà lấy làm gì?

Chẳng lẽ nói cho hắn biết là "đo nhiều khi còn không may được" chứ nói gì đến ước lượng như mọi hôm. Triệu Thương hơi hoang mang. Mới nghe tiếng anh ta là đã phát bệnh tim bây giờ còn phải... Ồi! chết còn sướng hơn. Cô nhăn nhó trông thật tội. Chỉ nghĩ đến việc chạm vào hắn là cô gai cả người rồi.

Không được! Phải cố thắng bản thân. nếu không hắn lại bảo mình về nhà nấu cơm thì... quê quá. Cô tăng hăng, cố làm mặt nghiêm:

- Anh phải đứng thẳng lên tôi mới đo được.

Phong thần nhiên đứng yên cho cô đo. Anh đứng là cao thủ Triệu Thương thâm mắng, nhìn mặt anh ta mọi người sẽ tin ngay là một người tốt cho mà xem.

Triệu Thương vừa đo tay áo vừa nói:

- Nè! Có phải tôi may cho anh một cái áo thì anh sẽ về không?

- Quân tử nhất ngôn. Yên tâm đi.

Cô giấu đi nụ cười đầy bí hiểm thật nhanh, hãy đợi đây.

- Nè! Mau đứng thẳng cho tôi đo có nghe không?

Phong biết cô đang cố lạnh lùng để "trấn áp" con tim nên anh chỉ cười mặc cho cô mắng mỏ:

- Sao không đo tiếp. Xong rồi à?

Cô ngắc ngứ nhìn anh. Xong đâu mà xong. Thôi kệ đi. Một liều năm bảy cũng liều cho rồi.

Cô lờm anh một cái bén ngót:

- Chỗ người ta làm việc biết gì mà hỏi.

Lúng ta lúng túng với sợi thước dây trên tay, cô không biết phải đo vòng ngực của Phong thế nào?

Cô mà đến gần anh thì tim cô lại đập lạo xạo lên cho mà xem.

- Tim ời là tim. Cố bình thường nào.

Triệu Thương Bậm môi đưa sợi thước dây lên ngực anh:

- Anh rảnh quá hén? cười nãy giờ không biết chán à?

Triệu THương hỏi khi tay cô chạm vào ngực anh, cái dáng to cao của anh đang gây khó khăn cho vòng tay của tôi nè anh có biết không hả, tên vô lương tâm kia?

Cô muốn hét vào mặt anh như thế hết sức.

cười đi, cười cho đã đi. Lại trời gió độc thổi vào cho trẹo quai hàm hết cười.

Cô lững thững đi ra phía sau anh. Phía trước không được thì phía sau đo tới.

Tưởng dễ làm khó tôi lắm hả?

Bàn tay cô run chạm sợi thước dây vào lưng anh rồi vòng ra phía trước. Ôi! Chúa Ôi! Không biết đến giờ phút này cô đã "ời" bao nhiêu lần rồi. Bây giờ hỏi cô tên chưa chắc Triệu Thương đã nhớ. Cô có cảm giác mình đang vòng tay ôm Phong thì pah. Cánh tay cô ngo nguậy mà không tài nào chớ người ra phía trước được để đọc xem là bao nhiêu?

- Cô lợi dụng hả? Tôi nhột muốn chết rồi nè.

- Anh tưởng tôi muốn ôm anh lắm hả? Cái lưng to như tấm thớt làng che khuất ai mà thấy đường chứ!

Phong quay phắt người lại, anh nhìn thẳng vào mắt khiến cô không thể trốn đi đâu.

- Nè! Bộ tôi giống hề lắm sao? Anh có biết cười tủm tỉm như thế trông anh như thế nào không?

- Dữ lắm thì là tên Chí Phèo xấu xí, đáng ghét, khó ưa thôi. Nhưng đỡ hơn có người... lợi dụng.

Cô chỉ tay vào mặt mình:

- Anh nói tôi hả?

- Chẳng lẽ nói mấy cô người mẫu giả đó.

- Tôi làm gì mà nói tôi lợi dụng?

Phong cười cười:

- Không biết nữa. nhưng có người vừa thú tội là đang ôm... anh.

Đẩy Phong ra vì sợ nhớ lúc này.

Cô chống chế:

- Tại đầu óc anh suy diễn thôi. Tôi chỉ đang đo ni may áo thôi. Nếu anh cho rằng tôi lợi dụng thì thôi. Cô bỏ đi.

- Khỏi may.

- Ê! Đừng! Không may áo đâu mà mặc về.

Phong vừa nói vừa chụp tay cô lại. Triệu Thương giữ mạnh ra. Cô cười chọc anh:

- Mặc áo này về. Áo rách cũng là model đó.

Phong tỉnh queo:

- Cảm ơn. nhưng mẹ sẽ nghĩ là anh bị bạn gái "giành". mai mốt không cho đi chơi khuya thì khổ.

Triệu Thương phì cười:

- Anh đúng là quý sự mà.

Ngơ ngẩn trước nụ cười đẹp mê dại của cô, anh vội quay đi xua cảm giác nhớ nhung cuộn cuộn trong lòng, cảm giác cháy bỏng của làn môi con gái e ấp đã khiến anh phải đến đây.

Giật sợi dây, anh vòng qua ngực mình rồi gọi cô đến:

- Mau xem rồi cắt vải may đi. Không được lâu quá đó.

lấy size xong, Triệu Thương mở tủ lựa vải. Đây là những loại vải đắt tiền mà cô đã mua để thiết kế bộ sưu tập cho riêng mình.

Phong ngồi xuống chiếc bàn gần đó đợi. Nhìn bàn tay thoăn thoắt và tác phong làm việc nhanh nhẹn của cô này giờ mà vẫn không chán. Phong thật sự ngưỡng mộ tài năng của Triệu Thương.

Không đầy một tiếng, cô đã chia chiếc áo trước mặt anh:

- Xong rồi. Giờ có thể về chứ?

Anh đón chiếc áo cô trao, đứng dậy cười toe:

- Cảm ơn! Nhưng phải thử cái đã

- Được rồi. Phòng thử đồ kìa.

Cô chỉ vào cánh cửa nhỏ góc phòng cho Phong:

- Nè! Đẹp chứ?

Cô hỏi với theo khi Phong thay đồ. Không nghe Phong trả lời, Triệu Thương nghe lòng dạ hả hê thật sự vì đã trả được thù. Anh tưởng Triệu Thương này dễ bắt nạt lắm hả? Dám giỡn mặt với tôi hả?

Nghe tiếng mở cửa, Triệu Thương đoán là Phong đã thay đồ xong. Cô đang trải tấm vải lên chiếc bàn dài định vẽ kiểu áo vừa thiết kế liền ngoái đầu lại xem. Cô cắn môi lại cố nén trợn cười.

Phong bước đến:

- Đẹp chứ?

Cô cắn môi:

- Đẹp.

Phong ngẩng mình trong gương to lớn trên tường. Biết Triệu Thương đang chơi xỏ mình nhưng vẫn không quan tâm. Thích thú nhìn chiếc áo trong gương phớt lờ nụ cười tủm tỉm của Triệu Thương, anh hỏi:

- Kiểu này kêu bằng kiểu gì?

Bị hỏi bất ngờ, Triệu Thương không biết phải trả lời sao! Cô lia mắt ngắm anh lần nữa.

Chiếc áo bông đỏ trên nền trắng khá ấn tượng, nhất là kiểu của nó. Chiếc áo Phong đang mặc nó rất vừa với anh nhưng phải tội hơi dài phủ gối, hai tay hơi phồng.

Bầu lá sen có ren màu đỏ, đặc biệt phía trước có gắn một cái túi to tướng rất ngộ.

Triệu Thương cố nén cười, đan hai tay phía sau, cô thư thả bước đến gần anh:

- Hồng biết kiểu này thật hả?

Anh ngơ ngác lắc đầu:

- Thấy quen quen nhưng không đoán ra. Cô cười chúm chím:

- Có coi phim: người đàn ông có bầu" không?

Anh gật đầu, cô tiếp:

- Đây là trang phục chính của phim đó. Thích không?

- Trang phục chính. Nghĩa là...

Phong lầm nhảm:

- Ý em là... áo bầu.

Cô phì cười vì nhin không được nữa:

- Anh thông minh hơn tôi tưởng đó.

Trời đất ơi ngó xuống mà coi nè. Phong không biết nói sao trong trường hợp này.

Cũng may là Triệu Thương đã có quy định không ai được lên đây khi cô đang làm việc nếu không anh đã làm trò cười rồi.

Triệu Thương cười ngặt nghẽo:

- Nè! Anh mặc đẹp thật đó.

Phong nhe răng:

- Vậy sao? Cảm ơn ghen.

Cô dụi mắt để lau nước mắt vì cười:

- Giờ thì anh về đi.

- Mặc thế này về?

Cô điên tít gật đầu trong bụng đang muốn cười nữa:

- Vâng. Công nhận đáng anh mặc cái này đẹp thật.

Phong nhúng mày:

- Về thật à?

Triệu Thương đổi tông liền. Cô làm mặt ngầu:

- Nè! Lúc này ai nói "quân tử nhất ngôn" hả?

Phong ngồi xuống chiếc saloan cạnh bàn dài. Anh nói:

- Áo đẹp vậy phải ở đây để mai khách hàng của em đến anh làm người mẫu quảng cáo cho họ luôn.

- Anh...

Phong tỉnh queo:

- Lúc này em khen anh mặc đẹp mà.

Triệu Thương lại bật cười:

- Ủ! Thi đẹp thiệt chứ bộ.

- Đẹp thì ở đây làm người mẫu luôn.

Biết không thể nổi nóng với anh, Triệu Thương dẫu bực:

- Nhưng tôi còn phải làm việc. Anh ở đây sao tôi làm việc.

Phong hất hàm:

- Vậy em nghĩ anh có thể mặc cái áo này ra đường à?

Cô cũng làm tỉnh:

- Nó đẹp thật mà.

Phong nổi cáu vì trò đùa của cô. Anh chống hai tay lên hông:

- Còn dám nói đẹp nữa hả?

Được. Hôm nay anh sẽ cho em biết thế nào là lễ độ nhé.

- Nè! Anh đừng làm ầu nhen. Đàn ông không được đánh phụ nữ đâu đó.

Triệu Thương vội chạy quanh chiếc bàn vì Phong đã quyết tâm bắt bằng được cô.

- Em nói không sai nhưng đó là phụ nữ nào kia.

Chạy lòng vòng một hồi anh đã tóm gọn cô, dúi mạnh cô vào ghế, anh sấn đến, tay chống lên trên thành ghế. Phong khom người đối mặt với cô. Đôi mắt anh đang phủ lên cô nhưng tia thật nồng và ấm làm cô tan ra, mọi suy nghĩ như tê liệt. Cô cụp mi né đôi mắt anh, cô nhìn đôi chân trần anh mà buồn cười. Phong khom lưng làm chiếc áo đồ về trước trông anh y như...

Cô cười khế. Phong hỏi nhỏ:

- Cười gì?

- Nếu anh mà góp mặt chắc phim... đó thành công hơn à.

Phong kí nhẹ trán cô:

- Nhóc. Đùa thế đủ rồi. May cái khác đi.

Cô bướng:

- Không. Áo đó tại anh tự làm chứ bộ. May nữa anh lại xé nữa, không biết trân trọng may làm gì.

- Ai bảo không? Chẳng phải anh đang mặc cái áo "kinh dị" của em sao?

Cô dẫu môi:

- Vậy sao anh xé?

- Đó không phải do em may. Dù nó rất đẹp và khéo nhưng em may anh mới thích.

- Vậy hả? Vậy chờ tối nằm mơ đi. Áo đó do tôi may mà anh không chịu nữa thì thôi.

Phong vẫn nhót cô ngồi giữa:

- Ai không biết Mỹ Lan là thợ chính của em. Nếu áo này do em may thì em đã tặng anh đôi giày để đúng điệu rồi.

Cô ngẩng lên nhìn anh. quả thật Phong rất hiểu cô. Triệu Thương không nhận lời thì thôi nhưng khi cô đã làm thì các khách hàng đều rất ưng ý. Chưa bao giờ họ phàn nàn vì bị "choãi" màu trong trang phục. Tuy vậy Triệu Thương vẫn bướng:

- Là anh suy đoán thôi. Đó là tác phẩm của tôi.

- Ai nói láo thì đèn tắt nhé.

Cô ngập ngừng:

- Được. Nói lão đèn tắt.

Triệu Thương vừa dứt lời thì căn phòng tối om. Trời! Linh dữ vậy sao? Triệu Thương nhìn ra đường. Đường phố cũng chìm vào bóng tối.

- Cúp điện rồi đấy nhé.

- Hừ! Do chỉ trùng hợp thôi.

Phong không trả lời, cả hai rơi vào im lặng. Dưới nhà có lẽ mọi người cũng đang nhón nháo vì bị mất điện. Nhưng sao không ai lên giúp cô hết. Bộ không biết cô là chúa sợ bóng tối sao?

Triệu Thương rợn cả người với suy nghĩ Phong đã bỏ đi xuống dưới và có một bóng ma nào đó đưa bàn tay sờ vào gáy cô:

- Anh Phong! Anh đâu rồi?

Giơ tay quờ quạng trong màn đêm. Triệu Thương nghe ầm ức ở cổ họng. Vậy mà anh ta luôn sẵn đuổi cô? Mới đó đã bỏ đi.

- Á!

- Anh đây.

Triệu Thương run rẩy vì một bàn tay chạm vào lưng mình.

- Em không ngồi yên mà đi đâu vậy?

Cô nắm tay anh như sợ anh sẽ đi mất. Anh cảm nhận được sự sợ hãi của cô. Phong nắm tay cô dựa vào mình. Quơ tay tìm chiếc ghế salon, Phong kéo cô ngồi xuống. Triệu Thương, cô không còn gằm gừ giữ khoảng cách với anh mà ngoan ngoãn ngồi trên đùi anh.

Phong không ngờ có lúc Triệu Thương lại yếu đuối thế này, Hoá ra cô nàng không lạnh lùng, hung dữ như bên ngoài. Phong cười nhe nhò, Triệu Thương biết anh không thấy gì trong màn đêm nên hơi ngẩn lên:

- Anh cười gì vậy?

- Ghét. Không thèm nói nữa.

- Tại sao?

Cô ngắc ngứ tỏ vẻ giận dỗi:

- Không thích trò chuyện với mấy người nói dối.

Phong kêu lên:

- Anh nói dối khi nào?

Phong lại cười, anh nói nhanh:

- Anh nói em không được giận đó.

- Nói đi.

Phong vòng tay qua người cô. Tỳ cầm lên tóc cô anh cảm nhận cô đang run lên.

Phong dịu dàng khép tay lại, kéo cô dựa vào ngực mình:

- Anh cười vì có người hung dữ nhưng lại sợ ma.

Cô thụt nhẹ cùi chỏ ra sau. Phong kêu lên thật khế:

- Ái! Muốn anh chết vì đau hả?

- Ủ! Chết cho rồi.

- Anh chết rồi ai... giữ ma cho em?

- Ai bảo là người ta sợ ma? Con ma sống to tướng ngồi sau lưng rồi. Ma nào dám

lại?

Anh úp mặt vào tóc cô, giọng anh thủ thỉ:

- Anh lại trời cúp điện tới sáng luôn.

Cô ngây thơ quay lại hỏi:

- Để làm gì? Cúp điện rất là ngộp.

- Thật hả? Vậy để để anh truyền hơi thở cho nhen.

Triệu Thương chưa kịp đẩy Phong ra thì anh đã ôm chặt lấy eo cô. Môi anh tham lam quần lấy môi cô. Triệu Thương chơi với trên đùi anh. Trong bóng tối mà cô ngỡ như giữa ban ngày nên cảm giác xấu hổ lại xâm chiếm lấy Triệu Thương. Cô nói yếu ớt:

- Người ta thấy kia.

Phong lì lợm ôm ghì lấy cô. Triệu Thương cản mạnh môi anh một cái Phong mới chịu buông, anh kêu lên:

- Ui da! sao cản anh?

Mới nhóm dậy để thoát khỏi anh, Triệu Thương đã ngồi trở lại, cô nói yếu xìu:

- Anh không đành lòng được hả? Thật đáng ghét.

Ngã người dựa ra sau, Phong nói:

- Đáng ghét thì tìm chỗ khác ngồi đi.

Biết thế nào Phong cũng chụp lại. Triệu Thương đứng bật dậy:

- Đi thì đi, làm gì dữ vậy?

- Ồ! Đừng! Anh đùa mà.

Phong chụp cô ngã nhào trở lại. Lần này Triệu Thương nằm gọn trong lòng anh chứ không phải chỉ ngồi trên đùi như lúc nãy nữa.

- Nằm im đi. Cựa quậy anh sẽ bỏ xuống nhà, để em một mình đó.

- Anh dám.

Tuy nói cứng như Triệu Thương lại nằm gọn trên người anh. Áp mặt vào ngực Phong, cô nhắm mắt cảm nhận từng hơi ấm của anh truyền sang mình.

- Có chuyện muốn hỏi.

- Không trả lời. Đừng hỏi mất công.

Triệu Thương đâm cái thụp vào ngực anh:

- Sao không trả lời.

- Ăn nói trống không, anh không thích.

Triệu Thương cười mím, anh ấy cũng khó tính quá nhỉ. Cô ngượng ngùng úp mặt vào ngực anh, nói thật nhỏ như cho trái tim anh nghe mà thôi.

- Lúc nãy... trời tối thui, sao anh lại... hôn môi em trúng phóc vậy?

Phong lịm cả người trước cử chỉ trẻ con của cô. Anh đoán cô then đỏ cả mặt khi thốt ra câu hỏi ngọt ngào đó. Anh vuốt tóc cô thật dịu dàng, hai tay anh áp vào má, nâng mặt cô lên. hơi thở anh phả vào mặt, Triệu Thương nghiêng đầu né:

- Anh uống rượu với ai vậy?

- Ôm anh, hôn anh nãy giờ mới phát hiện mùi rượu. em dở quá.

Cô lần bàn tay mình trên ngực anh rồi véo thật mạnh vào cánh tay rắn chắc:

- Ai ôm, ai hôn anh chứ? Nói mà không biết ngượng.

- Ai nói không biết ngượng? Em có biết những lúc bị em hôn, anh then thùng, xấu

hồ lắm không? Mặt đỏ luôn nè.

Cô cười nắc nẻ trước cách nói tiểu lâm của Phong:

- Quý anh đi. Chỉ giỏi dẻo mồm thôi. Lần nào cũng hôn người ta chớp nhoáng như vũ bão. Anh biết anh làm em sợ lắm không?

Cảm xúc của Phong như cuốn lên xoáy vào tim anh. Thì ra anh đã vô tình làm tổn thương cô.

- Thương! Anh xin lỗi.

- Hứ! Ai thèm nghe xin lỗi.

Phong cười nhỏ:

- Bây giờ đèn ghen.

Cô ngã đầu trên ngực anh mơ màng:

- Đèn thế nào?

- Anh cho em hôn anh.

Cô lắc đầu nguầy nguậy:

- Không. Khôn quá đi.

Phong lại nâng mặt Triệu Thương lên sát mặt mình. Triệu Thương thở hổn hển vì sợ lẫn thích thú. Chưa bao giờ cô nghĩ mình sẽ chủ động hôn một người đàn ông.

Cô nói đứng quăng:

- Trời tối... làm sao thấy đường mà hôn?

Trái tim Phong lại bắt được nhịp của trái tim sát bên khi nghe lời nói ngây thơ của cô. Cô bé lớn thế này mà chưa yêu ai ư?

Phong quờ quạng trên bàn tìm chiếc di động. Di động anh đã bỏ quên dưới xe, lúc này vào đây anh đã thấy điện thoại của Triệu Thương. Không phải mất công,

Phong đã chụp được cái điện thoại bé xíu.

Bật nắp điện thoại, ánh sáng tỏ ra khắp phòng dù không được rõ lắm.

- Người đẹp xài điện thoại có khác. Xịn thật.

Phong quay điện thoại chỗ khác để Triệu Thương khỏi ngượng. Giờ chỉ còn ánh sáng mờ mờ phủ lấy cả hai. Nắm hai tay cô đưa lên môi, Triệu Thương định rút tay lại nhưng Phong đã lên tiếng thật êm và nhỏ:

- Hôn anh đi, Triệu Thương!

Ồi! Sao mà giọng anh êm ái quá. Mình sắp nhũn ra rồi. Triệu Thương không còn lý trí gì nữa. Trong không gian tĩnh lặng, ánh sáng yếu ớt huyền hoặc này cô đã bị anh "dụ dỗ" mất thôi. Phong là người rất đa tình vì ở anh có một sức quyến rũ kỳ lạ.

Bàn tay Phong vòng ra sau lưng cô siết nhẹ. Mọi tế bào đông cứng lại, Triệu Thương không còn cảm nhận tim mình loạn xạ như trước kia nữa nó đang cùng trái tim Phong nhảy múa. Nó không còn là của cô nữa.

Phong khẽ nhắm mắt khi Triệu Thương kề sát mặt mình. Một chút ngập ngừng, một chút tò mò muốn khám phá, một chút ngang bướng trối dậy. Triệu Thương muốn hôn anh một lần rồi ra sau thì ra.

Bờ môi cô chạm khẽ vào khoé môi anh. Phong vẫn nhắm mắt để tận hưởng những cảm xúc tuyệt vời đang đến. Nó làm anh mê dại đi. Môi Triệu Thương lại đậu trên môi anh. Phong cảm nhận được sự e dè, ngượng ngùng của cô khi chạm vào môi

anh. Phong từ từ mở mắt nhưng vẫn nằm im. Anh sợ sẽ phá vỡ những gì đang có. Bàn tay Triệu Thương ngại ngùng quàng lên vai anh, Phong hồi hộp chờ cô đan tay lại ôm ghì lấy mình. Và... như chờ có thể, Phong đã đáp lại nụ hôn nồng nàn của cô bằng tất cả say đắm. Lần đầu mới thấy Triệu Thương thể hiện tình cảm cháy bỏng của mình. Phong say sưa đáp lại tình cảm của cô. Thật không có gì tuyệt vời khi yêu và được yêu.

Thật lâu... thật lâu... Triệu Thương e thẹn rời môi anh. Cô bẽn lễn liếc anh khi Phong nhìn cô cười tủm tỉm.

Cô thẹn thùng cúi thấp mặt, Phong cầm tay cô đan vào tay mình.

- Thế nào? Bây giờ em đã biết cái "cực khổ" của người... hôn chưa?

- Sao lại cực khổ?

Phong tỉnh bơ:

- Cảm giác rất khó chịu. Vừa... lâng lâng... vừa tiếc nuối nhưng...

- nhưng gì?

Triệu Thương nạt ngang rồi lườm Phong:

- Dù tiếc muốn chết nhưng phải buông ra nếu không đối tượng... xui.

- Anh đúng là quý sự.

Anh cười:

- Lúc này đi dự tiệc rồi cùng một người bạn uống rượu. Sau đó anh đến đây?

Cô ngẩng lên nhìn anh:

- Những gì anh nói và làm tối nay là do...

- Do anh. Ngốc à! Em nghĩ anh say à?

Cô cườn tủm tỉm:

- Ai biết được. Nếu anh nghiêm chỉnh thì bây giờ có vợ rồi.

Anh véo mũi cô:

- Không gặp em làm sao mà cười.

Đúng lúc có tiếng bước chân. Cả hai cùng nhìn về phía cầu thang.

- Thương ơi! có đèn cầy chưa?

Triệu Thương phóng nhanh lại cầu thang khi đã ấn Phong ngồi im trên ghế khi nghe tiếng Mỹ Lan gọi:

- Gì vậy Lan?

Mỹ Lan mỉm cười khi nhận ra vẻ bối rối của Triệu Thương.

- Tìm này giờ mới được cây đèn cầy bè. Lấy đỡ đi.

Triệu Thương làm bộ phật ý:

- Không lớn hơn được sao? Nhỏ xíu thế.

- Thôi đi cô. Đèn cầy còn sót lại hôm trung thu đó. Không lấy thì thôi.

- Í! Lấy.

Triệu Thương đón cây nến bé xíu rồi đi trờ vào:

- Cô ấy về rồi hả?

- ừm! Cũng may nó không hỏi này giờ em làm gì?

Phong phì cười trêu cô:

- Nhìn má em hồng, môi em đỏ là biết rồi.

- Xí! Đáng ghét. mau về đi.

Cô ấn cây đèn cây xuống bàn:

- Người ta còn phải làm việc nữa.
- Vậy "người ta" hãy may áo cho anh đi.

Cô bật cười:

- Cúp điện rồi. Xin lỗi nha.
- Thế thì lấy áo may rồi.

Cô chu môi:

- Không có.

Vẫn ngồi yên trên ghế, anh nheo mắt qua ánh đèn:

- Em mà trả ơn cho anh kiểu đó anh sẽ ở lại đây luôn đó.
- Anh dám! Mà em mang ơn anh lúc nào thế?

Phong nhắm mắt mơ màng:

- Lúc này ai dạy "người ta hôn vậy ta"?

Máu dồn lên mặt ửng hồng, Triệu Thương bối rối chưa biết tính sao thì Phong đã lên tiếng tiếp:

- Anh còn lấy cả thân mình ra để cho em "thử nghiệm" rồi còn gì. Em mà...
- Được rồi... được rồi, sợ anh quá đi. Nè!

Cô chìa cái áo sơ mi trắng mới toanh trước mặt anh.

- Mặc đồ rồi về đi. Đáng ghét.

Phong tủm tỉm cười nắm luôn tay cô, Triệu Thương rút mạnh tay lại:

- Chưa thấy ai lì như anh.

Phong bước vào phòng thay đồ rồi mà Triệu Thương vẫn còn càu nhàu bên ngoài:

- Nè! Sửa áo cho anh đi.

Phong bước ra với chiếc áo chưa cài nút nào, cô nhăn mặt:

- Anh hư vừa thôi đi.

Triệu Thương cài lại khuy áo và sửa lại cổ áo cho Phong. Anh cười cười nhìn cô:

- Sao giống vợ lo cho chồng quá.

Cô lườm anh:

- Ngoài phát biểu linh tinh ra bộ anh không biết làm gì hết hả?

- Biết.

- Làm gì?

- Dạy học.

- Anh làm thầy giáo?

Anh gật đầu:

- Giảng viên môn... hô hấp nhân tạo.

Cô lừ mắt làm mặt nghiêm đầy anh ra:

- Về đi. Đừng hòng ăn vạ em.

Phong vuốt lại tóc:

- Em đừng bỏ cái áo bầu đo nghen. lỡ mai một sẽ cần đến.

- Quĩ anh. mau về đi.

Phong véo mũi cô rồi bước về cầu thang.

- May sẵn một cái, tối mai anh đến lấy.

- Tiền công mắc lắm đấy.

Phong đứng lại. Anh xoay người lại nhìn cô. Một lúc anh bước đến cạnh cô:

- Anh chưa dạy em bằng cách nào "hô hấp" trong bóng tối mà.

Buổi chiều.

Mở tủ lạnh, lấy một lon 7up uống một hơi, Quang hỏi chị bếp:

- Bà chủ chưa về ư? Cô ba đâu?

- Dạ thưa cậu bà chủ vừa đi dự tiệc với ông. Cô ba đang ở trên lầu ạ!

Quang bước lên lầu. Anh lấy làm lạ về Triệu Thương quá. tự nhiên dạo này chịu ở nhà không đến tiệm trước kia nữa. Kỳ lạ.

Cốc... cốc...

Không nghe trả lời, Quang đẩy cửa bước vào. Triệu Thương đang nằm dài trên giường, trên mặt đầy những khoanh dưa leo. Quang phì cười ngồi xuống giường:

- Làm gì vậy?

Triệu Thương lí nhí vì sợ mấy khoanh dưa rớt xuống:

- Tìm em à?

Quang vẫn cười:

- Sao tự dưng lại chịu khó vậy?

- Em không rảnh đâu. Mẹ bảo đó không nghe thì biết tay.

- Vậy à? Nhưng vậy cũng tốt. Phụ nữ thì phải làm đẹp chứ!

Anh nhìn Triệu Thương nghiêm nghị:

- Em đã chuẩn bị đồng phục cho nhân viên anh xong chưa?

Triệu Thương chớp mắt:

- Còn tý xíu nữa. Đảm bảo em sẽ giao đúng thời gian cho anh.

Cô nhìn bộ đồ tây của Quang hỏi:

- Anh định đi đâu à?

- Anh đi ký hợp đồng với một khách sạn nhưng trước hết phải đến công ty cái đã.

Dạo này người ta đi du lịch nhiều quá.

- Anh hai!

Triệu Thương gọi giật lại khi thấy Quang xoay núm cửa. Cô bật ngồi dậy gỡ mấy khoanh dưa leo xuống chiếc đĩa nhỏ trên bàn. Mở tủ, cô lấy ra một bộ đồ tây mới toanh đưa anh.

- Anh mặc đi.

Quang nhìn cô cảm động:

- Bận vậy mà vẫn may cho anh à? có cả comple nữa.

Cô cười:

- Khuyến mãi vì anh đã cho em một hợp đồng béo bở mà.

Anh nheo mắt:

- Chứ không phải hối lộ để anh đưa nhiều khách du lịch đến cửa hàng em hả?

Cô cười:

- Anh cũng thông minh ghê.

Cầm lấy bộ đồ về phòng. Một lát sau anh trở qua:

- Em gái anh đúng là khéo tay vừa như khuôn vậy.

Cô ngắm anh thật kỹ rồi gật gù:

- Anh thích cravat thì phải chọn những chiếc thật đẹp. Nếu không sẽ gây phàm cảm đó.

Quang ngắm lại mình. Comple màu kem với chiếc áo sơ mi xanh cùng cravat kẻ sọc nâu trắng trông anh rất lịch lãm.

Cô lườm anh trai:

- Em sửa soạn cho anh quả thật là có mục đích đó.

Triệu Thương cười chúm chím:

- Mau tìm vợ đi. Em sẽ không lo áo quần cho anh mãi đâu.

Quang trêu em:

- Bộ định lấy chồng hả? Có hoàng tử bạch mã nào rồi phải không? Hôm nào phải... dắt đến ra mắt phụ huynh đó.

Triệu Thương đẩy tayanh ra:

- Không có ngày đó đâu.

Quang đi rồi cô lười biếng nằm trở lại giường. Hình ảnh Phong lại hiện lên. Ở anh hình như tồn tại hai con người. Lúc anh trầm ngâm, đĩnh đạc, có lúc anh lại lì lợm và ngang tàng không thể tả.

Cô khẽ bặm môi khi nhớ đến những nụ hôn như cuồng đoạt của anh và nụ hôn ngọt ngào, đê mê của mình. Chợt Triệu Thương mở bừng mắt khi nhớ đến Tố Quyên. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Tố Quyên biết chuyện này. cù chưa hứa hẹn hay nhận lời tò tình với Phong nhưng Triệu Thương luôn mang cảm giác tội lỗi. Cô không muốn mang tiếng phản bạn, là kẻ thứ ba.

- Mọi người sẽ khinh bỉ mình mất thôi. Cô khẽ rùng mình khi nghĩ đến hình ảnh đó.

- Cô ba... có cô Tố Quyên tìm

Trời! Linh vậy sao? Mới nhắc mà đã xuất hiện rồi. Cô bật ngồi dậy.

- Tôi đi rửa mặt, Chị mời bạn tôi lên đây giúp nha. À! Chị làm một ít trái cây và nước uống giùm tôi luôn. Cảm ơn chị.

Vắt cái khăn lên móc, Triệu Thương ngắm mình một lần nữa. Cô mỉm cười với mình trong gương. Vừa bước ra cô đã gặp ngay nụ cười của Tố Quyên.

- Đợi lâu không?

- Lâu mau không thành vấn đề vì đến đây để cảm ơn mà.

Triệu Thương ngạc nhiên:

- Về điều gì?

Tố Quyên kéo Triệu Thương ngồi xuống giường:

- Đồng phục của nhân viên tao được đánh giá cao lắm. Công may không đấy.

Triệu Thương trố mắt:

- Thật à? Nếu vậy tao phải tăng giá lên mới được.

- Được thôi. nhưng đợi nhịp khác đi khi ạ.

Cả hai phì cười. Tố Quyên lấy trong túi xách ra một phong bì đưa cho Triệu Thương. Cô nắm ta bạn giọng thân mật:

- Cảm ơn. Tao được thành công như7 hôm nay hoàn toàn...

- Thôi dẹp may đi, khách sáo quá. Tao làm lấy tiền chur bộ.

- Vậy thì cầm đi.

Tổ Quyên cầm phong bì để trên bàn;

- Giờ thì đi ăn với tao nghen.

Triệu Thương không trả lời. Cô đến mở cửa khi có tiếng gõ cửa. Đón chiếc khay có hai ly nước cam và một đĩa trái cây đầy táo và nho. Triệu Thương đặt xuống giường.

- Uống nước đi.

Cô tự nhiên bung ly cam lên rồi nói tiếp:

- Chắc không được quá. Hôm nay tao phải đi giao hàng cho khách rồi.

- Mà vẫn còn làm mấy việc vặt đó à? Tiệm máy có rất nhiều "sao" mà.

- Ủ! Biết sao giờ. Trước kia khi còn là tiệm nhỏ nhờ có họ mới phát triển như bây giờ.

Cô cười:

- Nhưng đó toàn là khách sộp không đấy. Vả lại tao thích làm việc đó. Tiếp xúc với họ mới thấy nhiều điều mắc cười.

Tổ Quyên phì cười:

- Sợ mày luôn. Vậy bây giờ có bộ nào mới cho tao một bộ.

Triệu Thương ngạc nhiên:

- Nè! Mày nói giỡn hay nói thật vậy?

Tổ Quyên nhăn nhó đến thảm hại, cô thở dài:

- Mới về nhà thăm ông bà già. Hai ông bà không cho đi.

- Sao không cho.

- Thì chuyện xem mắt đó. Làm tao trễ giờ. Hôm nay phải ký hợp đồng với bên du lịch mà...

Cô nhìn lại mình:

- Áo thun quần jean mày nghĩ anh ta cho tao là người thế nào?

- Thiếu tôn trọng khách hàng là cái chắc.

Tổ Quyên cười khi:

- Vậy mau giúp tao đi. Nói thật đồ tao bỏ ở tiệm giặt hết rồi.

Đến lượt Triệu Thương phì cười, cô lấy lời của mẹ mình ra thuyết giáo:

- Tội nghiệp cho ai phải lấy mày làm vợ đó, không khéo anh ta lại mặc quần cụt đi làm cho mà xem.

- Nè! Mày nói gì mà tệ vậy. Thôi! Mau giúp tao đi.

Triệu Thương lại đến mở tủ. Cô chợt nhớ đến lời Quang thường nói:

- Con gái phải biết lo sự nghiệp. Nhưng anh không thích mấy cô lúc nào cũng váy ngắn, jupe túm. Như một con búp bê biết đi.

Triệu Thương đưa tay lấy chiếc áo sơ mím trắng không tay ướm lên người Tổ Quyên, Chiếc áo tuy được Triệu Thương cách điệu ở phần tay khá đơn giản nhưng rất dễ thương với mấy bông hoa đính dưới vạt áo nhỏ tý.

Cô háy mắt:

- Thử đi.

Tổ Quyên bước vào phòng tắm. Một lúc sau cô bước ra vút cái áo thun lên giường, cười rạng ngời cô hỏi:

- Đẹp chứ?

- Ủ! Áo đẹp lắm.

- Con nhỏ này. Mày chỉ khen áo của mày thôi sao?

Triệu Thương cười cười:

- Thì áo đẹp người mới đẹp.

Nhìn Tố Quyên xinh xắn với chiếc quần jean màu xám và chiếc áo trắng, tóc cột cao như một cô sinh viên, Triệu Thương chột nhó tới Phong. Cả hai hình như rất xứng đôi. Có lẽ cô phải suy nghĩ lại sau những gì đã xảy ra.

- Không có bắt đầu thì không cần phải kết thúc. Như thế tốt hơn.

Phát mạnh vào vai Triệu Thương, Tố Quyên trừng mắt:

- Làm nhảm cái gì đó?

- Quỷ mày đi. Đền đây phiền quá đi. Mai mốt ta sẽ đuổi mày về đây.

- Ủ! Thử xem.

Tố Quyên chải đầu, cột tóc cao lên. Lấy cây son thoa phớt lên môi. Cô nheo mắt:

- Giống sinh viên tỉnh lẻ chưa?

- Bộ mày định "gài" ông nào hả?

- Không phải ông mà là anh. Là doanh nghiệp trẻ đây

- Chúc may mắn nhen.

Triệu Thương lạnh buốt trong dạ khi nhớ tới Phong. Cô thăm dò:

- Vụ... coi mắt. Ba mẹ mày nói sao?

Như sự nhớ, Tố Quyên lại thở ra. Cô gieo người xuống giường.

- Chuyện của tao rắc rối lắm. Tao cũng không biết tính sao?

Triệu Thương cũng nằm xuống bên cạnh:

- Mày với anh ta tới đâu rồi.

Tố Quyên tản nhiên:

- Khó mà nói hết. Dài như con sông Trường Giang.

Triệu Thương thần thờ nhìn lên trần nhà:

- Hãy cố gắng rồi sẽ thành công. Mày thường nói thế mà.

- Ủ! Tao đang cố gắng làm lại nè! Nhưng không biết có được không. Có những thứ tưởng như không cần thế mà khi mất rồi tao lại tiếc nuối.

- Định bỏ cuộc sao?

- Dĩ nhiên là không. Nhưng có những chuyện rất khó nói. Mày giúp tao chứ?

Triệu Thương nghe cổ họng mình nghẹn lại. Một thoáng đau thắt ở tim rồi cô gượng cười qua bạn:

- Giúp bằng cách nào?

- Ở phía sau ủng hộ cho tao.

Triệu Thương cười cười:

- Ok. Nhưng mày phải gặp người ta thường xuyên chứ tối ngày chỉ có công việc thôi sẽ không tốt đâu.

Tố Quyên bật ngồi dậy cười tươi:

- Cảm ơn đã nhắc nhở. Nhưng mày yên tâm đi. Bọn tao vẫn gặp hoài mà.

- Gặp hoài?

- Ủ! Mày nhớ hôm nay tao mở tiệc chiêu đãi mà mày không đến?

Triệu Thương như người mất hồn. Cô đáp như cái máy:

- Nhớ! Nhưng sao?

- Anh ta có đến đây.

Triệu Thương nghe như trái tim mình vỡ vụn đi. Thì ra trước khi gặp cô Phong đã vui vẻ bên Tô Quyên. Sao cô ngốc đến độ không nghĩ ra chuyện Phong dự tiệc ở nhà hàng khách sạn của Tô Quyên khi anh bảo đi dự tiệc chứ! Cô giả lả:

- Nếu Biết tôi có Trịnh Phong thì dù bạn cách mấy tao cũng đi rồi.

- Để làm gì?

Triệu Thương cười:

- Để... giành với mày chứ chi. Tao mới là người anh ta đi xem mắt mà.

- Con khỉ này. Thôi tao đi đây. Nếu trễ thì huỷ một hợp đồng là chết.

- Ủ! Đi đi! Tao cũng tới giờ rồi.

Tô Quyên bước đi rồi mà Triệu Thương vẫn ngồi chết lặng trên giường cô phải làm sao đây? Thật ra mình là người đến trước hay là kẻ thứ ba.

Cô ngó cửa sổ, nắng chiều sắp tắt rồi. Triệu Thương thầm nhủ: ta cứ để những cảm xúc khó quên đó như ánh mặt trời đó đi. Hãy để nó tắt đi. Ngày mai công việc sẽ cuốn hút thì lấy đâu ra thời gian ngắm một mặt trời như hôm nay, và lẽ dĩ nhiên tình cảm đo cũng sẽ không có cơ hội bùng lên nữa.

Gõ gõ mấy ngón tay xuống bàn, Tô Quyên cố suy nghĩ tìm ra giải pháp để đối phó với "ông" khách khó tính đối diện. Ngồi cả buổi tối mà anh ta toàn nói chuyện đầu đầu không bàn gì hợp đồng giữa công ty du lịch của anh và khách sạn của cô.

Hết phim ảnh, thời sự lại đến bóng đá. Cô có cảm tưởng mình đang phỏng vấn khi xin việc hơn là đối tác ký hợp đồng.

Quang vẫn ngồi trầm ngâm. anh hết uống rượu lại cắt nhỏ những miếng bít tết.

Nhìn anh mọi người sẽ bảo anh là một người rất giàu thời gian.

Một đôi nam nữ bước vào ngồi bàn kế bên. Anh ngó qua vì mùi nước hoa nồng nàn của cô gái.

- Cô nghĩ sao về chiếc áo dây của cô gái đó?

- Gì cơ?

Tô Quyên trở mặt. Quỷ tha ma bắt anh ta đi. Bây giờ lại nói sang thời trang nữa rồi.

- Tôi không nghĩ gì cả. Đó là sở thích của từng người mà.

Quang ngẩng lên, anh nhìn xoay vào Tô Quyên. Ánh mắt anh như mũi tên xuyên thẳng vào toàn bộ ý chí của cô. Lần đầu tiên Tô Quyên cảm nhận được sự lúng túng ở mình. Trước kia, khi gần Phong cô cũng chưa bao giờ bị thế này. Cảm giác hoàn toàn bị động đang bao phủ lấy cô. Ánh mắt lạnh lùng pha lẫn... lẫn... cái gì đó của Quang làm cô sợ trầm ngâm, lạnh lùng pha chút hoang dại trong mắt anh quả thật rất đáng sợ. Nhìn cô một lúc, Quang mới cất tiếng:

- Sao cô không mặc như thế?

Ra thế? Tên khó ưa này cũng háo sắc góm đấy chứ? Cô sửa lại dáng ngồi, giọng cũng lạnh tanh:

- Tôi cũng nói rồi. Đó là sở thích mỗi người mà.

Quang cười:

- Hôm nay cô mặc thế này trông dễ thương lắm.

Ngồi đầu cả lưng mới thấy anh ta cười. Nhưng nể tình anh cười... đẹp vậy tôi sẽ ngồi thêm.

- Nếu tôi không lầm thì đây là lần đầu tôi gặp anh.

Quang không lạnh lùng như ban đầu nữa, giọng anh có vẻ than thiện hơn:

- Tổ Quyên - một doanh nhân trẻ, cửa nổi lên gần đây trong giới kinh doanh khách sạn. Nổi tiếng về tài kinh doanh lẫn... sắc đẹp.

Cô cười mỉm đầy tự tin:

- Tôi thích được khen về tài năng của mình hơn:

Anh gật gù:

- Tôi cũng đoán vậy. Và tôi cũng công nhận điều đó khi được tiếp xúc với cô.

- Cảm ơn anh. Tôi có thể xem đó là một lời khen không?

Anh nhún vai:

- Tùy, nếu thích.

Trời! Nói chuyện nghe cộc lốc như anh ta mà báo chí cũng đồn rùm lên là tên "sát" gái. Có lẽ mấy tay nhà báo đó đều là nữ mới bị anh ta "sát" nhẹ nhàng.

- Tôi có thói quen nghiêm cứu đối tác của mình trước khi gặp mặt.

- Hình như anh đang bị bất ngờ.

Ngầy giờ Tổ Quyên không bỏ sót hay trả lời bất kỳ câu hỏi nào của Quang, anh đã phục cô rồi. Bây giờ anh lại trở mặt:

- Sao cô biết?

- Tôi biết anh bị "sốc" về điều gì nữa?

Anh cười cười:

- Nếu vậy nói thử xem.

Cô xoay xoay ly rượu trong tay:

- Anh nghĩ khi tôi đến đây sẽ với một trang phục nổi tiếng nào đó ở Mi-Lan.

- Vậy hãy giải thích đi. Những năm sống ý cô không chọn được bộ nào đẹp hơn bộ này à?

Cô mỉm cười, cúi thấp đầu e thẹn. Bỗng Tổ Quyên ngẩng lên, nhìn thẳng vào anh không thua gì lúc này Quang nhìn cô

- Mục đích của tôi là đẹp. Và lúc này anh đã khen rồi.

Quang phì cười:

- Tôi không khen cô đẹp. Tôi khen cô dễ thương. Cô nhớ lộn lời khen của ai đó rồi.

Hơi quê, Tổ Quyên đành cười trừ:

- Sao cũng được. Miễn có người khen là đủ rồi.

Quang vòng tay lên bàn nghiêm chỉnh:

- Cô hãy nêu một lý do để tôi chọn khách sạn của cô cho khách du lịch của mình nghỉ ngơi đi.

Tổ Quyên không suy nghĩ gì. Cô so vai:

- Đơn giản thôi. Ở thành phố này đó là khách sạn tốt nhất cả về vật chất lẫn tinh thần phục vụ.

- Nhưng có nhiều khách sạn khác tốt hơn.

Cô nâng ly rượu lên uống một ngụm nhỏ. Lần thứ hai, Tô Quyên nhìn thẳng mắt Quang. Lần này cô chỉ lướt qua rồi nhìn xuống cravat của Quang. Cô mỉm cười duyên dáng:

- Có nhiều cravat tốt và đẹp hơn sao anh không chọn?

- Tôi không chọn nó.

Định bảo là em gái tặng nhưng Quang lại thôi. Với mồm mép cô ta dám nói anh ế đến độ phải nhờ em gái thì khờ.

- Tôi nghĩ tôi và nó có duyên.

Tô Quyên phì cười:

- Anh chọn khách sạn của tôi cũng là có duyên thôi.

Quang cũng bật cười. Cô nàng đúng là đáo để.

- Nói thật. Nghe báo chí ca ngợi cô tôi không thích lắm.

- Vì vậy mà khi tôi giới thiệu anh đã không đi dự tiệc.

Quang nheo mắt trêu cô:

- Tôi đang hối hận về điều đó.

- Còn tôi thì thấy mừng.

- Vậy à?

Cả hai bật cười. hình như khoảng cách ban đầu đã biến mất. Thậm chí cả hai có vẻ rất hợp nhau.

- Nè! Không sợ người yêu đợi lâu sao Quang

Quang cắn môi:

- Người yêu tôi chưa có.

- Chưa có người yêu?

- Ủ! Mới có vợ hà.

Cả hai lại phì cười. Biết Tô Quyên nhắc khéo mình về bản hợp đồng nhưng sao Quang muốn kéo dài dây phút này mãi.

- Phải chăng anh đã gặp được người bấy lâu tìm kiếm. Một cô gái phải tài giỏi như anh.

***

Vừa dắt bộ váy bằng lụa trên bàn, Triệu Thương vừa ngáp ngừng nhìn bà cụ trước mặt. Tuy đã lớn tuổi nhưng bà vẫn rất duyên dáng và sang trọng. Những người gặp bà lần đầu đều đoán hồi trẻ bà là một tiểu thư xinh đẹp.

- Nội à! Bộ lúc nãy thử áo nội không vừa ý chỗ nào hả? Nội nói đi. Con sẽ lại ngay.

- Ủ! Đúng là nội có chuyện không vui nhưng không phải tại con đâu. Đồ con may rất đẹp, rất vừa ý ta.

Bà ngồi xuống ghế salon, chỉ vào cái ghế đối diện, giọng bà thương yêu:

- Con ngồi xuống đó đi. Có đĩa nào ở trong bếp không? Đem hức ăn bánh ngọt ra đây coi.

Cô người làm nhanh nhẩu đem nước trái cây và hộp bánh socola ra.

- Mời bà, mời cô dùng bánh.

- Để đó đi. Vào bếp chuẩn bị cơm chiều. Hôm nay có cô Thương ăn tối với ta nữa nhé.

Triệu Thương vội lên tiếng:

- Ôi! Nội ơi không được đâu.

- Sao không? Lần nào con cũng viện lý do để từ chối là sao?

Cô cười:

- Thật tình con có nhiều việc lắm. Nội đâu muốn thấy con làm việc bê trễ đúng không?

- Con nhỏ này sao lắm chuyện quá.

Bà xoay qua cô người làm:

- Chuẩn bị một ít thích ăn cho cô Thương

Triệu Thương cười:

- Cháu của nội mà biết bà cưng con thế này chắc con sẽ bị đón quá.

- Nó dám! Nó cãi lời ta, ta không thương nó nữa.

Cô bưng ly cà phê sữa bốc khói trao tận tay bà:

- Bộ có chuyện gì sao mà nội giận quá vậy?

Bà thở hắt ra:

- Cũng chẳng có gì. Có lần ta nói với con là bảo nó đi xem mắt, nhớ không?

Cô gật đầu:

- Vâng. Rồi sao hả nội?

Bà chắc lưỡi:

- Xem mắt về nó bảo: Không thích. Vợ nó để nó chọn. hỏi con có tức không chứ.

Triệu Thương muốn cười phá lên vì cách nói quyền uy của bà.

Cô nhỏ nhẹ:

- Nếu vậy nội hãy để anh ta tự lựa chọn đi.

- Ta đâu phong kiến cổ hủ đến thế. Cho nó lựa ba mươi năm nay mà vẫn còn độc thân đấy.

Bà uống cà phê cho bớt giận rồi lại tiếp:

- Hay con làm cháu dâu ta ghen?

Lời đề nghị hay đó. Cô cười méo xẹo:

- Nội thấy con được hả?

Bà tuyên bố chắc nịch:

- Được. Ta thấy được là được.

- Con chỉ sợ cháu của bà chê con thôi.

- Không đâu. Ta biết con lâu nay, ta rất hài lòng về con.

Triệu Thương không dám từ chối thẳng vì sợ bà tự ái. Cô cười cười.

- Hay nội cho con thời gian suy nghĩ đi. Chuyện này không nên gấp, đúng không nội?

Bà cười hài lòng:

- Cũng được.

Triệu Thương ngồi nói chuyện một lúc nữa đưa bà lên lầu nghỉ ngơi. Cô bước xuống thì gặp cô người làm đứng đợi.

- Gần tháng nay mới thấy bà chủ nói nhiều như vậy. Cô hay thật. Để tôi chuẩn bị

một ít thứ ăn cho cô ghen.

- Thôi đi chị. Tôi còn đi gặp khách nữa. Đem theo không tiện đâu. Thôi chị lên với nội đi. Bà vẫn còn thức đó.

- Vâng để tôi tiễn cô về rồi tôi lên với cụ.

Triệu Thương khoát túi lên vai:

- Không cần đâu. Tôi tự về được. Chị cứ lo việc của mình đi. Tôi sẽ khoá cổng giùm cho.

Đợi chị bếp khuất hẳn trên lầu. Triệu Thương mới chịu đi. Căn nhà rộng thênh thang, đầy đủ tiện nghi nhưng có vẻ cô đơn quá. Bước xuống bậc tam cấp cô đi chậm lại để nghe mùi nguyệt quế. Cô rất thích đến đây vì ngôi biệt thự này có một vườn hoa đủ loại rất đẹp.

Triệu Thương có cảm giác ai đó đang đi đến. Cô mở choàng mắt ra nhìn xung quanh. Vắng lặng.

Kỳ lạ. Rõ ràng có tiếng bước chân mà. Cảm giác rờn rợn lại đến với cô nhớ chỉ có một mình ở giữa vườn hoa. Ngôi biệt thự rất rộng, muốn đi ra cổng phải băng qua một lối sỏi được bao quanh bởi một giàn hoa giấy phía trên. Trí tưởng tượng của cô lại làm việc. Có lẽ cô sẽ ngất xỉu khi có một mái tóc dài từ giàn hoa giấy đổ xuống trước mặt cô. Rùng mình cô cố trấn an mình. Hít thở thật sâu, Triệu Thương bước như chạy qua lối sỏi.

- Á!

Cô kêu lên tưởng chừng xé tan không gian khi chân bị vướng phải hòn đá. Tường sẽ úp mặt xuống mấy hòn sỏi nhỏ nhưng cô không bị ngã. Có cái gì đó ghì cô lại. Nhìn xuống eo mình, cô hoảng hồn khi nhận ra một bàn tay. Tuy vòng tay êm thật nhưng Triệu Thương không cảm nhận được. Cô đang nghĩ đến cảnh bị ma bắt nên đôi mắt nhắm chặt lại. Mãi đến khi mùi thuốc lá thoảng trên mũi, Triệu Thương mới hoàn hồn.

Mũi cô hơi lúc lắc. Mùi nước hoa quen quen. Cô hé hé mắt:

- Ma... ma hay...

Triệu Thương nghe "con ma" cười nhỏ. Con ma đỡ cô đứng dậy, chưa kịp hoảng hồn, Triệu Thương đã hoảng hồn khi "con ma" ôm ghì lấy cô. Môi Triệu Thương chưa kịp mấp máy thì môi đã bị khoá chặt bằng một nụ hôn.

Cổ đẩy... con ma ra nhưng Triệu Thương không tài nào làm được. Cô yếu ớt bầu vào vai kẻ hôn mình. Con ma cười khế trên môi cô như phát tín hiệu để cô nhận ra. Đôi mắt Triệu Thương mở lớn khi nhận ra Trịnh Phong.

Biết cô đã nhận ra mình, Phong siết mạnh vòng tay ép sát cô vào. Anh tham lam miết lấy môi cô. Mấy ngón tay dài của Triệu Thương bầu lấy vai Phong không rời, đau đến thấu tim thể mà Phong vẫn lì lợm ôm cô. Không hiểu Phong đau hay trái tim cô buốt mà đôi tay cô lơ đãng, từ từ cô lại vòng tay qua cổ anh. Cố cưỡng lại nhưng những cảm xúc mới lạ từ trên môi anh làm cô cứ lâng lâng. Triệu Thương không đứng trên chân mình mà hoàn toàn dựa vào Phong. Đôi tay anh thật rắn chắc và êm khiến cô cứ muốn thế này mãi.

Nụ hôn kéo dài đến bất tận, Phong mới rời môi cô. Anh vẫn giữ cô trong tay, môi

anh luyện tiếc vòn trên môi cô, giọng anh ngọt ngào:

- Nhớ lắm.

Bao nhiêu ý chí quyết tâm từ bỏ anh như tan biến, sát bên anh mà sao cô nhớ anh da diết. Nỗi khao khát có anh đã hạ gục lý trí còn lại mất rồi. Cô hơi ngửa ra sau, dùng ánh mắt thật nồng nàn Phong. Cử chỉ dịu dàng và trẻ con của cô là Phong lại muốn hôn nữa.

- Nhìn đủ chưa?

Mím môi cười cười, Triệu Thương không trả lời. Mãi một lúc lâu khi đã khắc sâu từng đường nét trên mặt anh, cô mới chu môi hồng:

- Không.

Hai má phồng ra làm Phong chỉ muốn hôn một cái thật kêu thôi.

- Cắm anh hôn nhé!

Phong hơi bất ngờ vì Triệu Thương nói đúng những suy nghĩ của mình. Anh nhìn như soi vào đôi mắt đẹp. Triệu Thương còn tạo cho anh một bất ngờ hơn. Cô nhìn đáp lại, bồng hai tay cô đan ngang cổ Phong, từ từ môi cô đặt lên chót mũi Phong. Hơi "xịu" vì cảm xúc ngọt ngào vừa đến, Phong vẫn đứng im. Triệu Thương lại nhìn đắm đuối vào mắt anh mỉm cười chum chim. Ánh mắt cô lướt xuống môi anh. Bất ngờ Triệu Thương hôn lên khoé môi anh, thật lâu để đánh dấu kỷ niệm tình yêu của mình, Triệu Thương vòn trên môi Phong như anh lúc nãy rồi hôn thật sâu trên môi anh. Cảm xúc thật mới lạ khiến Phong cứ ngây người đón nhận. Cô nàng trong tay anh sao mà có nhiều "chiêu" độc quá!

Làm anh cứ lâng lâng như lạc vào mê cung chẳng muốn ra.

Triệu Thương đắm mình trong cơn sóng tình yêu. Đến khi Phong cuồng nhiệt đáp lại thì cô đẩy anh ra, hơi chơi với Phong định hỏi lý do nhưng Triệu Thương đã lên tiếng:

- Anh đi đâu đây?

Trời đất! Sau những giây phút lúc nãy mà cô có thể hỏi anh một câu vô tình không thể tả. Anh tức muốn bẻ bụng với thái độ xa lạ của Triệu Thương.

Phong hỏi trong khi Triệu Thương vuốt lại nếp áo:

- Còn em đi đâu đây?

Cô chu môi nhún vai:

- Đến may đồ cho chủ nhà.

Bấy giờ Phong mới hiểu nhìn vào nhà. Đèn vẫn còn sáng, chắc nội vẫn chưa ngủ. Thì ra cô thợ may bà hay khoe với anh trước kia là con nhóc này! Biết vậy lúc đó cười phức cho rồi.

Phong khoanh tay đưa lên miệng tăng hắng:

- Ủm! Anh đi ngang tiệm. Mọi người nói em đến đây nên anh đến đón.

Cô chu môi:

- Vào nhà mà không gõ cửa, coi chừng người ta hiểu lầm mình đó.

Hiểu ý cô muốn ám chỉ mình là ăn trộm nhưng Phong vẫn cười cười. Nói lãng đi khi quàng vai cô:

- Hiểu lầm càng tốt.

Triệu Thương hất tay anh, bước đi:

- Đề nghị anh nghiêm chỉnh đi.

Phong kéo cổng lại cho cô một cách thuận thực rồi khoá trái cửa qua ô cửa nhỏ luôn. Triệu Thương không ngạc nhiên vì không ai mở cửa mà anh còn vào được huống hồ gì bây giờ đi ra.

Phong sải bước thật nhanh để kịp với cô. Thầm mong mai thức dậy bà nội sẽ không la mắng khi thấy xe anh mà không thấy anh đâu.

- Triệu Thương! Làm gì đi nhanh vậy? Đợi anh với.

Triệu Thương vẫn đều bước:

- Đường phố thênh thang anh cứ đi. Liên quan gì anh kêu réo om sòm vậy.

Cô liếc qua anh:

- Bộ quen biết hả?

- Không biết nữa.

Phong cười nửa môi:

- Không biết ôm và hôn một cách thắm thiết mình thì có quen mình không hả?

Đúng là quỷ sứ mà. Anh ta đáng ghét làm sao? Triệu Thương mím môi nén cười.

Cô dừng lại chỉ tay vào anh:

- Cái đó là tại anh chứ bộ.

Phong trở mắt. Cũng may là chỉ có hai người trên đường.

- Sao lại tại anh?

Cô ngang ngạnh:

- Tại anh hôn người ta trước.

- Rồi sao?

Cô kênh mặt, cong môi cãi lại:

- Thì người ta hôn anh lại. Trả thù.

Phong phì cười. Đúng là Triệu Thương. Muốn ghét cũng khó vì cô nàng là... Triệu Thương mà.

- Vậy thấy hả dạ chưa?

Cô lườm lườm anh:

- Chưa. Vẫn còn im một chút.

Cả hai lại im lặng đi bên nhau. Được vài bước Triệu Thương lên tiếng:

- Sao anh đi theo hoài vậy?

Thọc tay vào túi quần Phong vẫn lững thững đi.

- Tại thích.

Triệu Thương đứng phắt lại. Cô nhìn thật nghiêm vào mắt anh:

- Về đi. Không muốn gặp anh nữa.

- Lý do?

- Tôi ghét anh lắm, không lần nào gặp anh mà tôi may mắn cả. Lúc thì bị kim đâm, lúc cúp điện. Anh là khắc tinh của tôi. Tôi không thích thấy anh.

Phong vẫn dè dặt đi trước:

- Đường vắng thế này nếu anh đi em còn xui hơn đây.

Nghe Phong nói. Triệu Thương bỗng ngo ra phía sau. Con đường sáng choang nhưng cô vẫn sợ. Có lẽ Phong nói đúng. Cô vội chạy lên đi ngang hàng với anh. Nếu bà nội không giữ lại cô đâu rơi hoàn cảnh này.

Phong nghiêng đầu qua cô cười cười:

- Nhát như thỏ mà bày đặt.

Cô chun mũi:

- Anh có vẻ thích thú vì điều đó nhỉ.

- Đương nhiên. Cảm giác đi chung với người "sợ ma" rất là Yo-most.

Cô ngút anh:

- Anh đúng là quỷ mà.

* * *

Vừa bước ra cửa siêu thị, Tố Quyên đã gặp ngay một trận mưa.

Cô thở ra:

- Chán thật! Đi cả buổi không mua được gì mà còn mưa với gió.

Cô móc chiếc di động trong ba lô ra:

- Alô... Hôm nay tôi không đến khách sạn đâu. Xong việc rồi cô về đi nhé. Tôi sẽ đi thẳng về nhà luôn.

Vừa cho điện thoại vào túi thì một cơn gió mạnh thổi tạt nước vào ướt cả người.

Tố Quyên giữ mấy giọt nước mưa bán trên túi xách:

- Kiểu này chắc ở đây luôn quá.

Cô đứng nhìn ra đường. Mưa ngày càng nặng hạt biết khi nào mới tanh.

Bỗng mắt Tố Quyên sáng lên. Phía trước là một gian hàng tạp hoá của siêu thị. Cô bước đến, Tố Quyên thích thú nhìn cảnh mọi người chen nhau mua áo mưa. Trong số đó có cả cả khách nước ngoài, trông gương mặt họ cô đoán họ cũng rất thú vị.

Đội áo mưa đi bộ cũng lãng mạn lắm.

Cô chột nhìn lại mình. Quần ống pas màu hồng dài đến mắt cá, áo sơ mi sát nách của Triệu Thương đưa hóm hóm. Một chiếc túi xách treo tòn ten căng giống mấy cô nữ sinh.

Cô thăm cười:

- Hay mình cũng mua một cái rồi đi dưới mưa.

Ôn lại lúc còn đi học cũng thú vị lắm chứ!

Tố Quyên bước lại quầy. Chưa mở lời thì bà chủ đã lên tiếng:

- Cô mua áo mưa phải không?

Tố Quyên cười:

- Vâng. Cho cháu một cái.

- Tiếc quá. Đoàn khách du lịch vừa mua hết rồi.

Tố Quyên thất vọng quay ra. Dưới mái hiên, mấy người khách du lịch đang đưa tay ra hứng những giọt nước lạnh tạnh. Xúng xịch trong chiếc áo mưa mỏng dính đủ màu chắc họ thích lắm. Cô nghĩ vậy.

Đánh co ro cho ấm thôi. Tố Quyên vòng tay ôm ngực. Đôi chân cô thấm mệt. Một phần đi bộ sáng giờ, một phần đứng dưới trời lạnh, cô mệt muốn rã chân. Biết vậy lúc sáng không dại gì cô cho bác tài xé về.

Hai cánh tay trắng nõn phơi ra cho làn gió mạnh mơn man, Tố Quyên run cả người. Lùi lại phía sau để tránh mưa tạt vào, Tố Quyên ngạc nhiên khi không còn nước mưa tạt vào người nữa. Cô ngẩng lên. Trời mưa nên ánh sáng nhợt nhạt đi. Cô cố nhướng mắt nhìn cái dáng to cao trước mặt. Giọng cô như vỡ ra trong mưa.

- Anh... Quang

Quang không trả lời cô. Anh giơ hai tay phất tà áo mưa trùm lấy ô. Chỉ một cái khéo nhẹ cô đã đứng sát vào anh. Hơi thở anh phả vào mặt cô như truyền hơi ấm. Tô Quyên hơi nhích người ra. Anh không mặc áo mưa như những người kia mà mặc kiểu này vừa rộng vừa dày nên hơi ấm tỏa ra rất nhanh. Cô lí nhí:

- Sao anh lại ở đây?

Vẫn giơ tay để ngăn tà áo mưa che chở cô. anh đáp:

- Biết em bị mắc mưa nên đến để che chở.

Cô ngược lên nhìn tà áo mưa, những giọt mưa lách tách phía trên tạo tiết tấu thật vui tai. Cô nhìn anh:

- Thôi để tay xuống đi. Anh đã mỏi lắm rồi. Anh hùng cứu mỹ nhân như thế, Mỹ nhân đã cảm động rồi.

Anh xuôi tay xuống, tà áo mưa trùm lấy Tô Quyên, Cô vội kêu lên:

- Oi! Ngộp quá đi.

Quang vẫn đứng tĩnh bơ:

- Thở theo yêu cầu của em.

Nép sát vào anh, cô lấy tà áo mưa quấn lấy một bên hông, ló đầu ra cô lườm anh:

- Anh quá đáng lắm. Anh hùng không ai đối xử với mỹ nhân vậy đâu.

Quang nhìn ra đường:

- Đúng rồi. Nhưng em quên một điều.

- Điều gì?

- Em đâu phải là mỹ nhân.

Tô Quyên hơi què. Cô đứng thẳng lên. Kéo hẳn một tà áo mưa của Quang che lên đầu. không thềm anh quan tâm cô cũng tự lo được mà. Im lặng một lúc, bất chợt Tô Quyên nhìn ang Quang. Anh đang mặc chiếc quần jean bạt, chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay.

Bỗng cô phì cười:

- Bộ... định của cô sinh viên nào à? Cái trang cũng giống lắm.

Quang cười cười nhưng không để cô thấy. Từ lúc ký hợp đồng cả hai đã trở thành những người bạn thân, rất hợp và hiểu ý nhau. Trong công việc cả hai rất nghiêm túc nhưng sau đó thì... anh cũng lém không thua gì cô.

- Không dám "cua" sinh viên.

- Tại sao?

Anh nghiêng qua cô:

- Người ta của anh, anh trốn không kịp nè

Cô phì cười:

- Nồ vừa thôi. Nè! Nói đi! Tự dưng sao có mặt ở đây?

- Đang đi tour khách đòi ghé siêu thị rồi mới về khách sạn.

- Giám đốc đi hả?

- Đốc họ không, họ không chịu. Phải theo "giám" sát nữa.

- Sao anh hồng nói họ yêu cầu anh hướng dẫn luôn đi.

- Em biết rồi. Anh khỏi nói.

Cô lườm lườm anh rồi cả hai phì cười. Bất chợt Quang nắm hai tay cô ủ trong tay mình, sững sờ mấy giây rồi Tố Quyên làm lơ ngó ra mưa, giọng Quang êm êm:

- Ấm chưa?

Cô giựt ta lại:

- Lúc anh chưa đụng vào thì ấm.

Quang cũng không vừa:

- Chứ không phải em lạnh run vì hồi hộp hả?

Cô chu môi:

- Không biết xấu hổ là gì?

- Anh bị lây của em đấy.

- O! Sao từ em.

- Chứ sao. Hợp đồng đã hết lâu rồi. Ai uốn ba tấc lưỡi nài nỉ anh ký tiếp đi.

Cô gãi đầu rồi buông gọn:

- Ai bảo dễ dụ thì ráng chịu.

Quang chồm người qua kí nhẹ lên trán cô, anh mắng:

- Đồ lật lọng.

Cơn mưa cũng đã tạnh. Quang vẫn đứng bên cạnh Tố Quyên không muốn đi. Tố Quyên vẫn chưa xác định được trái tim mình muốn gì. Cô ngáp ngừng:

- Tạnh mưa rồi. Em... phải về.

Quang nheo nheo mắt:

- Nếu em chịu trả cho anh đúng giá xe ôm, anh sẽ cho em cùng đoàn xe về khách sạn.

Cô chun mũi:

- Đồ tính toán.

- Giám đốc khách sạn mà. Không "chặt đẹp" uống lăm hướng hồ anh lấy đúng giá.

- Anh đúng là dân kinh doanh đó.

Tuy nói vậy nhưng cô vẫn đi theo Quang leo lên xe. Anh để cô ngồi phía sau cùng du khách, còn mình thì đứng phía trên hướng dẫn mọi người cảnh quanh của thành phố.

Ngồi tự lự ngó ra ra đường qua ô cửa nhỏ Tố Quyên chợt ôn lại nhiều kỷ niệm.

Khi đứng trên đỉnh cao sự nghiệp cô mới phát hiện mình đã mất nhiều thứ, Tố Quyên chợt hỏi:

- Hy sinh như thế có đáng không?

Đặt tay trên ô cửa nhỏ, cô tỳ cằm suy nghĩ. Không phải cô không tìm được một người đàn ông nhưng giữa dòng người này ai sẽ là người yêu thương cô thật lòng. Đã lâu cô và Phong không gặp mặt mà chỉ liên lạc qua điện thoại. Liệu cô và anh còn hy vọng gì không?

Trái tim cô đang nghĩ gì đây?

Tố Quyên rối bời với những tâm sự trong lòng. càng ngày cô càng cảm nhận sự cô đơn của mình.

- Có lẽ mình cần thời gian để suy nghĩ.

***

Con mưa chặn đường Tổ quyên thì cũng không tha cho Triệu Thương. Khi trời bắt đầu mưa, cô còn ở tiệm làm việc, thấy trời tạnh mưa cô mới khoá cửa ra về. Nào ngờ vừa bóp ổ khoá trời đã đổ mưa. Từng hạt lất phất trên đường như đủ làm khách lữ hành phải lạnh run.

Thấy mưa còn nhẹ hạt, cô chạy băng qua đường, vắn gior cái giỏ trên đầu che mưa, ô nói gấp:

- Chú ơi! Bán cho tôi cái áo mưa.

Ông chủ đang dọn tiệm, quay lại:

- Hết rồi. Vừa mới bán xong.

Nói rồi ông đóng cửa tiệm lại cái rầm.

- Số mình cũng hên quá hén!

Cô lầm nhảm, nép mình vào hàng hiên. Biết vậy lúc này mở cửa tiệm trở vào cho rồi.

Có tiếng xì xào, Triệu Thương nhìn qua. Thì ra không chỉ riêng cô, có rất nhiều người cùng hoàn cảnh với Triệu Thương. Cô xấu hổ quay đi khi phát hiện đó là hai cặp tình nhân đi chơi bị mắc mưa. họ cũng đang tận dụng thời gian ở bên nhau bằng những nụ hôn thật cuồng nhiệt.

- Hết biết.

Triệu Thương lầm nhảm. Chợt cô hơi nheo mắt. Sao có chiếc xe dựng gần đó. À!

Có lẽ họ không đi chung xe.

Cô thu người nép vào một góc như con mèo ướt mưa.

Tít... tít.

Điện thoại reo. Triệu Thương móc trong giỏ ra. Tên Phong hiện lên. Cô vuốt mặt cho trôi mấy giọt nước vừa thấm bám vào. Ngập ngừng một lúc, cô mở máy:

- Alô...

Bên kia, Phong không nói gì. Anh hình như đang rất xúc động, một lúc anh mới lên tiếng:

- Em đang ở đâu?

- Chẳng phải lần trước đã nói rồi sao. Em đang đi du lịch mà.

- Thế hả? Ở đâu? Anh quên rồi.

- Thái Lan.

Phong lại im lặng. Từ lúc quen anh, Triệu Thương phát hiện anh có thói quen im lặng khi phải suy nghĩ. Nhưng anh đang nghĩ gì?

Tự dưng cô muốn biết như Triệu Thương không hỏi. Cô nói:

- Nếu không có việc gì em tắt máy đây.

- Khi nào em về.

- Để làm gì?

- Anh đón.

- Không cần đâu.

Cô tắt máy nhìn ra màn mưa.

Bậm môi, cô chớp mi thật nhanh để nước mắt không trào ra.

Khóc để làm gì hả Triệu Thương. Nếu đã quyết định xa rời anh ta thì phải quyết tâm từ bỏ chứ! Cô lấy điện thoại ra. Triệu Thương không gọi mà nhắn tin cho

Quang đến rước mình. Cô không dám nói chuyện trực tiếp vì sợ không dẫn được những cảm xúc trong lòng, cô sẽ khóc mất thôi.

Triệu Thương bỏ điện thoại lại giỏ, cô có cảm giác si đờ đang nhìn mình. Ngắc mặt nhìn qua đường. Trái tim cô đập liên hồi khi căng mắt nhìn xuyên qua màn mưa. Tuy trái tim cô buống bình, có khi đập không theo ý muốn của chủ nó nhưng chỉ có một người mới làm được việc đó. hồi hộp cô nghĩ Phong đang đứng bên kia. Xuyên xao trong lòng, hai tay cô bấu chặt vào nhau khi cố nhìn rõ bên kia tiệm. Không có ai.

Cô thất vọng dựa vào tường lý trí bảo né tránh thậm chí lúc này còn từ chối người ta nhưng trái tim thì cứ trông ngóng, đợi chờ và tìm kiếm người ta. Cô có quá mâu thuẫn với mình không?

Thả hồn với những suy nghĩ, cô như chìm vào thế giới riêng tư của mình.

Bỗng cô đưa tay lên ngực, đặt vào tim mình tự nghe nhịp tim đập của mình. Cô hoảng hồn vì cánh làm việc của nó. Sao mà mạnh và nhanh dữ vậy.

- Trời ơi! Bệnh càng nặng rồi. Không có anh ta ở đây mà nó cũng đập tùm lum. lý nào là vậy.

Cô nhăn nhó lắm nhảm.

- Mới nghĩ đến đã đau tim rồi. Không được. Ngày mai mình phải đi khám bệnh mới được.

Cô sực nhớ đến tin nhắn cho Quang.

Lâu rồi sao máy không báo đã gọi tin. Lại kẹt mạng nữa ư?

Rõ là ông trời trêu mình mà.

Thình thịch... thình thịch...

Triệu Thương hoảng hồn nghe nhịp tim mình. Gì nữa đây? Lúc này mình đã nhìn kỹ rồi mà.

- Tên Trịnh Phong khó ưa đó đâu có ở đây? Mà làm gì mà đập lung tung vậy?

Cô nhăn nhó khó chịu với bản thân rồi bực mình nhìn sang đôi tình nhân.

Họ không còn quấn lấy nhau mà hình như đang cãi nhau. Triệu Thương đoán thế khi nghe xì xào:

- Sao lạ vậy?

- Đứng nhìn hoài. Đồ mất lịch sự.

- Vô duyên hết chỗ nói.

Triệu Thương thoáng đỏ mặt khi nghe họ lầu bàu. Nói mình ư?

Triệu Thương thắc mắc, nhưng cô đứng phía sau họ mà. Và lại cô mới chú ý khi họ cãi nhau.

Cô hơi nghiêng đầu ra phía trước nhìn theo hướng nhìn của đôi tình nhân. Khe hở của họ cô thấy có một bóng người. xem nào! Ai mà làm kỳ đà cản mũi người ta vậy?

Triệu Thương đứng sững người khi nhìn rõ cái dáng cao to lù lù bên kia. Hai tay cô bấu vào vai giỏ bên hông. Giờ thì cô có thể lý giải được sự bấn loạn của con tim mình.

Có lẽ Phong đã đứng đó trước khi cô vào đây mà Triệu Thương không để ý.

Đôi tình nhân có lẽ cảm nhận được những tia nhìn như thiêu như đốt của Phong

đang chiếu qua Triệu Thương. Họ ngoái đầu về phía cô. Triệu Thương cũng đang hoá đá nhìn qua bên kia.

Ngoài trời vẫn mưa mà cả hai vẫn đứng nhìn nhau nghe những xúc cảm trong lòng. Lời nói trong trường hợp này trở nên vô nghĩa khi ánh mắt của cả hai đã chạm vào nhau.

Đôi tình nhân hết nhìn Phong lại đến nhìn Triệu Thương. Cuối cùng, họ cảm nhận mình mới là người "vô duyên" khi làm "kỳ đà cản mũi" nên bỏ đi.

Vẫn thọc tay vào túi quần Phong ung dung bước qua Triệu Thương. Hít thật sâu, cô cố bình tĩnh làm chủ cảm xúc của mình. Triệu Thương quay mặt ra đường tỏ thái độ lạnh nhạt.

Phong vẫn giữ nguyên tư thế đứng cạnh cô. Cả hai im lặng cố ghìm tiếng nói con tim.

Gió thổi vào lạnh buốt, Triệu Thương vòng tay trước ngực ủ ấm cho mình trong khi Phong vẫn đứng thọc tay vào túi quần.

Anh ta làm bằng sắt chắc?

Cô đảo mắt qua chiếc xe lúc nãy. Giờ thì cô dám chắc là xe anh. Ơ... Gì thế kia

Cô quắc mắt nhìn Phong:

- Anh thật là. Áo mưa không có mà mắc thế mà anh lại đẩy xe?

Phong nheo mắt nhìn cô:

- Rồi sao? Nó là của tôi. Tôi muốn làm gì thì làm. Không liên quan.

Hai hàm răng cắn chặt, chống hai tay lên hông, cô bước lên bậc thềm đứng ngang với anh:

- Sao lại không liên quan?

- Liên quan chỗ nào? Không phải đang ở Thái Lan sao? Thái Lan giờ này làm gì có mưa mà đòi.

Cô nheo mắt nhìn anh:

Tức chết quá. Cô nhìn ra cái áo mưa ngoài xe. Đó chắc là cái áo mưa cuối cùng ông chủ bán cho anh.

- Được rồi! Không thêm.

Cô mím môi quay mặt đi. Triệu Thương đứng né ra để tỏ thái độ rạch ròi. Phong cười cười, anh đứng kiễng một chân dựa vào tường.

- Tại sao tránh mặt?

Triệu Thương chun mũi nhìn qua anh:

- Không liên quan. hỏi làm gì?

Anh liếc nhẹ qua cô:

- Tò mò thôi.

Cô trề môi "xi" một tiếng thật dài, cất giọng mai mỉa.

- Bộ anh không có việc gì làm nên ra đường ngắm mưa hả?

Anh thở ra tỏ vẻ ảo não:

- Công việc ngập đầu đầy chữ! Nhưng người yêu chơi trò trốn tìm nên phải đi "săn lùng" nè.

Cô bĩu môi dài giọng:

- Làm như người ta là con gì sẵn lòng.

Phong vẫn không thèm nhìn cô:

- Chưa trả lời đây. Tại sao tránh mặt

- Không thích.

Anh nghiêng đầu qua cô:

- Không thích trả lời hay không thích gặp.

Cô nhìn thẳng anh, gần từng chữ:

- Cả hai

- Thế thì đứng đó một mình đi

Cô bướng

- Đứng thì đứng. Sợ gì chứ? Bất quá thì đi taxi.

Phong biết cô có đem theo điện thoại theo nên mới tự tin như thế.

- Không sai. Nhưng trước khi taxi đến thì... con ma lết nó đã ra tìm mấy người rồi.

- Ma lết? Có loại ma này nữa hả?

Cô rung mình khi hình dung điệu bộ con ma Phong vừa nói. Anh ta đúng là độc ác mà. Biết người ta sợ mà còn nhát nữa. Giọng cô vỡ đi khi thấy Phong giũ áo mưa chuẩn bị đi.

- Ủ! Anh đi đi. Đồ đáng ghét.

Phong tủm tỉm cười, anh nói mà không thèm nhìn lại:

- Ủ! Không cần nhắc, đang đi nè! Khoảng vài phút nữa nó sẽ lết ra. Có lẽ nó đem về làm "áp trại phu nhân" đó. Chúc vui vẻ nha.

Ồi trời! Còn làm áp trại phu nhân nữa. Đúng là đồ xấu xa. Sợ muốn chết mà Triệu Thương vẫn cứng mồm:

- Ủa! Làm áp trại phu nhân của nó còn đỡ hơn mấy người.

- Mấy người sao?

- Xấu xa.

Rầm.

- Á! Trời ơi.

Triệu Thương ngồi thụp xuống khi một tiếng sấm vang rền vừa nổi lên.

Tự dưng nước mắt tuôn ra, cô tủi thân mình quá. Có lẽ cô khó ưa lắm nên anh mới đối xử với cô như thế. Ngay cả ông trời cũng đang trừng phạt cô nữa kìa.

- Triệu Thương! Đứng lên nào! Đừng sợ nữa. Anh nè!

Cô gục hẳn vào Phong. Anh đỡ cô đứng dậy lau nước mắt cho cô. Phong trêu:

- Ghê quá đi. Lớn rồi còn khóc nhè!

Cô phủi tay anh ra khỏi mặt mình:

- Tránh ra đi. Sao không đi đi.

- Thôi đừng bướng nữa. Con ma lết nó thích mấy người ngang bướng lắm đó.

Cô quệt nước mắt lườm anh

Phong mím môi cười cười, kéo cô sát vào mình:

- Lạnh không?

Cô né ra:

- Tôi thà ôm con ma chứ không thèm đụng vô anh đâu.

Phong ghì sát cô vào ngực mình. Vòng tay anh siết chặt cô.

- Đã buông mà còn hung dữ nữa.

Biết thế nào Phong cũng ôm mình không buông, Triệu Thương làm nũng xoay mặt ra mồm mưa. Phong ủ lưng cô trong ngực mình, hai tay anh quàng lấy hai tay cô thật tình tứ.

- Hung dữ thì buông ra đi.

Phong cười:

- Tưởng "khoái" ôm lắm hả? Trước khi giao "con cua" này cho con ma lết, anh phải dạy dỗ cho ngoan cái đã.

Cô phụng phịu xoay mặt lại:

- Anh đúng là người nhẫn tâm.

Anh véo mũi cô:

- Bằng cái mặt này không? Gần tháng nay em có biết anh sống thế nào không?

- Anh vẫn khoẻ mạnh. Có sút mỡ miêng nào đâu.

Phong cụng đầu cô, anh thủ thủ:

- Em giận anh chuyện gì thì phải nói. Không gặp em một tháng mà anh tưởng chừng lâu cả thế kỷ. Chọn cách trừng phạt khác đi nhóc.

Cô đứng nép trong lòng anh xúc động mạnh. úp mặt vào ngực anh, cô nói:

- Em không biết rồi anh sẽ ra sao nhưng em sợ lắm.

Phong vuốt mái tóc dài của người yêu:

- Nói anh nghe đi.

Cô ngẩng lên nhìn sâu vào mắt anh:

- Anh yêu em ở điểm nào?

Phong cười trêu cô:

- Ai nói yêu hồi nào đâu?

Cô giậm chân:

- Ghét quá đi. Mau trả lời em đi.

Phong dựa vào tường, ghì lấy cô ngã theo:

- Không biết nữa.

- Vậy trước em, anh có ai không?

Phong nâng mặt cô lên:

- Em quan trọng quá khứ anh đến vậy à?

Cô chu môi lắc đầu:

- Không. Đến giờ em cũng chưa biết gì về anh mà. Nhưng em muốn biết để hiểu anh.

- Anh đã có một đời vợ và một đứa con.

- Gì cơ?

Nhìn gương mặt thẳng thốt của cô, Phong phì cười:

- Anh đùa đấy. Thật ra anh cũng có một mối tình.

Cô cười rúc rích trong cổ anh:

- Chắc tại anh nhát ma người ta, người ta giận nên chia tay anh chứ gì?

- Em tưởng anh cũng sợ ma như mình hả?

Cô ngẩng đầu lên:

- Sao lại chia tay?

- Cô ấy đã chọn sự nghiệp.

Triệu Thương nhìn Phong e ngại:

- Anh... không thích phụ nữ đi làm hả?

Anh búng mũi cô:

- Khờ quá đi. Anh không phải người độc đoán, nhốt vợ ở nhà đâu.

Cô ngượng ngùng:

- Ai làm vợ con gì anh.

Phong cười, không nói gì cả. Cả hai ở bên nhau thật lâu.

- Hai người còn gặp nhau không?

- Thịnh thoảng.

Cô lặng thinh. Triệu Thương muốn hỏi về Tố Quyên. Cô ngập ngừng:

- Nè! Đạo này có đi xem mắt cô nào nữa không?

Phong hơi trầm giọng:

- Số anh đào hoa lắm nên chỉ dám đi coi mắt một lần. coi mắt lần thứ hai chắc có người khóc.

- Hừ! Tự tin qua đi.

- Mấy hôm trước anh có đi dự tiệc ở khách sạn cửa... Tố Quyên. Cô ấy là một người thông minh. Cô ấy rất giỏi.

- Không nên khen một người phụ nữ trước một người phụ nữ.

- Anh không khen. Anh chỉ nói lên sự thật.

Phong cọ nhẹ má cô:

- Giống như cô gái này nè. Cũng giỏi vậy.

- Giỏi thế nào?

- Giỏi sợ ma.

Cô xụ mặt:

- Thấy ghét!

Phong nâng mặt cô lên:

- Còn lạnh hết?

Đứng nép trong lòng anh thế này mà lạnh nữa thì đâu có gì ấm áp hơn. Triệu Thương cắn môi gật đầu.

- Anh có cách làm em ấm hơn đây.

Chưa kịp hỏi cách gì. Triệu Thương đã thấy Phong cúi xuống. Anh cười khế:

- Muốn hôn "dịu dàng" hay hôn "cường đoạt" hả nhóc?

Triệu Thương đỏ cả mặt:

- Ghét lắm. Người ta nhìn kia.

- Kệ.

Phong cúi xuống hôn thật khế lên môi cô. Anh dịu dàng cầm lấy tay cô quàng lên cổ mình. Triệu Thương rướn người đáp lại môi anh. Nụ hôn nhẹ nhàng nhưng say đắm biết bao.

Phong rời môi cô, Anh nhả nhó:

- Chẳng thích tí nào.

Triệu Thương trở mặt nhìn anh, Phong tiếp:

- Anh thích cảm giác được hôn hơn.

Anh ôm cô:

- Hôn anh đi.
- Không dám đâu.

Anh nghiêm mặt:

- Em gọi điện về nhà đi. Về nhà với anh.
- Gì cơ?

Anh tỉnh bơ:

- Lúc này em nói chưa hiểu nhiều về anh. Giở anh cho em cơ hội nè.

Cô bối rối:

- Nhưng... em chưa chuẩn bị.

Phong bước đến ôm gọn lấy cô nói nhỏ vào tai:

- Anh không... ầu đâu mà sợ.

Cô đỏ mặt, cổ chống chế:

- Ai đảm bảo chứ?
- Tình yêu của anh.

Phong âu yếm hôn lên tóc cô:

- Thôi nào! Em không thấy là đã khuya lắm à? Trời bắt đầu nhẹ hạt rồi. Đứng đây một lúc mưa lớn là em... chịu trách nhiệm đó.

Cô nhìn Phong. Anh mất tự tin của anh làn cô yên lòng. Hay mình cứ ở bên anh hết tối nay. Sáng mai chỉ cần một vé xe là cô đã rời bỏ thành phố này rồi. Triệu Thương lấy điện thoại ra, cô tiếc nuối đưa lên:

- Anh Phong. Điện thoại em hết pin rồi.

Phong lấy điện thoại của mình đưa cô. Triệu Thương nói thật ngắn gọn với Quang rồi trả máy lại cho Phong. Anh cười:

- Giờ đưa công chúa về dinh nha.

Triệu Thương leo lên ngồi sau chiếc Win. Cô muốn trời đừng sáng để cô được ở bên anh thế này mãi.

Phong cho xe chạy thật chậm trên đường. Anh sẽ không để tình yêu của mình vượt đi một lần nữa đâu.

Triệu Thương! Anh hiểu được em đang lo lắng về mối quan hệ tay ba với Tố Quyên đúng không?

- Triệu Quang! Có chuyện gì sao anh ngồi ra thù vậy?

Quang quay lại Tố Quyên xinh xắn trong chiếc đầm ngắn màu cam nhạt từ phòng tắm bước ra. Cô vội đến bên Quang:

- Anh bệnh hả? Chắc là dầm mưa nên bệnh rồi.

Cô hỏi hả đứng dậy:

- Để em đi lấy thuốc.

Quang chụp tay cô lại:

- Không cần đâu. Anh vẫn khỏe mà.
- Còn nói khỏe. Trông sắc mặt anh kia. Cả hai nhìn nhau thật lâu... thật lâu.

Tố Quyên chịu không nổi ánh mắt da diết của anh, cô vội quay đi, lí nhí:

- Không hiểu phục vụ sao lâu quá. Để em đi...

Anh giữ tay cô:

- Em xem em kia.

Anh đứng dậy dìu cô đến bàn ăn:

- Ngồi đi cô bé.

Tổ Quyên ngồi đối diện với Quang qua chiếc bàn nhỏ. Hai đĩa bò bít tết, chai rượu vang, một lọ hoa có duy nhất một nụ hồng vàng. Ngọn nến lung linh trong đêm.

Quang tắt đèn, mở nhạc rồi ngồi xuống. Tiếng đàn vilon của bài Romeo và Juliet vang lên. Tổ Quyên ngạc nhiên nhìn Quang:

- Anh cũng thích bài này hả?

Quang gật gù:

- Nhạc hoà tấu rất tốt cho những người làm việc căng thẳng. Anh rất thích bài này. Cô mỉm cười ngắm anh đang thả hồn theo bài nhạc:

- Trong anh giống... cụ non quá đi.

- Anh cũng thấy vậy nữa. Thôi! em ăn đi.

Tổ Quyên tự nhiên cầm dao và nĩa lên. Không hiểu các nhân viên đang nói gì khi cô đưa Quang vào phòng mình. Còn anh nữa? Anh có nghĩ cô là người dễ dãi không?

Những câu hỏi làm Tổ Quyên không tập trung được. Quang phì cười khi thấy cô cắt mãi không đứt miếng thịt bò.

Hơi quê, Tổ Quyên đâm quạu:

- Không ăn nữa! Đầu bếp hôm nay làm tệ quá.

Triệu Quang cười tủm tỉm. Cô bé này có đánh chết chắc cũng không bao giờ thừa nhận khuyết điểm của mình. Anh cho một miếng thịt bò vào miệng rồi làm bộ ngó lên:

- Em sao thế? Thịt bò ngon lắm. Thử đi.

- Em không thích nữa.

- Nhưng chiều giờ em chưa ăn gì mà.

Anh cũng biết tôi chưa ăn gì hà? Vậy mà ngồi đo ăn một mình. Người gì mà tham ăn. Chẳng biết ga lăng tí nào.

Quang cắt nhỏ đĩa thịt bò của mình ra rồi đổi đĩa của cô. Anh thân nhiên cắt tiếp và ngồi ăn tĩnh bơ. Tổ Quyên thích cửa chỉ đỏ của anh. Cô mím môi cười chum chim, đảo nhanh mắt qua anh. Quang vẫn ngồi ăn ngon lành như thể không có chuyện gì xảy ra. Cô ghim một cọng xà lách bỏ qua đĩa anh:

- Cảm ơn ghen.

Quang dừng nĩa, anh đặt con dao nhỏ xuống đĩa, bung ly rượu lên uống một ngụm.

- Người giàu mà "trùm" quá. Không được một lát thịt nữa.

Tổ Quyên nhai ngấu nghiến miếng thịt vì cô cũng đang đói.

- Một cọng rau là em đã lỗ rồi. Không lấy thì trả đây.

- Ê! Đừng mà.

Quang cản lại, anh vội chụp cọng rau cho vào miệng, nhai ngồm ngoàm:

- Kệ! Có ăn là mừng rồi.

Tổ Quyên cười. Ở Quang không hiểu khi nào là thật khi nào là giả nhưng nó rất

gần gũi, ấm áp và chặt thật.

đợi cô ăn xong, Quang cầm ly rượu cùng vào ly cô:

- Uống mừng nào.

- Về chuyện gì?

- Về... về... về trời mưa nên chúng ta mới có buổi tối lãng mạn thế này.

Tổ Quyên nâng ly rượu uống cạn cùng Quang. Đôi má cô ửng hồng vì rượu khiến Quang nhìn không ngớt. Anh nắm tay cô:

- Nhảy với anh một bản ghen Quyên.

Tổ Quyên nhìn tay anh nắm gọn tay mình, Cô cảm nhận được hơi ấm từ tay anh.

Cô đứng dậy, Quang choàng qua eo cô. Cả hai bước thật đẹp theo điệu vale. Tổ Quyên không phân tích được cảm xúc đang đến. Gần đây trái tim cô có những lý lẽ rất lạ, rất khó hiểu. Tổ Quyên thường ngồi một mình chìm đắm trong những suy nghĩ vu vơ. cô không còn ham thích công việc như trước kia, cô...

Tổ Quyên ngẩng lên bắt gặp ánh mắt say đắm của Quang:

- Nắm tay rồi mới khiêu vũ. Anh đã làm thế với bao nhiêu cô gái rồi?

Quang buông tay cô ra, hai tay anh đang lại ôm lấy eo cô:

- Không nhớ nữa.

Tổ Quyên nghe tim mình đau nhói, cảm giác thật khó tả. Cảm giác này còn khó chịu hơn khi chia tay với Phong. Cô ghen cả lời vì thái độ của Quang. Anh ân cần chu đáo rồi lại cách xa, lạnh lùng.

- Em sao thế? khi không lại... ngẫu với anh.

Cô không nhìn anh, hai tay cô chống lên ngực anh như đẩy ra. Quang cười, Tổ Quyên bực mình đẩy mạnh anh ra. Quang bị bất ngờ nên ngã xuống giường.

Tổ Quyên bước đến mở cửa, Khoanh tay đứng ngay cửa giọng cô lạnh lùng.

- Anh về đi. Em mệt rồi.

Quang cố nén cười. Anh bước ra cửa:

- Vậy anh về nhé.

Tổ Quyên đóng sầm cửa lại. Chưa kịp quay đi thì có tiếng gõ cửa. Tổ Quyên nhìn chiếc đồng hồ trên bàn cạnh giường:

- Tối rồi mà cũng không cho người ta nghỉ nữa.

Tổ Quyên lau bầu dấm nhân viên. Cô mở cửa, Quang chống tay vào thành cửa nhìn cô:

- Xin lỗi ghen. Anh quên chúc em ngủ ngon.

Rút cổ, Tổ Quyên nhìn anh đề phòng. Hướng dẫn viên du lịch thì dẻo mồm phải biết. Cô lạnh lùng nhìn anh:

- Được rồi! Anh nói đi.

- Em muốn anh chúc theo kiểu nào?

- Gì? Còn chọn kiểu nữa ư?

Gật gù, Quang nhìn cô không chớp mắt. Hôm nay cô nàng không buồn thoa một lớp son trông càng hấp dẫn hơn.

- Em muốn kiểu Việt Nam hay Kiểu Ý?

Kiểu Ý? Tổ Quyên tằm cười. Người Ý chỉ hôn phớt lên trán rồi "chúc ngủ ngon".

Dĩ nhiên cô sẽ chọn nó rồi.

Cô mím môi:

- Được rồi. Kiểu Ý.

Quang cười, anh bước đến nhìn như soi vào đôi mắt đẹp, anh cười nhếch môi rất khó hiểu, nụ cười của người chiếc thăng.

Tổ Quyên nhận ra ánh mắt khác lạ của anh, cô ngờ ngợ ra chuyện gì đó nhưng chưa kịp phản ứng thì Quang đã cúi xuống chạm khẽ vào môi cô. Tổ Quyên giật thót tim, Quang đầu môi mình thật lâu trên môi cô rồi anh bỗng choàng ta mạnh mẽ qua eo Tổ Quyên. Nụ hôn thật mạnh liệt khiến Tổ Quyên chao đảo. Một chút lý trí còn sót lại, Tổ Quyên đẩy mạnh anh ra. Triệu Quang bật người ra cửa, làm cánh cửa đóng sầm lại mà tay anh vẫn không buông cô.

Nắm tay đấm mạnh vào vai hy vọng Quang buông mình ra nhưng Tổ Quyên thất vọng. Anh lì hơn cô tưởng. Bàn tay yếu ớt của Tổ Quyên rã rời trên vai anh, không hiểu anh có ma lực gì mà đôi tay cô từ từ nằm im trên vai anh. Quang hơi nói lòng vòng tay, nụ hôn anh nhẹ nhàng cháy bỏng hơn. Tổ Quyên trở nên yếu đuối trong tay anh mà từ từ đón nhận rồi đáp trả bằng tình cảm mãnh liệt của mình.

Mãi một lúc lâu, Quang mới buông cô ra, Tổ Quyên đẩy mạnh anh ra, cô dùng dùng ngồi xuống giường:

- Nếu biết anh là người như vậy. Tôi không dại gì mà "rước giặc vào nhà"

Quang dựa lưng vào cửa, anh nhìn cô say đắm. Anh phát hiện một điều, từ sau nhìn tới trông cô rất dịu dàng, không mạnh mẽ như mọi người thường nói.

Mắng thế mà không nghe Quang trả lời lại, Tổ Quyên vội xoay người. Anh vẫn khoanh tay đứng dựa cửa.

- Sao anh chưa về?

Quang vẫn đứng trơ ra đó. Cô bực bội sẵn đến kéo anh ra để mở cửa:

- Tôi buồn ngủ lắm.

- Ngủ được không?

Cô trở mặt nhìn anh:

- Tại sao không ngủ được.

Anh ngã người xuống giường.

- Chưa có ai ngủ được khi anh chúc kiểu đó. Nếu em ngủ được thì em là người có vấn đề rồi.

Nghe anh ta nói có lẽ anh ta đã làm như thế với rất nhiều người. Mình đúng là ngốc mà:

- Nè! Anh về đi.

Cô nắm tay kéo Quang dậy:

- Nơi này không hoan nghênh anh.

Quang bị Tổ Quyên kéo mạnh đành phải ngồi dậy, Anh nhướng mắt nhìn gương mặt đỏ lựng vì giận của cô.

- Đuổi thật à?

- Đuổi là đuổi làm gì có thật, giả.

Anh đặt ngón tay trở vào tay cô khều khều:

- Khuya rồi! Hay em nói nhân viên dọn cho anh một phòng đi.

Cô trề môi:

- Giám đốc một công ty du lịch thì thiếu gì tiền. Cứ xuống dưới đăng ký là được mà.

Quang nheo một mắt, khều tay cô tiếp:

- Quen thân với giám đốc mà cũng phải mướn nữa hà?

Cô chu môi:

- Dĩ nhiên.

- Được. Vậy em nhường phòng này cho anh ghen.

Tổ Quyên chụp tay anh khi Quang định nằm xuống:

- Anh ngang vừa thôi.

Quang nhìn xuống tay Quyên đang bầu chặt tay mình, giọng anh thật khê:

- Tổ Quyên! Đợi anh nói em mới hiểu tình anh ư?

Lời nói mang tính trách móc nhưng cũng là một lời tỏ tình khiến Tổ Quyên cứ ngây người.

Thấy cô cứ đứng đó, Quang đứng dậy, dịu dàng ôm cô vào lòng:

- Cho anh một cơ hội đi.

Tổ Quyên khê nhắm mắt, một lúc lẳng mạp trôi qua, cô đẩy nhẹ anh ra:

- Không được đâu. Em không xứng với anh.

Quang nâng mặt cô nhìn thẳng mắt mình:

- Em đừng nói thế mà.

- Anh Quang. Đừng ép em, em không thể, em không trong sáng, cáo quý như anh tưởng đâu.

Ngon nên này giờ sắp tàn, Tổ Quyên chồm người bật đèn. Anh sáng giúp người ta lý trí hơn.

- Em không đưa ra lý do chính đáng. Anh không về đâu.

Không lạ tính lì lợm của anh, Tổ Quyên nạt ngang:

- Tùy anh. Em mệt lắm rồi.

Cô leo lên giường ôm chiếc gối vào lòng nhắm mắt lại. Quang ngồi nhìn cô một lúc rồi cũng ngã người xuống cạnh cô. Trước giờ anh không yêu ai thật lòng, anh chỉ đùa vui nên giờ phải trả giá đây. Có được một tình yêu khó thật.

Với cá tính trước đây, có lẽ Tổ Quyên dễ nằm im và đi vào mộng đẹp nhưng không hiểu sao cô cứ trăn trọc mãi.

Vì người đàn ông nằm kế bên? Cô tự hỏi. Cảm nhận được tình yêu của anh từ lâu nhưng cô không dám đối diện. Trong quá khứ, cô đã có một tình yêu sáu năm dài với Phong, Cô không thể chối bỏ nó. Vừa mới lớn cô đã chọn Phong và ở bên anh trong suốt thời gian dài. Khó mà xóa hình ảnh đó. Và Quang có chấp nhận được quá khứ của cô không?

Không nghe Quang nói hay nhúc nhích, Tổ Quyên làm bộ cự mình, Cô he hé mắt nhìn qua Quang.

- Mệt mà. Sao không ngủ đi.

Bị bắt quả tan, Cô chống chế bằng cách cự lại:

- Anh nằm trên giường người ta như vậy làm sao ngủ?

Cả hai im lặng. Cô vút cái gối đang ôm qua cho Triệu Quang. anh kê dưới đầu:

- Cảm ơn.

- Không cần khách sáo.

Cả hai tiếp tục im lặng. Quang nằm được một lúc anh nghiêng người qua cô. Tổ Quyên cảm nhận được điều đó nhưng vẫn nằm im xoay lưng về phía anh. Quang dang tay luôn dưới gáy làm gối cho cô, anh thủ thủ:

- Quyên! Đừng thế mà em. Hãy nói với anh đi.

Tổ Quyên đã mềm nhũn nãy giờ nhưng cô vẫn cố cứng lòng. Nghe quang nói, cô muốn tan ra. Quang kéo cô vào lòng:

- Đừng sợ. Anh yêu em thật lòng mà.

Cô úp mặt vào ngực anh:

- Em xin lỗi. Nhưng anh đừng yêu em nhiều thế. Em không xứng.

- Anh không quan tâm đến quá khứ. Chúng ta hãy nói về hiện tại.

Cô nức nở:

- Không. Rồi anh sẽ hối hận. sẽ hối hận thôi anh Quang ạ! Chúng ta hãy quên nhau đi anh.

Quang khẽ sát mặt cô, hơi thở anh tỏa ra khắp mặt Tổ Quyên:

- Nếu quên được anh đã quên lâu rồi. Không cần phải khổ sở thế này. Anh chỉ cần biết em yêu anh là đủ rồi.

Cô lắc đầu trong ngực anh:

- Nhưng em không xứng. Em mặc cảm vì điều đó.

- Vậy thì em yêu anh nhiều một chút nữa để bù đắp đi.

Quang siết mạnh cô hơn:

- Hãy trả lời anh. Em có yêu anh không?

Cô im lặng. anh nhìn thẳng mắt cô:

- Nói đi.

- Em không biết.

Anh cười:

- Anh giận em bây giờ, không phải đã nói là yêu anh nhiều một chút sao?

Quang cúi xuống hôn lên trán cô:

- Nói đi, anh sẽ nghe anh nói.

- Em... yêu anh

Quang cười thật rạn ngời. Khi yêu con người ta thật lạ.

- Nhưng em muốn nói về quá khứ của mình.

Quang lại hôn lên trán cô như lời hứa tha thứ. Tổ Quyên để mặc Quang hôn mình, cô đều giọng:

- Lúc em còn bên Ý. em có một người bạn trai. Em và anh ấy yêu nhau sáu năm.

Bọn em...

Tổ Quyên chưa kịp nói trọn câu Quang đã ngắt lời cô bằng một nụ hôn. Cô đưa tay đẩy nhẹ mặt anh ra:

- Quang! Nghe em nói. Em muốn...

Quang vẫn nhắm mắt hôn cô:

- Anh không muốn em nói.

Anh mở mắt nhìn cô dịu dàng:

- Không phải anh sợ đối diện sự thật mà anh không muốn khoét sâu vết thương của em. Anh sợ em đau, hiểu không Quyên?
Tổ Quyên nhìn anh bằng ánh mắt biết ơn. Cô đưa tay sờ mặt anh để ghi sâu đường nét trên mặt anh.

- Em yêu anh.

Quang vỗ nhẹ trán cô:

- Yêu mà nỡ đuổi anh về hả?

Cô cười:

- Đàn ông mấy anh tham lắm. Được rồi thì lại bảo người ta dễ dãi.

- Vậy cho anh cưới gấp đi.

- Không thèm. Mất công anh đưa khách du lịch đến mà không thanh toán tiền phòng cho em

Anh phì cười:

- Thông cảm đi, vợ anh vừa dữ vừa kinh doanh giỏi nên quản lý hết tiền bạc rồi.

Cô véo vào hông anh:

- Dám nói xấu em hả?

- Nè! Nói vậy là em chịu làm vợ anh rồi à?

Cô cười cười:

- Để xem anh biểu hiện thế nào đã. Quà cầu hôn ít nhất phải là một công ty du lịch khác đó.

Anh hôn lên khoé môi cô:

- Vừa thôi cô. Một công ty tôi làm muốn chết rồi nè! Xúi người ta thành lập một công ty nữa để chết sớm mà đi lấy chồng khác à?

Cô đan hai tay vào tóc anh, Bờ môi Quang quyến rũ, hấp dẫn làm sao. Tổ Quyên không khống chế được.

- Nhóc! Cuối tuần về gặp mẹ anh nhen?

- Không thích. Em sợ lắm.

Anh cười:

- Ôm con trai người ta rồi mà không định cưới hả? Anh đi kiện đó.

- Anh kỳ quá đi.

Cô đẩy anh ra nhưng Quang đã hôn lên môi cô. Nụ hôn thật ngọt ngào và mê mẩn.

Sáu giờ sáng.

Phong đã tề chỉnh với chiếc quần tây kẻ sọc đứng nhụyễn rất sang, chiếc áo thun ba lỗ ôm sát để lộ bờ ngực rộng và cánh tay rắn chắc. Anh đặt một đĩa nhạc vào máy, nhẹ bước đến giường. Triệu Thương vẫn còn say ngủ.

Ngồi nhẹ xuống mép giường, anh nghiêng nghiêng đầu ngắm cô. Mái tóc dài xoã trên gối thật quyến rũ làm sao. Bờ má mịn màng với hàng mi cong vút tựa một thiên thần.

Phong chống tay xuống giường, kề sát mặt cô. Triệu Thương chịu trận cho anh ngắm. Phong cũng lì lợm giữ nguyên tư thế luôn. Biết cô đã thức nhưng giả vờ nên anh nói:

- Bộ lúc này người ta ít cưới hỏi lắm hay sao mà người ta nằm nướng đến khét

giường luôn vậy ta.

Cô vẫn nằm im. Phong tiếp:

- Có người sắp đi làm, không dậy hôn tạm biệt hả nhóc?

Triệu Thương vẫn nằm im. Cô không thích kiểu đánh thức đó của anh. Phong ngã người xuống giường luôn. Nằm trên giường của chính mình thật là sướng. Cả đêm nằm dưới gạch ngủ đúng thật là khó chịu thật. Có như thế Phong mới thấu hiểu mấy thằng bạn đi nhậu về khuya mà vẫn phải năn nỉ vợ để được lên giường.

Anh quay qua Triệu Thương, cô nàng tiểu thư của anh đang nhõng nhẽo đây mà.

Phong hăm he:

- Không dậy anh sẽ đánh đòn đó.

Triệu Thương đưa tay cọ cọ mũi, cử chỉ như thách thức, Phong đành chào thua.

Anh đang tay làm gối kéo cô phía mình, Hôn sâu vào bờ môi mộng. Triệu Thương nằm im, không hôn đáp lại anh. Phong phì cười, nằm trở lại gối.

Hé hé mắt nhìn anh, Triệu Thương cố nén cười, cô vươn vai ngáp thật dài, xoay qua Phong cô ngơ ngác:

- Ủa! Anh dậy sớm vậy?

Cô vòng tay tỳ cằm lên ngực anh:

- Anh nè! hồi này em mơ mình là công chúa đang ngủ trong... nhà và có một hoàng tử đến đánh thức em bằng một nụ hôn đó.

Phong búng mũi cô:

- Sợ cô luôn. Đợi người ta hôn mới chịu dậy. Nhõng nhẽo hết biết.

Cô chống tay nằm trên vai anh:

- Nhõng nhẽo hồi nào đâu. Tại người ta muốn tạo chút lãng mạn chứ bộ.

Phong nâng cô lên người mình, giọng ngọt lịm:

- Chứ không phải thấy anh cứng rồi lùng à?

Cô trề môi:

- Xí! Không dám cứng đâu. Lúc này đòi đánh người ta mà cứng.

- À! Thì ra có người giả vờ ngủ.

- Giả vờ hồi nào đâu. Tại người ta đợi hoàng tử đánh thức mà.

Anh vuốt tóc cô đang đồ cuống cò mình:

- Công chúa ngủ trong... nhà trông xấu quá đi.

Cô giật mình. Anh hai cũng thường nói là cô ngủ rất khó coi. Chết rồi! Phong thấy rồi.

Không nghe cô trả lời trả vốn gì. Phong biết mình đã đoán đúng chỗ yếu của cô, anh tiếp:

- Công chúa có nhiều tật xấu thật.

Triệu Thương ngốc đầu dậy nhìn vào mắt anh, giọng giận dỗi:

- Không được nói nữa.

- Anh cứ nói.

- Anh thật là ác.

- Ác bằng người ta không? Để anh ngủ dưới sàn nhà suốt một đêm. Đau cả lưng.

Nghe Phong dài giọng kể tội mình, Triệu Thương cười khúc khích:

- Người ta nghe anh nói chắc nghĩ em dối xử tệ với anh lắm đấy.

Đó là cách tốt nhất để... bảo vệ anh. Anh nhắm mắt:

- Vậy thì bây giờ bù đi.

- Anh khôn lắm. Không bỏ qua cơ hội nào.

Anh kéo cô nằm xuống, ôm ghì lấy cô hôn lên môi. Triệu Thương vòng tay lên cổ anh hôn đáp lại thật nồng nàn.

- Phòng này không phải là phòng hôm trước đúng không?

Phong hôn lên mắt cô:

- Ủm! Anh đi làm rồi về đây nghĩ cho tiện.

- Chỗ anh làm gần đây?

- Ủ! Có muốn đến đó không?

Cô chu môi:

- Không thêm.

Anh vuốt tóc cô:

- Vậy mà đòi tìm hiểu.

Cô cười cười:

- Có ai đến đây bao giờ chưa?

Phong cọ cọ môi cô:

- Biết ngay mà. Mặt này xem vậy mà ghen dữ.

- Hừ! Đương nhiên là phải ghen rồi.

- Vậy thì anh đi làm buổi sáng, chiều về đưa em đi gặp một người nhé.

Cô nheo mắt nhìn anh, Triệu Thương bật người ngồi dậy. Cô nhích ra xa:

- Em hông đi về nhà anh đâu. Em sợ lắm.

- Ần hiệp anh mà dám nói là sợ ư? Anh sẽ đưa em đến mách mẹ, mẹ sẽ...

- Ghét anh lắm. Nhưng em chỉ sợ vừa gặp em, mẹ sẽ thương em hơn anh đấy.

- Ranh con. Mồm cũng dẻo thật.

Phong bước xuống giường, anh bế bổng cô lên:

- Nào! Mời công chúa đi đáng răng.

Cô nhõng nhẽo:

- Lấy kem cho em đi.

Phong đẩy cô vào phòng tắm rồi kéo cửa lại:

- Vào đi nhóc. Lười quá đi.

Anh lắc đầu đến bàn làm việc, cầm chiếc di động lên. Mở máy xem có tin nhắn không, anh dừng mắt lại.

- Một cuộc gọi nhờ. Triệu Quang gọi làm gì nhì.

Anh lại mở tiếp rồi tắt máy. Tối qua anh đã vút nó lên góc bàn không thèm đếm xỉa đến. Anh muốn chỉ có cô bên anh. Bỏ chiếc áo sơ mi của Phong trong phòng tắm, Triệu Thương mặc lại bộ đồ tối qua. Cô bước đến cạnh anh:

- Ủm! Đang nhớ ai vậy ta?

Anh quay lại, Triệu Thương đã tươm tất cô cười:

- Bây giờ không có tật xấu nào nữa nhé.

Anh ấn cô ngồi xuống bàn, pha hai ly sữa nóng. Đặt thêm bọc bánh sandwich xuống anh nói:

- Ăn đi em.

Cô chu môi:

- Em không thích uống sữa.
- Không thích cũng phải uống. Tối qua em chỉ ăn có nửa gói mì. Không tốt cho sức khoẻ đâu.
- Xem ra anh thì biết cách chăm sóc người khác quá.

Phong nhìn cô đầy yêu thương:

- Em muốn ở đây đợi anh về hay là ra ngoài tùy ý, trưa anh sẽ gọi điện. Điện thoại em anh đã sạc pin rồi.

- Cảm ơn. Anh chu đáo quá.

- Nếu không có người bảo là anh không cung họ.

Đồng hồ chỉ sáu giờ năm mươi, Phong vội đứng dậy, anh đặt vào tay cô chùm chìa khoá:

- Nếu đi thì khoá cửa nhen.

Phong lấy chiếc áo thun mặc vào, Triệu Thương đứng dậy đến bên tủ áo anh,

Phong ngạc nhiên:

- Sao nữa đây cô hai?
- Áo ai may cho mà đây một tủ?
- Vợ may.

Phong trả lời tỉnh bơ, anh lấy chiếc áo khoát, Triệu Thương vội kêu lên:

- Anh lộn rồi. Áo này mới hợp nè.

Cô lấy trong tủ chiếc áo màu kem đưa cho Phong:

- Thôi để em giúp anh mặc vào. màu đen dễ làm người ta già lắm.

Phong kéo cô sát mình:

- Có vợ sướng thật.

Cô chồm người hôn lên môi anh:

- Em đã... đánh dấu rồi. Tốt nhất là anh đừng cho ai đụng vào.

Phong bật cười:

- Chà! Anh phải xem lại chuyện cưới vợ mới được.

Triệu Thương véo vào hông anh. Cô luồn tay vào áo ôm ngang lưng Phong, úp mặt vào ngực anh. Cả hai chỉ đứng như thế nhưng thật lâu.

- Hay hôm nay anh nghỉ ở nhà với em nhen.

Cô vẫn giữ chặt anh trong tay, Phong thấy lạ, giọng anh ân cần hỏi:

- Triệu Thương! Em không khoẻ hả?

Cô lắc đầu:

- Không có.
- Hay anh làm gì em buồn.

Giọng cô vỡ ra:

- Yêu em không?

Anh ghì lấy cô:

- Yêu hay không phải nói nữa ư?
- Nhưng em thích gñhe.

Anh phì cười bế cô lại giường, anh thật mật:

- Anh sẽ không tha thứ nếu em rời xa anh. Đừng suy nghĩ nhiều quá nhóc.

- Em không biết. Em...

- Nghe anh đi. Em như thế anh lo lắm.

Phong đặt cô ngồi gọn trên đùi. Phong hiểu cô rất áy náy về Tố Quyên. Đôi khi anh muốn nói tất cả cho cô nghe nhưng Phong thấy sợ.

Phải. Anh sợ sẽ mất cô. Triệu Thương trong sáng quá.

- Hôm nào mình hẹn Quyên ra ăn cơm nhen em. Cô ấy rất rộng lượng chuyện chúng mình sẽ không ảnh hưởng cô ấy đâu.

Triệu Thương không muốn nghĩ đến, cô gật đầu cho qua:

- Vâng.

- Chiều nay anh đưa về nhà nội chơi. Bà mừng khi gặp em đó.

- Anh còn bà nội hả? Thích nhỉ.

- Ủ! Bây giờ có định để anh đi làm không?

Cô phì cười bước xuống luyến tiếc đẩy anh ra cửa.

- Anh đi đi.

Phong chìa má:

- Phải hôn tạm biệt chứ!

- Ghét.

Cô hôn thật kêu lên má anh. Phong bẹo má cô một cái mới chịu đi.

Triệu Thương ngồi trở lại giường với bao suy nghĩ.

- Cô phải làm sao?

***

Triệu Thương bước xuống đường mới hay nơi Phong ở là một chung cư. Ngược lên nhìn căn nhà của mình, cô cười thầm:

- Không biết anh ta còn bao nhiêu bí mật?

Đưa ta định gọi chiếc taxi vừa đậu lại, Triệu Thương phát hiện trước mặt mình là một bệnh viện. Cô thò tay vào túi xách lấy điện thoại.

- Chậc! Lại để quên rồi.

Triệu Thương suy nghĩ một lát rồi băng qua đường. Cô nhìn lên tấm bảng có ghi dòng lớn:

- Khu khám bệnh theo yêu cầu.

Cô bước vào. Cô cần phải kiểm tra lại quả tim bướng bỉnh của mình trước khi đi Huế.

Cô muốn ra đó để mở một tiệm áo cưới và cái chính là quên Phong đi.

Triệu Thương ngồi bó gối trên chiếc giường trắng của bệnh viện. Cô đảo mắt xung quanh.

toàn là dụng cụ y khoa, nào là dây nhợ, nào là máy móc. Triệu Thương nén mình. Cô đang hối hận vì quyết định của mình.

- Không bệnh ngồi đây một hồi cũng kinh.

Có tiếng xì xào ngoài cửa, cô tỳ cằm lên gối không dám nhìn ra. Lặng tai nghe một lúc, Triệu Thương đoán bác sĩ đang la cô y tá. Hình như phải khám cho cô nên anh ta lỡ hẹn với bạn gái.

Tiếng bước chân, tiếng khép cửa.

Triệu Thương đoán có người vào nhưng cô vẫn ngồi yên.

Có tiếng thở ra rồi giọng đàn ông vang lên:

- Bê bối hết sức.

Tên bác sĩ ngồi xuống cầm tờ giấy trên bàn lên xem. Bỗng hắn hỏi:

- Triệu Thương à?

Để xác nhận thêm điều gì đó, anh ta nghiêng qua nhìn cô. Vì anh đeo khẩu trang nên cô cũng không nhận ra ai. Mà bây giờ dù có gặp người quen chưa chắc cô đã nhận ra khi đang trong tâm trạng sợ hãi, run rẩy này.

Gã bác sĩ tháo thẻ đeo ra cho vào túi, anh ta nheo mắt ngồi xuống mép giường.

Triệu Thương thu người lại. giọng cô run run:

- Ông... ông là bác sĩ hả?

- Hỏi thừa. Không lẽ là bệnh nhân.

Gã bác sĩ nói mà không sợ "bệnh nhân" giận. Anh ta nhìn thẳng cô.

- Cô bị gì?

Đến Triệu Thương cau mày:

- Tôi mà biết mình bị gì thì đâu cần đến đây.

Hình như hơi quê quê, gã bác sĩ tăng hăng rồi hỏi tiếp:

- Ý tôi muốn biết triệu chứng để đoán bệnh. Đã bị bệnh mà còn hung dữ.

Bậm môi vì cách nói chuyện khó nghe đó, Triệu Thương định cãi lại nhưng thôi.

Có lẽ hôm nay cô xui xẻo nên gặp một tên "lang băm"

Hình như nhận ra sự quá đáng của mình, tên bác sĩ dịu giọng:

- Cô mau khai bệnh đi. Chẳng lẽ muốn ở đây mãi. Mùi bệnh viện khó chịu lắm.

Triệu Thương liếc gã một cái bén ngót:

- Tôi... tôi muốn bác sĩ kiểm tra tim giúp tôi.

- Tim cô thế nào?

- Tôi không biết nhưng dạo gần đây nó lạ lắm.

- Cô nói tiếp đi.

- Nó hay đập mạnh, đôi khi là rất mạnh. Còn nữa nó thường xốn xang rất khó chịu.

Đôi mày gã bác sĩ hơi nhíu lại tỏ vẻ lo lắng cho bệnh nhân. Từng câu từng chữ của cô hắn đều chăm chú nghe.

- Cô bị như thế lâu chưa?

Cô lắc đầu:

- Tôi cũng không rõ nhưng tôi muốn bác sĩ kiểm tra giúp tôi. Tôi không muốn như thế.

- Được rồi! Cô đừng quá lo lắng. Đó là nhiệm vụ của tôi mà.

Anh ta đứng dậy bắt mạch cho cô bằng cách đặt mấy ngón tay lên cổ tay cô.

Triệu Thương hơi hoảng khi bị bất ngờ như thế. Cảm giác quen quen nhưng cô không nhớ nổi

- Lạ nhỉ. Mạch bình thường mà.

- Không đâu bệnh tôi tôi biết mà.

Anh ta trấn an cô mà cũng tự trấn an mình.

- Được rồi... được rồi. Cô yên tâm.

Anh ta vỗ vỗ vào tay cô:

- Tôi sẽ kiểm tra giúp cô. ok?
- Vâng cảm ơn, bác sĩ nhiều.
- Anh ta đọc lại bệnh án của Triệu Thương lần nữa. Triệu Thương hồi hộp chờ đợi. Sáng giờ họ kiểm tra, đo đạc đủ thức rồi bảo cô vào căn phòng này. Hừm! Không biết mình có bệnh gì nặng không nữa?
- Cô cởi áo ra đi.
- Gì?
- Triệu Thương trợn trừng mắt
- Cởi... cởi áo hả?
- Tên bác sĩ hình như rất quen với việc này nên anh ta chớp mắt tự nhiên:
- Ủ! Cô đòi đo điện tim mà.
- Có cần thiết phải cởi áo không? Không cởi áo thì không làm được à?
- Hình như anh ta hơi mỉm cười
- Không cởi thì... không làm được.
- Triệu Thương xụ mặt. Biết vậy có chết cô cũng không vô đây. Mấy tay bác sĩ này "lời" chán luôn. Hèn gì mà tranh nhau làm bác sĩ.
- Sao? Suy nghĩ kỹ chưa... bệnh nhân?
- Triệu Thương lườm lườm. Có gì đảm bảo tên lang băm này sẽ không giở trò. Biết đâu hẳn là tên háo sắc.
- Yên tâm đi người đẹp. Cô vừa thiếu điện vừa thiếu nước sẽ không động lòng được ai đâu.
- Tự ái dồn lên đến đỉnh đầu. Cô không hiểu sao gã có thể đoán được những suy nghĩ trong đầu.
- Hắn lấy cái mền trắng toát giục vào Triệu Thương
- Đắp vào rồi cởi ra đi.
- Nắm mắt cố kiềm chế mình, Triệu Thương ao ước trước mắt mình là một nữ bác sĩ. Như thế sẽ dễ dàng cho cô hơn
- Triệu Thương rụt rè lấy cái mền quấn quanh người. Tiếng gã bác sĩ vang lên
- Triệu Thương!
- Triệu thương giật cả mình. Âm thanh rất quen. Cô đảo mắt nhìn thật lâu tên bác sĩ. Hắn chớp mắt thật lẹ rồi tiếp tục thúc hối:
- Cô không nhanh lên được à?
- Bữa môi Triệu Thương khó khăn với áo đầm dài.
- Thề với lòng sẽ không có lần thứ hai đâu.
- Tên bác sĩ loay hoay với mấy cái máy của hắn này giờ, bây giờ quay lại.
- Nhìn ánh mắt của hắn sao mà gian thế? Triệu thương thầm nghĩ
- Gã bác sĩ ngồi xuống cạnh cô, đôi mắt của hắn cho biết hắn đang cười. Quỷ quái anh ta.
- Triệu thương cô lờ đi vì cô dự đoán nguyên nhân khiến hắn cười.
- Xong chưa?
- Cô tránh cái nhìn của gã. Bấm môi cô chỉ gật đầu. Gã đưa tay về phía cô, Triệu Thương rụt người. Giọng hắn lạnh lùng:
- Tôi không có nhiều thời gian cho cô đâu. Vì cô mà tôi phải để rất nhiều bệnh

nhân chờ đẩy cô bé.

Thì ra cô đã hiểu lầm hấn. Bệnh nhân chờ chứ không phải người yêu đâu Triệu Thương. Đừng nghĩ xấu người ta.

Hấn đụng vào chiếc mền. Triệu Thương cố trấn mình. Nếu cô là hấn cô sẽ bỏ ra ngoài gọi một bác sĩ nữ vào.

Chiếc mền từ từ tuột khỏi vai Triệu Thương, gã đảo mắt qua cô. Triệu Thương ngượng ngùng muốn chết mà hấn cứ nheo nheo làm cô tức muốn chết.

Cô kéo chiếc mền lại che ngang một nửa khuôn ngực trắng ngần. Mắt không dám nhìn gã dù một lần. Hấn vừa áp những kim nhỏ tựa ống nghe lên ngực cô vừa nói:

- Cô chưa lập gia đình?

Chà! Lang băm này cũng có kinh nghiệm quá. Có thể đoán được việc đó nữa.

Gã chăm chú lên màn hình vi tính. Những biểu đồ, con số và hình ảnh hiện lên nhưng Triệu Thương nhìn chứ không hiểu gì.

- Cô thường bị nhói tim khi nào?

Triệu Thương im lặng. Gã lặp lại:

- Khi nào tim cô bị đập mạnh?

Cô ngáp ngừng:

- Tôi... khi tôi nghĩ về một chuyện gì đó.

- Khi cô bị kích động à?

- Không.

Gã quay lại nhìn sâu vào mắt cô:

- Chuyện gì đó là chuyện gì?

Triệu Thương né tránh:

- Về một người.

Hấn mở to mắt nhìn cô. Một phút... hai phút... rồi ba phút trôi qua. Chợt hấn mỉm cười.

Cô đoán thế. Hướng mắt vào màn hình hấn hỏi:

- Cô hãy khai rõ bệnh tôi mới chẩn đoán chính xác.

Cô gãi gãi đầu ngáp ngừng:

- tôi... mỗi khi tôi gặp một người thì tôi... tim tôi đập ghê lắm. Thậm chí chỉ nghĩ đến là tim tôi đã bị rồi.

Hấn nói như trêu cô:

- Theo dõi này giờ tôi có thể biết đều náy trên máy. Cô nói tiếp đi.

- Tôi không muốn thế.

Gã chột quay lại nhìn thẳng vào bờ vai trắng nõn để lộ nửa khuôn ngực đang e ấp.

Đôi mày gã nhíu lại tỏ vẻ khó chịu.

- Tôi chưa hiểu ý cô.

- Tôi muốn mình thật bình thường khi nghĩ về người đó.

Anh ta lại nheo mắt nhưng có vẻ đang suy nghĩ hơn là cười.

- tôi đoán đó là người yêu cô.

Triệu Thương khẽ gật đầu, anh ta nhẹ nhàng gỡ dụng cụ ra khỏi người cô.

- Sao hai người không có ý định cưới nhau sao? Anh ta có đến cùng không?

Triệu Thương tắt tình:

- Tôi không thể vì anh ấy là bạn của bạn tôi. Chúng tôi sinh ra không phải để dành cho nhau.

Đôi mắt gã chợt sầm lại.

Nhưng chỉ một thoáng thật nhanh gã hỏi như thăm dò:

- Hình như cô định đi xa.

Triệu Thương gật đầu:

- Bác sĩ hãy giúp tôi bình thường như trước kia được không?

Có tiên được cũng không thể giúp được đừng nói đến tôi cô bé ngốc à. Cô yêu say đắm người ta mà không biết ư? Khi xa anh ta rồi tôi sợ trái tim cô lại đập mạnh hơn hoặc là nó sẽ... chết dần.

Ấn cần kéo áo lên cho cô, giọng bác sĩ có vẻ trịnh trọng.

- Cô qua đây.

Triệu Thương sửa áo lại. Cô hồi hộp đi theo hẩn qua chiếc bàn nhỏ:

- Tôi bệnh gì hả bác sĩ?

Gã nhìn cô như tìm kiếm gì đó, giọng cũng lạc đi như rất xúc động.

- Cô phải bình tĩnh.

Triệu Thương đan hai tay vào nhau chờ đợi:

- Vâng. Xin bác sĩ cứ nói.

Anh ta nhìn cô e ngại:

- Hai người... có quan hệ với nhau chứ?

- Gì cơ?

Cô mở to mắt:

- Tôi đâu đi khám phụ khoa? Có sao lại khai chuyện đó?

Gã cười thành tiếng:

- Vì cô là bệnh nhân. Lý do đơn giản thế thôi

Triệu thương không kèm được một cái kiếc ngọt lim.

- Vâng. Thì sao?

Anh ta buông gọn:

- Chúc mừng cô. Cô đã có thai rồi.

- Hà?

Triệu thương mở to mắt kinh ngạc. Đất dưới chân như rung chuyển. Cô không tin điều mình vừa nghe, môi mấp máy hỏi lại:

- Tôi... tôi có con ư?

- Đúng vậy. Điều đáng nói là đứa bé không được khoẻ mạnh lắm.

Cô lo lắng:

- Sao lại thế?

Anh ta nhún vai:

- Cô phải biết rõ chứ! Lúc nào cũng ử rữ, lo lắng làm sao co khoẻ. Theo tôi cô bớt làm việc và hạn chế suy nghĩ đi.

- Nhưng tôi...

- Cô không bảo là... nhờ tôi bỏ đứa bé chứ?

- Dĩ nhiên là không. Nó là con tôi mà.

- Vậy thì tốt. Tôi kê đơn cho cô. Sau đó cô nên về nhà nằm nghỉ. Nhớ là đừng đi

lại nhiều nhất là đi xa ảnh hưởng đến đứa nhỏ đó.

Anh ta ghi ghi chép chép gì đó rồi đưa cho Triệu Thương.

- Cô theo tôi nhận thuốc nhé.

Triệu Thương riu ríu làm theo. Cô bị "sốc" thật sự vì tin mới nghe. Vậy là lần đó...

Phong sẽ nghĩ sao? Anh có vui mừng hay sẽ chối bỏ đây?

Triệu Thương đưa tay xuống bụng. Một sinh linh đang tượng hình. Cô sắp làm mẹ, Cô sẽ là một người mẹ tốt, sẽ bảo vệ con mình.

- Mình sẽ làm người mẹ tốt nhất.

Tên bác sĩ trở vào với bọc thuốc trên tay:

- Giờ cô có thể về. nhớ là năm nghinhên. Đi xa là không tốt đâu.

Cô chột hỏi:

- Vậy làm cách nào mới tốt hả bác sĩ?

Anh ta cười:

- Đứa bé khi còn trong bụng mẹ rất nhạy cảm. Nó cần được vuốt ve, trò chuyện với cả bố lẫn mẹ. Nếu không khi lớn nó sẽ không bình thường như những đứa trẻ khác đâu.

- Thế à?

Triệu thương bước ra ngoài:

- Cảm ơn bác sĩ nhiều.

- Không có gì.

Cô đi rồi. Phong mới lấy khẩu trang xuống, anh phì cười:

- Đúng là khờ không thể tả.

Chột Phong thấy mình có lỗi thật nhiều. Có lẽ anh cần đổi mắt với sự thật. Thường sự thật sẽ làm người ta đau buồn nhưng anh không thể giấu mãi.

- Anh xin lỗi em, Triệu Thương

Phong nhìn xuống vòng tay Triệu Thương đang siết chặt eo mình. Anh cho xe chạy chậm lại:

- Khờ à! Sao hôm nay tình tứ ôm anh cứng vậy?

Triệu Thương dựa đầu vào vai anh:

- Anh có thể chạy từ từ không?

- Ủ! Nhưng sao thế em?

- Tại em thích.

Anh mỉm cười. Cô nàng không biết nghĩ gì nữa. Anh chợt hỏi:

- Hôm nay em lạ lắm. Có gì muốn nói với anh không?

Cô ngập ngừng:

- Anh có biết em đã quen nội trước không? Lúc nãy em rất bất ngờ.

- Anh muốn tạo bất ngờ cho em mà.

- Có phải anh biết khi gặp em tối đó không?

Phong gỡ tay cô trong ủ trong tay mình:

- Ủ! Trách anh không chịu nói à?

- Không. Nhưng anh còn giấu em chuyện gì nữa.

Phong dừng xe lại, anh quay lại:

- Còn một chuyện anh muốn nói lâu rồi.

Cô cười cười:

- Không phải anh đã có vợ chứ? Em sẽ giết anh đó.

- Vừa thôi cô.

- Vậy thì tốt. Bây giờ em muốn về tiệm, anh chở em đi. Còn chuyện đó hôm khác mình nói. Em cũng có chuyện muốn nói.

Anh cười:

- Ok.

***

Quang đi đi lại lại trong vườn muốn nát đám cỏ, Phong vội kêu lên:

- Thằng khỉ à! Có chuyện gì thì nói đi. Làm tao chóng mặt.

Quang hét lên:

- Còn hỏi nữa? Lần này tao sẽ giết mày thằng khốn.

Phong cau mày, hiếm khi thấy Quang nổi nóng như vậy.

- Ủ! Thì tao sẽ chết nhưng ít ra mày phải nói lý do.

- Còn lý do nữa hả? Di động mày đâu?

Phong thọc tay vào túi quần lấy ra:

- Để làm gì?

Quang cố nén giận:

- Tại sao tao gọi mày từ sáng đến giờ mà không trả lời.

Phong phì cười:

- Chỉ vậy mà nổi điên lên à?

Quang gắt:

- Tao không đùa đâu.

Phong im lặng:

- Ủ! Thì nghiêm túc. Nhưng mày không nói làm sao tao biết chuyện gì? Đang đi trên đường rồi gọi giật tao đến đây:

- Tao hỏi mày. Tại sao mày khoá máy.

- Lúc sáng tao vào bệnh viện dĩ nhiên là không đem máy theo. Mày biết rõ mà.

- Vậy cả buổi chiều thì sao?

Phong cười cười:

- Những lúc ở cạnh người yêu, mày có mở máy không?

Quang mĩa mai:

- Mày mà cũng yêu nữa à?

- Nè! Chuyện nào ra chuyện nấy. mày cứ nói đi. Tao bực từ nãy giờ.

Quang cố nén giận bưng ly bia lên ực một cái:

- Kiểm tra lại máy đi. Xem coi đêm qua mày có gọi cho ai không?

Phong phẩy tay:

- Không.

- Chắc à?

- Dĩ nhiên.

- Vậy mau kiểm tra đi.

Phong nhìn gương mặt quả quyết của Quang đâm lo. Anh gắt:

- Chuyện gì mà cứ nói đi. Đêm qua bạn gái tao có gọi một cú.

Quang hất hàm:

- Gọi cho ai?

- Anh trai cô ấy. Liên quan gì đến mày?

- Vậy mà có đây. Mày hãy xem lại đi.

Phong bực mình vì thái độ úp mở của Quang, anh mở máy lên:

- Các số đã gọi. Triệu Quang!

Anh như không tin vào mắt mình:

- Sao là số của mày.

Quang nhào đến chụp lấy đi động trên tay Phong. Anh bấm máy con số đang hiện trên màn hình.

Chiếc điện thoại di động trên bàn kêu liên hồi. Phong ngã ra băng đá vì sự xác nhận của Quang:

- Sao? Bây giờ thì liên quan chứ?

Quang trừng mắt nhìn Phong:

- Mày mà nói không thông là không xong đâu.

Phong gãi đầu. Lần này chết là cái chắc. Anh hiểu tính Quang, chuyện gì anh cũng bỏ qua nhưng đụng vô cô bà nhà này thì... Eo ơi! Chắc anh bỏ mạng tại đây quá:

- Quang à! Mày bình tĩnh đi. Chuyện không có gì to tát. Tao...

- Còn dám nói. Đêm qua nó chỉ nói một câu là "ngủ lại tiệm" rồi tắt máy. Nếu lúc đó tao mà gọi được cho mày là mày chết với tao.

Phong cười giả lả:

- Yên tâm. Bây giờ cô ấy đang ở tiệm.

- Tao không nói bây giờ. Tao nói lúc tối.

Quang túm lấy áo Phong gầm lên:

- Mày đã làm gì con bé hả thằng khốn?

Tiếp lời Quang là một cú đấm như trời giáng vào mặt Phong. Anh ngã nhào xuống cỏ, Phong gượng đứng dậy, anh quệt miệng đang ứa máu.

- Mày không thể bình tĩnh để nghe tao nói à?

- Nói đi tao đang rất bình tĩnh đây.

Phong nhăn nhó:

- Với vết thương này tao mà đi thưa là mày cũng tiêu với tao đó.

Quang sấn đến:

- Còn hù tao hả?

- Được rồi. Tao đùa thôi. Anh giờ tay tỏ vẻ đầu hàng.

Xoa xoa chỗ đau anh nói:

- Đúng là đêm qua cô ấy ở bên tao.

- Ở đâu?

Phong phì cười:

- Nhà tao.

- Cái gì? Mày đưa con bé đến đó mà cả nhà mày không ai biết?

Phong lắc đầu:

- Nhà tao thuê đối diện với bệnh viện. Chỗ này thường ghé.

- Có ma mới tin tui bây trong sáng.

Phong buông gọn:

- Tin hay không tùy mày. Bọn tao không làm gì vượt qua ranh giới hết.

Quang nhìn Phong tư lự:

- Lấy gì làm bằng chứng?

Phong quắc mắt:

- Mày không tin tao thì phải tin em gái mình chứ.

- Trước kia thì tao sẽ làm thế nhưng bây giờ thì không. Nó dám nói dối tao ngủ lại tiệm, để trốn đi với mày. Còn mày! Tại sao quen nó mà "ém" luôn.

Phong nhăn nhó khổ sở. Ông anh vợ này khó tánh quá. Nói sao cũng không tin:

- Không phải là "ém". Thực sự tao không biết Triệu Thương là em gái mày.

Quang nhìn Phong nghi ngờ:

- Thật đó. Nếu biết tao đâu đổ máu thế này.

Quang ngồi thừ xuống băng đá. Một lúc sau lên tiếng:

- Quá khứ mày không trong sáng. Tao không gả nó cho mày đâu.

Phong bật dậy, mắt anh như trợn ngược, anh quát:

- Mày dám?

- Tao là anh hai nó. Tao có quyền.

- Nhưng cô ấy đã lớn. Triệu Thương có quyền quyết định chuyện hôn nhân của mình.

- Nó còn khờ lắm. Tao chưa muốn gả nó.

Phong ngồi xuống ghế, gương mặt anh nhăn nhó lì lợm đến đáng sợ:

- Tao sẽ đợi. Mày đừng hòng xen vô. Đừng lôi quá khứ của tao vào.

Quang vẫn cương quyết:

- Tao không xen vào chuyện của mày. Tao chỉ không muốn em gái tao khổ.

- Thế nào là khổ? Yêu và được yêu là khổ ư?

Quang cười châm chọc:

- Mày còn dám nói yêu. Mày đã dứt khoát với cô người yêu cũ chưa?

Phong ngó người ra. Nếu biết có ngày Quang lấy điều này ra làm "đòn chí mạng" với mình thì dù có cạy miệng anh cũng không tâm sự với hắn.

- Mày hãy hỏi lại lòng mình đi.

Quang nói tiếp:

- Mày có yêu con bé thật lòng hay chỉ là phút nông nổi khi trống vắng. Mày đã thực sự quên chưa?

Trịnh Phong ngồi im trên băng đá không nói được lời nào:

- Sao? Không có câu trả lời à?

Giọng Phong khàn đi:

- Mày biết trong chuyện tình cảm sáu năm đó tao không là người chủ động chia tay mà.

- Dù vậy nhưng mày cũng cần có trách nhiệm.

Phong hét lên:

- Vậy mày muốn sao mới vừa ý đây? Tao đã cầu hôn cô ấy, đã cho cô ấy thời gian

suy nghĩ nhưng vẫn không có kết quả gì. Không lẽ tao phải ở vậy suốt đời, không lẽ đời tao chỉ được yêu một lần, không có cơ hội làm lại ư?

Quang nhìn về kích động của Phong cũng thấy mình hơi quá đáng. Nhưng biết sao? Phong là người từng trải, còn Triệu Thương thì như con nai tơ. Từ nhỏ đến lớn cái gì cũng mẹ với anh hai. Đi du học thì chiu đầu vào học không biết yêu đương bồ bịch là gì.

- Vậy mày hãy trả lời tao đi. Mày quên chưa?

- Là đàn ông với nhau. Lại là bạn thân. Mày nữ hỏi tao câu đó sao?

- Mày đừng nhắc đến hai tiếng bạn thân. Tao càng khó xử thêm. Bây giờ mày là người đang đeo đuổi em gái tao. Tao có quyền điều tra để bảo vệ hạnh phúc em gái mình.

Phong cười khan:

- Vậy thì tao nói đây. Suốt cuộc đời này tao cũng không quên được mối tình đó.

Triệu Quang giận đỏ cả mặt. Anh nhào qua đám một cái nữa vào mặt Phong.

- Thằng khốn! Mày biết mình đang nói gì không?

Phong lì lợm không đáng trả lại, anh ngồi xoa xoa chỗ đau:

- Đánh hay lắm. Nếu muốn mày có thể đáng nữa.

- Mày đừng thách tao. Hai cái đám đó. một là cho em gái tao, hai ta cho người tình củ của mày đó. Phần tao vẫn chưa đâu.

Phong cười chưa chút:

- Vậy mày nghĩ sao nếu tao nói không còn nhớ gì. Mày có chịu để Triệu Thương quen một thằng phải sạch tình cảm chóng vánh thế không?

Quang cứng lời. Anh chỉ giận vì Phong không nói thật về chuyện của Triệu Thương chứ anh không lo ngại về nhân cách của Phong.

- Triệu Thương biết chuyện đó chứ?

- Không.

- Gì? mày giấu nó à?

Phong lắc đầu:

- Chưa nói chứ không phải giấu.

Đêm qua tao định nói nhưng không có cơ hội. Cô ấy chỉ biết tao từng có một mối tình.

Quang cười nửa miệng:

- Không biết nên thông cảm với mày hay đâm cho mày vỡ mặt ra đây. có lẽ tao sẽ chọn cách thứ hai để mày bớt đào hoa.

Phong bật cười:

- Mày làm như mình ít đào hoa lắm.

Có tiếng chuông ngoài cửa, Quang đứng dậy:

- Đợi đó đi. Tao chưa giải quyết mày xong đâu.

***

Quang đứng trước cửa phòng Triệu Thương mà ứa gan khi thấy cô chăm sóc cho Phong.

- Bộ mày không biết tự sát trùng vết thương hả?

Phong nhìn ra cửa rồi nhìn Triệu Thương. Không nói nhưng nhìn vào mắt anh

đoán cô rất xót xa.

- Đưa đây anh làm cho.

Triệu Thương quắc mắt nhìn Quang

- Sao anh lại đánh anh Phong? Nếu em không về kịp thì còn gì cái mặt người ta.

Nước mắt Triệu Thương lưng tròng.

Quang vẫn nói gắt:

- Còn bệnh vực nó hả? Anh chưa giết nó là may mắn lắm rồi.

Phong thất cả lòng nhìn Triệu Thương khóc. Nếu không nhờ hai cái đấm của Quang chắc anh cũng không biết được cô yêu anh nhiều đến vậy.

Phong lau nước mắt cho cô:

- Nào! Ngoan nào. Triệu Quang chỉ đùa thôi. Anh không sao.

Triệu Thương vẫn chưa hả giận:

- Anh ấy mà có bề gì em không bỏ qua cho anh đâu.

Quang trợn mắt:

- Dám nói với anh thế hả? Em mà nói một hồi anh vút nó ra cửa sổ bây giờ.

Phong phì cười kéo cô sát vào mình:

- Triệu Quang chỉ đùa thôi. Anh ấy không đánh lại anh đâu.

Quang nhìn cách Phong dỗ Triệu Thương mà mỉm cười. Đúng là chỉ có Phong mới chịu nổi con bé. Anh khép cửa:

- Nghỉ ngơi đi. Khi nào khoẻ sẽ nói tiếp.

Triệu Thương le lưỡi nháy lại:

- Đáng ghét. Chỉ giỏi lấy quyền anh hai ra ăn hiếp người ta.

Phong si nhẹ trán cô:

- Dữ vừa thôi cô. Tôi đang nhịn để ghi điểm nè. Cô làm phật ý hần, hần không chịu gả cô cho tôi chắc tôi chết quá.

Cô mỉm cười:

- Để em thoa thuốc cho.

- Không cần đâu, anh làm được. Anh vợ mà thấy lại trách anh.

- Hừ! Chưa chi đã gọi anh vợ.

Phong đặt cục bông gòn xuống. Anh thu dọn dụng cụ nhanh chóng.

Triệu Thương ngạc nhiên:

- Anh có vẽ rành nghề quá!

Phong kéo cô ngã xuống giường với mình:

- Người yêu em không tệ như em nghĩ đâu nhóc.

- Nêu vậy sao lúc này không đánh lại anh Quang?

Phong xoay qua vỗ vỗ má cô:

- Thua không có nghĩa là không đánh thắng, hiểu không? Khi nào cưới được em anh sẽ làm thịt hần sau.

- Dữ quá đi

Uớm chiếc áo đầm màu trắng hai dây màu xanh ngọc lên người, Triệu Thương xoay qua xoay lại ngắm nghía bộ đồ:

- Tuyệt vời.

Triệu Thương xoay người lại:

- Ủa! Sao rảnh mà đến đây vậy?

Tổ Quyên ngồi phịch xuống ghế::

- Đến chơi không được à?

Móc chiếc áo vào tủ, Thương ngồi xuống cạnh bạn:

- Lúc này thấy mày lạ quá.

- Lạ chỗ nào?

Quyên vờ nhìn cô rồi im lặng:

- Thay đổi từ cách ăn mặc đến tranh điểm. Không biết có lý do không hén?

Tổ Quyên cười toe ngả vào Triệu Thương, mắt cô mơ màng:

- Chắc có... đó

Triệu Thương đẩy Tổ Quyên ngồi dậy:

- Á! Con quỷ này, vậy mà giấu. Mau khai ra.

Tổ Quyên cười:

- Nhưng có điều kiện. Mày phải chuẩn bị gấp cho tao một bộ đồ.

- Đừng mơ. Mỗi lần mày đến đây là tao hao tốn. Nhìn mặt mày là tao đoán được rồi.

Tổ Quyên hất mặt:

- Vậy đoán đi, đến Tết cũng không ra.

- Xi! Mày đã gặp một... hoàng tử nào đó?

- Gần đúng.

- Đúng là đúng, sao lại gần đúng?

- Thì lý do tao gặp hoàng tử là đúng nhưng lý do tao đòi áo mới kia.

Triệu Thương kéo Quyên sát vào:

- Ê! Hôm nay hần hẹn mày để... tỉnh tò hả?

- Quỷ mày. Làm sao biết trước khi nào người ta tỏ tình.

Triệu Thương gắt:

- Vậy chứ sao? Mau nói đi. Tao tò mò lắm rồi.

Tổ Quyên ôm ờ cố ý kéo dài thời gian:

- Hôm nay không phải tỏ tình.

- Chứ sao?

- Tỏ tình rồi nhóc ạ.

Bực mình vì thái độ dài vòng của Tổ Quyên, Triệu Thương nạt:

- Mau nói đi, con khi này.

Tổ Quyên cười cười e thẹn như cô dâu mới về nhà chồng:

- Hôm nay ra mắt phụ huynh được chưa?

Triệu Thương la lên như cô vẫn thể hiện khi vui mừng. Cô ngồi lặng mặt mấy giây, giọng cô hơi lạc đi:

- Có thể bật mí... tên đó hông?

Tổ Quyên đưa tay lên miệng:

- Bí mật.

- Vậy... tao quen chứ?

- Dĩ nhiên là không. Tao với anh quen nhau khi làm việc.

Triệu Thương nhẹ lòng khi nghe Tố Quyên nói. Nếu cô bảo là Trịnh Phong có lẽ Triệu Thương sẽ lăn ra xỉu quá.

Triệu Thương hào phóng lấy chiếc đầm vừa may xong đưa Tố Quyên:

- Tặng mày luôn.

Tố Quyên đứng dậy:

- Cái này mày vừa may mà, tao không nhận đâu.

Triệu Thương làm mặt nghiêm:

- Nhận hay không?

- Tao ngại quá.

- Làm bộ hoài. Yên tâm đi, khi nào cưới tao sẽ phụ trách áo cưới cho.

Như chờ có thể, Tố Quyên nhào đến bên Triệu Thương:

- Cảm ơn ghen. Mày đúng là số một đó.

Triệu Thương cười cười:

- Không cần cảm ơn. Lúc nào... cưới chồng mày lo giúp chỗ đãi với thức ăn là được rồi.

- Chuyện nhỏ. Tao sẽ giảm giá cho.

- Không phải giảm mà là miễn.

Tố Quyên làm bộ sững sốt:

- Giới kinh doanh bị thất thu một nhân tài rồi. Tính toán quá đi.

Cô kéo Triệu Thương ngồi xuống ghế:

- Nếu tao vượt qua ải này, không những miễn phí nhà hàng mà tao còn khuyến mãi thêm hai vé đi Đà Lạt cho bọn bây.

- Trời! Sộp dữ ta.

Tố Quyên lên mặt:

- Để có dịp, tao sẽ giới thiệu cho mày quen.

Triệu Thương lo lắng:

- Ba mẹ hấn khó lắm à? Mày có vẻ thiếu tự tin.

Tố Quyên vuốt tóc:

- Nếu là ba mẹ anh ấy yao cũng không ngại đến vậy.

- Chứ ai?

- Anh ấy có một cô em gái, cưng như vàng. Tối này tao phải ra mắt nó.

Triệu Thương phì cười:

- Thì mua thật nhiều quà, bánh kẹo là xong. Nếu cần tao cho mày thêm vài bộ đồ tặng nó.

Tố Quyên thở ra:

- Được vậy thì tốt rồi. Khổ nỗi cô ấy cũng trạc tao với mày. Ông cưng nó lắm.

Triệu Thương cười gượng:

- Vậy thì chỉ còn một cách thôi. Hên xui.

Tố Quyên xụ mặt:

- Có lẽ vậy.

Cô đứng bật dậy:

- Thôi tao về. Hôm nay cuối tuần nhà hàng đông khách lắm.

- Không thử áo sao?

- Khỏi size may cũng là size tao mà.

Nhìn dáng Tô Quyên nhảy chân sáo xuống lầu Triệu Thương lắc đầu:

Tình yêu thật lạ, nó biến một người nghiêm chỉnh thành một kẻ vui nhộn, một người lúc nào cũng có công việc lại dành thời gian làm đẹp.

- Triệu Thương.

Triệu Thương giật mình quay lại, cô ngạc nhiên:

- Huy! Sao lại đến đây.

Huy trợ lý của Quang cười:

- Sếp bảo tôi đến bảo cô chuẩn bị cho anh ấy một bộ đồ.

Chuẩn bị một bộ đồ. Lúc này là Tô Quyên, Bây giờ là Triệu Quang. Phải không vậy? Họ định trả cô bao nhiêu một tháng đây?

Triệu Thương cười méo xẹo với Huy:

- Anh chờ tôi một chút nha.

Cô đứng dậy trước tủ áo. Toàn đồ của khách thôi. Cô đi sang tủ kế bên luyện tiếc lấy bộ vest vừa may ra.

- Xin lỗi ghen.

Cô với lấy thêm một cái áo sơ mi vàng nhạt có sẵn một cra-vat kẻ sọc màu xám cùng màu với bộ vest. Cô không sắp vào mà lấy bọc nilon trắng trùm như những tiệm giặt ủi thường làm.

- Anh cầm thế này nhé! Chắc anh hai tôi cần gấp đó.

Nhìn Huy cầm bộ đồ đi mà cô nghe xốn xang:

- Mai một mình sẽ đổi tên bảng hiệu. Đặt là "trại cứu tế" thì đúng hơn.

- Ai dám chọc giận cô ba vậy?

Phong từ dưới lầu bước đến:

- Nhấn nhó gì đây?

Cô ngồi im trên ghế, đợi Phong ngồi xuống cô mới sả vào lòng anh:

- Em không may nữa. Đóng cửa tiệm luôn.

Phong nâng cô ngồi lên đùi mình:

- Lại nhõng nhẽo gì nữa đây?

Cô vẽ vẽ những đường cong trên ngực anh:

- Có nhớ tối nay anh hai bảo mình cùng ăn tối. Anh sẽ giới thiệu bạn gái không?

Phong tỳ cằm lên tóc cô:

- Vậy nên anh mới đến nè!

Cô phụng phịu:

- Ghét lắm. Em đã chuẩn bị hai bộ đồ cho anh và em rất đẹp.

- Vậy thì tốt quá rồi.

- Tốt gì mà tốt, Tô Quyên nó lấy một bộ, anh Quang lấy một bộ. Bây giờ anh với em lấy gì mà mặc.

Anh phì cười:

- Ủ! Đúng là họ đáng ghét thật.

Anh hôn phớt lên má cô:

- Nhưng mà mình đẹp sẵn rồi, mặc gì mà không đẹp hả nhóc?

Cô bướng:

- Nhưng... đó là đồ tình nhân của người ta chứ bộ?

Anh hôn lên môi cô, Triệu Thương ngồi im. Cô thích cảm giác ngồi thụ động đón nhận môi anh.

- Như thế mới gọi là tình nhân, hiểu không?

Cô hôn lên môi anh:

- Còn thế này gọi là gì?

Phong cười tủm tỉm thì thầm trên môi cô:

- Đó không phải là tình nhân, đó là tình yêu.

Nhà hàng Sao Đêm. Buổi tối.

Phong đẩy cây nến sang bên, anh nheo mắt với Triệu Thương:

- Có người vui chuyện gì mà cười hoài vậy?

Cô cọ cọ mấy ngón tay mình trong tay anh.

- Mình làm đám cưới ghen.

Anh suýt bật cười, hắn cô nàng phải đắn đo lắm mới thốt lên được câu nói đó. Anh trêu:

- Xem kia! Có người muốn chồng ra mặt luôn.

- Hừ! Em không đùa đâu. Em nói chuyện nghiêm túc đó.

Phong vẫn trêu cô dù anh đã đoán được lý do:

- Hãy nêu một lý do để anh... hy sinh cuộc đời mình đi.

Cô chu môi giận dỗi:

- Không có lý do nào hết. Tự dưng thấy người ta đám cưới, nên muốn thử xem sao thôi.

- Con gái mà đi cầu hôn người ta. Không biết mắc cỡ.

Phong trêu cô rồi anh bước qua ngồi sát bên cô. Một tay ác lên ghế cô, một tay anh nắm lấy bàn tay thon dài trắng nõn của Triệu Thương. Anh kề môi nói thật khẽ vào tai cô:

- Người yêu anh sợ... mất "phọt" à?

Vừa nói Phong vừa đưa tay xuống bụng cô, Triệu Thương hốt hoảng chụp tay anh, mắt lia xung quanh.

- Người ta cười bây giờ.

Anh vẫn lì lợm ghì lấy cô. Phong đã cố ý chọn chiếc bàn khuất ở trong thì sợ gì.

- Nào! nói anh nghe đi.

Cô chun mũi đẩy anh ra:

- Nham nhở không ai bằng.

Cô lấy trong túi xách ra một tờ giấy đưa cho anh. Phong xem tỉnh bơ như không quen biết với chữ ký trên đó.

Anh cười tủm tỉm ghì lấy bờ vai trần, Triệu Thương kêu ré lên:

- Ghét quá đi.

Phong trừng mắt:

- Sao lại ghét. Anh nựng con anh mà.

- Không biết xấu hổ. Nó mới có tí xíu hà.

Anh cười cười chọc quên cô:

- Bác sĩ nói mấy tháng rồi hả Thương? Sao anh hồng thấy ghi trên giấy.

-Ồ nhỉ! Lúc đó em mừng quá nên không để ý.

Phong nhìn cô cười cười:

- Anh nghĩ em gặp phải bác sĩ dỏm quá.

- Hứ! Anh ta đẹp trai lắm.

Phong bật cười:

- Không khen tài năng mà khen đẹp trai. Bộ em thấy hấn hả?

Cô lắc đầu:

- Không có. Em chỉ thấy đôi mắt anh ta thôi. À! Mà mắt anh đó rất giống mắt anh.

- Chỗ nào?

- Đa tình.

Phong phì cười. Không dùng cách này chắc cô chẳng chịu ở lại và đồng ý đám cưới đâu.

- Em chuẩn bị đi. Anh sẽ đưa em về ra mắt mẹ. Sợ không?

Cô lắc đầu:

- Không sợ. Bây giờ trời có sập thì cũng có người chống rồi. Lo gì?

Anh chồm người véo mũi cô:

- Tự tin vừa thôi cô.

Anh nắm tay cô:

- Hay mình đám cưới trước Quang luôn nhen.

- Đừng có mơ.

Quang lù lù bước vào. Anh tự nhiên ngồi giữa Phong và Triệu Thương. Anh lườm lườm:

- Hai đứa bây khi người vừa thôi. Chỗ đông người mà làm như có hai đứa. Nắm tay nắm chân khó coi quá đi.

Phong buông tay Triệu Thương ra, cả hai nhìn nhau đầy yêu thương. Triệu Thương cất vôi tờ giấy vào giỏ.

- Nè! Sao đến một mình? Đừng nói là bị người đẹp cho leo cây nha.

Triệu Thương để vào:

- Lần đầu ra mắt mà thất hẹn là em không chịu đâu.

Quang lườm Phong rồi đến Triệu Thương:

- Em đúng là nữ sang ngoại tộc. Chưa chi đã hùa theo thằng Phong.

Anh mỉm cười:

- Người ta đến đúng giờ là được rồi. Đầu ai dư hơi như hai người.

- Nè! Vừa thôi nhen mậy. Đừng có quạu người yêu rồi đổ lên tội tao.

Quang biết không đấu lại hai người này nên lấy điện thoại ra bấm số.

- Alô! Anh đây. Em đang ở đâu.

- ...

- Được rồi! Anh đợi.

Cắt điện thoại, anh hất mặt:

- Đang cất xe. Tụi bây đợi đi.

Triệu Thương liếc mắt qua Phong cười cười. Đúng lúc điện thoại Phong vang lên.

Anh nhìn xem ai gọi Triệu Thương hỏi:

- Bệnh viện hay ở nhà hả anh?

- Mẹ gọi. Hai người ngồi đây nghen... Anh ra ngoài nghe.
Phong sải từng bước ra cửa, anh không muốn Triệu Thương nghe được cuộc đối thoại giữa anh với mẹ. Cô sẽ cười anh vì cách nói của bà.

- Con à! Con đang ở đâu vậy?
- Mẹ! Con đang ăn cơm với bạn.
- Tối nay con trai mẹ không trực à?
Anh cười:
- Dạ không. Mẹ đừng nói chuyện vợ con nữa nghen. Mẹ chuẩn bị đi. Con sắp đưa con dâu về cho mẹ rồi.
Phong cười nhỏ:
- Bây giờ con cúp máy đây. Chúc mẹ ngủ ngon.
Anh vội tắt máy. Phong bước vào trong.

- Á!
Anh vội kêu lên khi người phục vụ sơ ý đổ ly cocktail vào áo Phong.
- Xin lỗi quý khách... xin lỗi...
- Được rồi! Không sao.
Anh dễ dãi mỉm cười:
- Anh cứ đi làm việc đi.
Phong bước vội vào toilet, Không giặt sạch thì Triệu Thương sẽ lo lắng cho mà xem.
Phong vừa khuất sau bụi trúc đào thì Tổ Quyên bước vào. Cô sửa lại dây áo, Lật đồng hồ lên xem:
- Mừng quá! Còn kịp.
Cô đi vào trong tìm Quang. Thấy cô, anh giơ tay:
- Đây nè!
Quang lịch sự đứng dậy kéo ghế cho cô:
- Ngồi đi em. Anh giới thiệu nghe. Đây là Triệu Thương. Đây là Tổ Quyên.
Cả hai cô gái nhìn nhau. Một phút bất ngờ, đồng thanh:
- Em gái.
- Chị dâu.
Quang ngơ ngác:
- Quyên à?
Cả hai lại đồng thanh:
- Không quen.
Tổ Quyên nhìn Triệu Thương cười cười. Cả hai đang nhớ lại câu chuyện lúc sáng.
Thấy Quang cứ quan sát mình và Triệu Thương, Tổ Quyên đứng dậy:
- Xin lỗi hai người. Em vào rửa tay chút xíu.
Triệu Thương khuấy ly sô da:
- Có gì muốn nói không? Anh ghê thật. Người khó tính vậy mà cũng cua được nữa. Phải ráng mà giữ nghen.
- Hai người quen nhau đúng không?
- Không phải quen mà là rất thân. Thân đến mức... rước về làm chị dâu luôn.
Anh bật cười. Triệu Thương nhăn nhó:

- Sau hai người này đi lâu quá. Anh ngồi đây đợi, em đi tìm họ.
- Quang chưa kịp chụp tay thì Triệu Thương đã bước đi.
- Con nhỏ này! Làm gì nhanh quá vậy?

***

Khuôn viên nhà hàng Sao Đêm

Phong và Tố Quyên đứng thật lâu bên nhau. Cả hai cùng nhìn nhau ra bờ sông.

Giọng Phong khàn đi:

- Tố Quyên! Anh xin lỗi.
- Sao anh lắm tiếng xin lỗi quá vậy? Không phải mình rất hạnh phúc sao?
- Phong quay qua, anh dịu dàng cầm lấy tay cô ủ trong bàn tay ấm của mình.
- Nói sao cũng được nhưng mỗi lần nghĩ đến anh rất áy náy, anh là một tên đàn ông tồi phải không Quyên?

Tố Quyên bước gần đến anh. Cô ngã vào Phong như một điểm tựa:

- Phong! Mình sẽ là bạn tốt. Anh đồng ý không?

Phong vuốt tóc cô:

- Khờ à! Phải biết giữ lấy hạnh phúc nhé! Lần này phải biết bỏ việc bớt đó.

Cô cười trên vai anh:

- Biết rồi. Em đang tiếc vì nhường anh cho người khác đó.
- Tố Quyên! Đến bây giờ anh vẫn chưa quên sáu năm mình ở ý. hãy tin rằng ở một góc nào đó trong tim, anh vẫn luôn cầu nguyện cho em.
- Vâng, em biết.

Xoảng.

Cả Phong và Tố Quyên giật mình hướng về nơi có tiếng động.

- Triệu Thương.

Triệu Thương sợ ý làm rớt chậu hoa trên lan can. Cô xua tay bối rối:

- Xin lỗi! Tôi... tôi không cố ý.

Phong hoảng hốt chạy đến bên cô:

- Triệu Thương! Không phải như em nghĩ đâu.
- Anh biết tôi đang nghĩ gì sao?

Tố Quyên bước đến:

- Phong! Triệu Thương là cô gái anh nói sao?

Phong im lặng nhìn Triệu Thương đau đớn. Nhìn vào đôi mắt đầy nước của Triệu Thương anh biết mình khó mà được cô thứ tha.

Anh lặng người:

- Triệu Thương! Anh biết khó để em tha thứ nhưng anh không làm gì có lỗi với em.
- Tôi biết.

Triệu Thương lạnh lùng nhìn Phong, cô cũng lạnh lẽo nhìn Tố Quyên.

- Chúc hai người vui vẻ.
- Triệu Thương! Mở cửa ra cho anh. Em không được làm điều đại dột. Anh không tha thứ cho em đâu.

Phong đâm vào cửa phòng Triệu Thương liên tục:

- Có nghe anh nói không?

Quang mệt mỏi vút áo vest lên salon. Anh ngó lên lầu:

- Đập một hồi sập nhà tao bây giờ. Nó không làm gì đại đâu mà sợ.

Phong lững thững đi xuống. Mới có một đêm mà anh tưởng mình già đi hàng chục tuổi.

- Ra đây.

Quang mở tủ lạnh lấy mấy lon bia đem ra sân. Anh khui một lon bia đưa Phong:

- Uống đi.

Phong cầm lon bia lạnh ngắt mà cũng không biết mình cầm gì. Thà Triệu Thương mở cửa. xỉ vả anh thậm chí nói lời chia tay còn thấy dễ chịu hơn.

Quang ngó lên lầu, phòng Triệu Thương không hề mở cánh cửa sổ nào.

- Suốt đêm qua con bé chắc khóc nhiều lắm.

Phong gục mặt vào tay!

- Quang! Giúp tao giải thích với Triệu Thương đi.

Quang không trả lời. Anh rít thuốc hết điếu này đến điếu khác.

Phong ngẩng lên:

- Im lặng là sao? Hay mày cũng không tin tao.

Quang búng tàn thuốc. chưa bao giờ anh nghĩ mình phải uống bia lúc sáng tinh mơ thế này. Đời có nhiều bất ngờ.

- Suốt đêm qua tao ở bên Tố Quyên. Nghe cô ấy kể mọi chuyện rồi.

- Vậy thì giúp tao đi. Hay mày không tin lời cô ấy.

- Vấn đề không phải tao tin hay không. Mấu chốt là ở Triệu Thương. Này đứng cả đêm trước cửa phòng nó còn không động lòng.

- Cô ấy rất nghe lời mày.

Điện thoại Quang reo. Anh lấy máy ra nghe. Một lát anh nhìn Phong:

- Nếu tao đoán không lầm con bé sắp xuống đây.

Phong nheo mày. Anh lơ ngơ nghĩ ra chuyện gì đó.

- Ai gọi?

- Thăng Huy - Trợ lý của tao.

Mắt Quang nhìn Phong xốt xa, anh an ủi bạn:

- Phong! Hãy dùng tình cảm chân thật của mày đi. Tao tin Triệu Thương sẽ hiểu.

Quang vừa nói dứt lời thì chiếc Toyota dừng lại ngoài cổng. Phong nheo mày không dám tin dự đoán của mình.

Triệu Thương xách một vali nhỏ bước xuống bậc tam cấp. Phong hấp tấp đứng dậy nhưng Quang đã cản:

- Để tao.

Anh đến bên Triệu Thương. Cô đeo cặp kính đen nên biết cả đêm qua cô đã khóc thế nào.

- Em gái! Nghe anh nói được không? Mọi quyết định đưa ra vào lúc này đều là sai lầm.

- Anh hai! Đừng khuyên em.

- Anh không khuyên em. Anh chỉ muốn nói với em một chuyện. Phong nó rất thật lòng. Những gì chúng ta thấy không có nghĩa là sự thật.

Anh ôm cô vào lòng đầy thương yêu:

- Trốn chạy không phải là cách tốt.

Quang nhìn về phía Phong:

- Phong có chuyện muốn nói với em.

Phong nhào tới cầm tay Triệu Thương, giọng anh van nài:

- Anh xin lỗi. Anh tệ quá phải không em? Hãy tha thứ đi? Triệu Thương, đừng đi mà em.

Huy bước vào, anh bối rối nhìn Quang:

- Thừa sếp! Tôi...

- Được rồi! Cậu đợi tôi.

Quang đến bên cạnh Triệu Thương:

- Anh cần nhưng em cần suy nghĩ kỹ. Phong nó...

- Anh cần giúp tôi.

Triệu Thương gỡ treo cho huy túi xách, cô gỡ mắt kính nhìn Phong vô hồn:

- Tôi cần thời gian. Hãy cho tôi thời gian.

Cô nhìn Quang:

- Hãy nói với ba mẹ là em đi du lịch.

Chào anh

Một năm sau.

Triệu Thương bước vào nhà thờ như con gió nhẹ. Hôm nay là ngày cưới của anh hai cô.

- Xứng đôi quá!

- Cô dâu xinh quá.

Triệu Thương mỉm cười, ngồi vào góc trong của dãy bàn dành cho khách mời.

Buổi lễ diễn ra long trọng trong không khí thân mật. Nhìn Quang đeo nhẫn cho Tố Quyên mà cô buồn cười. Thì ra có lúc anh hai cô cũng lúng túng. Đến lượt Tố Quyên đeo nhẫn cho anh. Cô đã quen đứng trước ống kính nhà báo vậy mà còn lóng ngóng. Thật ngộ.

Triệu Thương hơi nghiêng đầu ngắm chiếc áo cưới trắng xoá của Tố Quyên. Cô chỉ nhắm chừng không ngờ nó lại vừa vặn đến thế. Trông Tố Quyên như nàng công chúa.

Có một người vừa vào. Triệu Thương ngạc nhiên nhìn qua. A cô đi trễ mà có người còn đi trễ hơn.

Đôi mắt Triệu Thương sáng lên khi nhìn dáng người cao to mặc bộ comple trắng ngồi trong góc như cô nhưng ở dãy bàn bên kia.

Cô vỗ tay theo quán tính để chúc mừng cô dâu chú rể mà mắt không rời Phong.

Những cánh hoa hồng tung lên, dòng người ủa theo cô dâu chú rể tạo thành cảnh ồn ào ở giữa lối đi. Cô nhón chân nhìn xuyên qua Phong.

Anh vẫn đứng đó, vỗ tay theo mọi người. Có lẽ Phong đã phát hiện ra sự có mặt của cô, anh xoay người đối diện qua cô.

Cả hai nhìn nhau. Thật lâu... thật lâu.

- Triệu THương!

Triệu Thương giật mình khi Huy gọi. Anh ta kể tai nói gì đó rồi bỏ ra ngoài.

Triệu Thương lại nhìn qua Phong. Mắt cô tối lại khi không thấy anh đâu. Thánh đường còn lại mình cô. Sự cô đơn lại đến. Vuốt nhẹ tóc cô nghe hồn mình lặng lẽ quá.

Lần này về đây cô không hy vọng gặp lại anh nhưng cô đã thất vọng khi không được trò chuyện cùng Phong dù là một lời vu vơ.

Hình ảnh lúc này chỉ là ảo giác. Ngày ấy cô ra đi là một quyết định sai lầm ư?

- Phong! Anh ở nơi nào có nhớ đến em không? Em đã về rồi đây anh yêu ơi.

Triệu THương lặng lẽ bước khỏi thánh đường như lúc cô vào.

***

Ngồi vào xe, Triệu Thương xoay xoay bó hoa Tô Quyên thả cho mình.

- Hy vọng mày sẽ cầm nó bước vào nhà thờ một ngày gần đây.

Cô mỉm cười vuốt nhẹ cách hồng vàng:

- Có không?

Triệu Thương tự hỏi mình rồi tự tìm câu trả lời:

- Về nhà hay đến nhà hàng hải Thương?

Triệu THương mỉm cười với Huy:

- Ra sân bay. Lúc này anh nói có một ông khách đang chờ tôi ký hợp đồng mà. Chiếc Ford nhẹ lướt trên đường Triệu Thương ngoá lơ ra đường. Từng hàng cây, con phố còn in bóng anh thế mà vẫn không một tin tức nào.

Phong! Anh đang trừng phạt em phải không?

Cô lấy chiếc nhẫn Tô Quyên đưa cho mình lồng vào tay. Nỗi nhớ nhưng khắc khoải cuộn lên se thắt trái tim cô.

Đám cưới Triệu Quang mà Phong vẫn không đến dự đủ hiểu trái tim anh đâu còn vị tẻ nào cho em.

- Vĩnh biệt... vĩnh biệt...

Triệu Thương lẩm nhẩm như người vô hồn.

***

Không ồn ào náo nhiệt như ở Sài Gòn. Hà Nội như cô gái đang xuân, e ấp, duyên dáng làm xao xuyến lòng người.

Bước đều trên vỉa hè Triệu Thương nghe những nỗi buồn không tên đang lan vào con tim.

Lần này về Sài Gòn mục đích là dự đám cưới Triệu Quang, cô không mang theo hy vọng, chờ đợi nào nhưng sao khi về lòng cô nặng trĩu thế này. Sao cô lại mang nỗi cô đơn, thất vọng trở về? Tự dưng cô sợ về nhà, chưa bao giờ cô cảm nhận thấm thía nỗi cô đơn của mình.

Bảo Huy dừng xe cho cô đi một đoạn ngắn về nhà mà Triệu Thương ngỡ mình đang lạc lõng giữa sa mạc. Cô đơn, hoang vắng làm sao? Biết thế này cô thà đi thẳng từ sân bay về còn hơn.

Dừng lại cạnh một cây cao già, Triệu Thương ngược lên. Từ lúc ra đây, cô đã mở shop chuyên bán áo quần trẻ em và đồ bầu cho phụ nữ. Tuy không đắt như tiệm ở Sài Gòn nhưng nhờ có nó cô đỡ buồn hơn.

- Cô chủ! Cô mới về hả?

Triệu Thương mỉm cười, cô nói:

- Mọi việc vẫn tốt chứ?

- Dạ có một ông khách đợi cô định ký hợp đồng về đồ trẻ em. Đợi lâu quá ông ta về rồi.

Triệu Thương mệt mỏi:

- Không sao? Dù gì tôi cũng không muốn mà.

- Nhưng có một ông khác đợi cô này giờ. Ông ấy đang ở trên lầu xem mẫu.

Hơi phật lòng vì cung cách làm việc của cô nhân viên, Triệu Thương cau mày. Cô vẫn chưa bỏ thói quen cầm người lạ lên chỗ làm việc của mình.

Cô uể oải cởi giày ra.

- Được rồi. Không sao đâu.

Cô xách đôi giày đi chân trần lên lầu, bước chân Triệu Thương từ từ chậm lại, bàn tay cô bầu chặt vào lan can.

Bàn tay cô đưa lên ngực, nơi trái tim đang đập loạn lên. Bệnh cũ tái phát. Cô nhắm mắt trấn tĩnh mình, những cảm xúc cháy bỏng dâng lên, cuộn xoay trái tim cô. Cô ngó lên lầu. Một năm rồi, một năm trôi qua cô chưa hề có những xúc cảm như thế này. Triệu Thương hồi hộp bước lên lầu.

Cái dáng cao to, bờ vai ngang tàn đang hiện ra trước mắt cô.

Cộp.

Một chiếc giày Triệu Thương rơi xuống sàn nhà. Phong quay lại. Ánh mắt giao nhau nhuu trao cả vạn lời, Triệu Thương chôn chân tại chỗ, mọi tế bào cô căng ra theo nhịp đập con tim.

Anh đứng đó, nỗi khát khao mong chờ của cô đang hiện hữu trước mặt. Sao cô lại chôn chân ở đây. Bao lời thương nhớ đã tan biến.

Phong bước đến phá tan bầu không khí căng thẳng như Triệu Thương đã buông chiếc giày còn lại xuống, cô bước sang bên né tay Phong.

- Anh đợi tôi có việc gì?

Phong đến chiếc ghế salon nhỏ ngồi xuống. Lúc đặt chân lên đây, anh thật sự xúc động vì cách bày trí của nó không khác gì tiệm ở Sài Gòn.

Triệu Thương xem như không có mặt Phong, cô bước đến trải tấm vải lên bàn vẽ kiểu.

Phong đan hai tay tỳ cằm, ngắm cô một lúc cho thoải lòng, anh nói:

- Vợ anh sắp có em bé. Em chọn giúp anh vài bộ đồ bầu được không?

Viên phấn màu đỏ hình trái tim trên tay Triệu Thương rớt xuống bàn. Cô vội cầm lên:

- Anh xuống dưới nhà chọn đi. Nhân viên tôi không tệ đâu.

Anh đứng dậy, đến sau lưng Triệu Thương. Cô vẫn cố tập trung vào công việc.

Cái dáng phong trần, chiếc quần jean bạc phết, cái áo jjean đầy bụi của anh đã làm trái tim cô mềm nhũn khi này rồi. Cô không thể yếu đuối được. Triệu Thương cố lấy giọng lạnh lùng khi Phong dang tay định ôm cô:

- Anh về đi. Tôi phải làm việc.

- Em mai cho anh một bộ đồ, anh đi liền.

Triệu Thương như được đưa về hình ảnh ngày xưa. Cô vẫn không quay lại:

- Nếu anh cứ quấy rối tôi sẽ gọi công an đó.

- Anh sẽ gọi giúp em nếu em thấy cần.

Triệu Thương xoay người lại, Phong đã đứng sát vào cô này giờ. Cả hai như không dám thở vì chỉ cần một hơi thở thôi họ sẽ tan vào nhau liền, hơi thở thôi họ sẽ tan vào nhau liền.

- Em vô tình lắm. Từ Sài Gòn ra đây không thèm ngoáy đầu nhìn anh một lần.

Cô ngạc nhiên:

- Anh.. đi cùng máy bay với tôi?

Phong gật đầu:

- Rời khỏi máy bay anh đã định kêu em nhưng tên Huy cứ kè kè bực mình muốn chết đành đến đây đợi.

Cô suýt bật cười. hoá ra không phải ảo giác cô gặp anh ở lễ cưới là có thật.

- Huy đang thu xếp để vào Nam. Quang nó sẽ điều Huy về không cho hắn ở đây.

Cô lườm anh:

- Nhờ xong rồi luôn tiện, anh đã xin địa chỉ nhà tôi luôn, đúng không?

Phong ngập ngừng vòng tay ngang eo cô:

- Anh nhớ em lắm, nhóc. Để anh đợi hoài không tội nghiệp hử?

Triệu Thương đẩy anh ra nhưng Phong đã bế cô lên. Anh ngồi xuống ghế salon, đặt cô lên đùi mình như ngày nào.

- Anh về đi. Tôi không quen biết gì anh, Đừng làm ầu.

Anh giữ cô chặt trong tay khiến Triệu Thương phải dựa lưng vào ngực anh.

- Lúc đợi em. Anh đã thử hết đồ trong tủ rồi.

- Anh... Sao anh dám?

- Từ đồ vest đến áo sơ mi đều là size của anh. Tờ giấy chứng nhận em có thai do anh ký em còn để trong tủ. Bấy nhiêu đủ chứng minh mình quen nhau chưa?

Làm mặt ngơ khi gặp cô ở lễ cưới. Để cô khắc khoải từ Sài Gòn ra đây. Bây giờ còn đến đây áp đặt cô. Anh đúng là ác mà.

Triệu Thương quay lại nhìn thẳng mắt Phong:

- Tôi không yêu anh. Tôi ghét anh.

Phong nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, môi anh chạm vào những giọt nước mắt trong veo trên má cô:

- Giận à? Vậy em mới biết cảnh anh phải nhớ em đến mức nào, mới thông cảm và yêu anh nhiều hơn.

Cô hơi đẩy anh ra:

- Không ai dư thừa tình cảm mà yêu anh.

- Thật à? Vậy ai nhớ anh đến độ may một tủ áo luôn.

Cô đắm vào vai anh:

- Anh ác lắm. Một năm qua chẳng tin gì cho em.

- Còn trách? Ông anh vợ sợ cô ba có cho anh địa chỉ đâu. Phải ăn vạ mới được địa chỉ của em đó.

Anh bẹo má cô:

- Anh nhớ có lần người ta nói sắp có em bé mà. Con đâu?

Cô xấu hổ đắm mạnh hơn:

- Còn nói. Lừa đảo là anh đó.

Phong lại nâng cằm cô lên, anh thì thào trên môi cô:

- Vậy mới ấn tượng chứ em!

Anh hôn cô thật sâu trên môi cô, nụ hôn thương nhớ bấy lâu. Triệu Thương cũng ghì lấy anh.

- Anh chán mặc quần jean rồi. Về Sài Gòn may áo cho anh nghen

Cô không trả lời mà cười cười trên môi Phong:

- Anh hứa với em một việc đi.

Phong cười tủm tỉm:

- Dạy em cách... hôn trong bóng tối phải không?

Triệu Thương véo vào hông anh:

- Ghét.

Cả hai say đắm trao nhau những nụ hôn ngọt ngào. Giờ thì họ không cần phải mặc đồ tình nhân nữa. Tay đã trong tay rồi. Yêu và được yêu thật hạnh phúc biết bao.

Hết